MIHAIL URZICĂ

minuni și false minuni

■ Cazul Petrache Lupu, Maglavit ■ Vindecările de la Maglavit ■ „Profeţiile" lui Petre Lupu ■ Despre stăpînirile demoniace ■ Spiritism şi magnetism ■ Despre vedenii ■ Cazul Vasilica Barbu - Vladimireşti - o mînăstire de fecioare ■ Diavolul în chip de „călugăr" ■ Cazuri de „materializări" ■ Despre diferite semne şi vindecări presupuse ■ Cazul din Cuca-Argeş, Ion Popa Gheorghe ■ Cazul din Cassota (Buzău), Bănică Doleanu ■ Preziceri şi ghicitorii ■ Despre unele semne şi minuni ■

S

E E

U

TEOLOGIC

MIHAIL URZICĂ

minuni și false minuni

EDITURA ANASTASIA

1993

O LĂMURIRE

Va fi vorba, în cuprinsul celor ce urmează, despre o încercare de pătrundere în domeniul unor fenomene psihice cu înfăţişare mistică, dar care nu poartă cu sine caracterele unor adevărate semne dumnezeieşti.

În legătură cu aceste cercetări, fixîndu-se pe cît cu putinţă punctele marginale care există între revelaţie şi mistificare satanică, voi căuta, după cît îmi vor ajuta puterile şi cu ajutorul lui Dumnezeu, a lămuri cîteva din cele mai însemnate cazuri de pretinsă teofanie petrecute în ultimii ani la noi în ţară. Iată cîteva:

Cazul din Cuca-Argeş (Ion Popa Gheorghe, 1919-1923);

Cazul din Cassota-Buzău (Bănică Doleanu, 1928);

Cazul din Maglavit (Petrache Lupu, 1935);

Cazul din Tudor Vladimirescu-Tecuci (Vasilica Barbu, 1937).

Cu privire la natura acestor manifestări şi fenomene neobişnuite, sobornicitatea Bisericii noastre Ortodoxe încă nu s-a pronunţat, iar patriarhatele Răsăritului şi Muntele Athos s-au ţinut în cea mai mare rezervă, astfel câ părerile teologilor au rămas împărţite chiar la noi în

țară. Discuția în jurul acestor întîmplări nu este deci închisă, iar problema nu şi-a găsit rezolvarea definitivă.

Drept urmare, orice contribuție documentară care s-ar aduce în această privință, în scopul unor noi precizări, trebuie să fie socotită ca folositoare şi binevenită, atîta timp cît asemenea contribuții se fac cu bună credință, în frica de Dumnezeu şi pe temeiurile misticii şi dogmaticii ortodoxe.

Mihail Urzica

PARTEA ÎNTÎI

I

DESPRE CELE SUPRAFIREŞTI SI DESPRE ÎNGERI

Pentru cine crede în Dumnezeu şi în darurile mîntuitoare ale Bisericii este firească şi credința în *atotputerea* Făcătorului: căci Cine a rînduit legile firii le poate şi birui, fiindcă El le stăpîneşte. El poate săvîrşi orice minune între care cea mai mare - de la Creație, de la Întrupare şi de la Înviere - este Prefacerea Sfintelor daruri la fiecare Sfîntă Liturghie.

Pentru cine crede în Dumnezeu, toate minunile Sfintelor Scripturi sînt cele mai neclintite adevăruri ale Istoriei umane, după cum neîndoielnică este împlinirea profețiilor, după cum sigură va fi şi *Parusia*, a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos, pe norii văzduhului, în toată slava Lui cerească, atunci cînd vor învia morții şi se va arde cu foc tot pămîntul, întru pregătirea şi pornirea înfricoşatei judecăți a lumii.

Minuni, ca semne supralumeşti, precum şi revelații, ca vestiri dumnezeieşti, s-au petrecut în Vechiul Testament, după cum, în multe şi felurite chipuri, s-au petrecut şi în tot cursul erei creştine.

Minuni s-au sâvîrşit prin sfinții şi marii cuvioşi creştini, despre care „Viețile Sfinților” ne aduc o bogată mărturie, după cum minuni s-au împlinit în tainice chipuri cu feluriți smeriți credincioşi, cu ajutorul proniei cereşti, şi pentru slava numelui lui Dumnezeu.

În cuprinsul fără de margini al unor posibilități de înfăptuiri suprafireşti, minunile se pot împlini în cer sau pe pămînt, în orice loc, în orice vreme şi în orice fel.

Minuni se petrec aşadar şi în zilele noastre. Dar alături de adevăratele minuni dumnezeieşti, se petrec adeseori şi felurite semne satanice sub aceeaşi înfățişare a suprafirescului. Dintre acestea, unele se recunosc şi se identifică, iar multe trec neobservate sau sînt nesocotite.

Revelațiile, minunile şi semnele suprafireşti sînt întotdeauna împlinite de Dumnezeu sau de puterile cereşti şi de sfinți, ca mijlocitori între Dumnezeu şi oameni, dar cu ştiința şi voia Lui.

Biserica dreptmăritoare ne învață însă că, în afară de îngerii buni, sînt şi îngeri răi sau demoni, care acționează în felurite chipuri asupra noastră.Ortodoxia recunoaşte, prin urmare, influența lumii nevăzute asupra lumii văzute într-un mod cu totul real, deci nu în sensul unei exegeze alegorice. În această înțelegere, drept credincioşii venerează pe Sfinții Îngeri şi le caută ocrotirea, în schimb, ei duc război duhurilor rele şi se feresc de ele. Şi cu cît omul are o viață mai duhovnicească, cu atît el devine mai simțitor şi mai limpede văzător al acțiunilor făpturilor

neîntrupate, bune sau rele.

Din păcate însă, numeroase suflete s-au împietrit şi au devenit neprimitoare faţă de sensul minunilor şi străine de adevărata mistică.

După învăţătura Bisericii noastre Ortodoxe, la începutul zidirii celor nevăzute, demonii au fost îngeri luminaţi şi de aceeaşi fire cu toţi ceilalţi îngeri. Ei au fost creaţi în stare de har şi hărăziţi spre multă slavă în împărăţia cerească. Dar, prin păcatul trufiei, de care s-a făcut vinovat Lucifer, căpetenia acestor cete îngereşti - asemuindu-se el cu Dumnezeu, Făcătorul lui şi al tuturor celor văzute şi nevăzute - i s-a tras prăbuşirea, atît lui cît şi tuturor îngerilor care l-au urmat.

Din această mare încercare, abătută în locurile cele prea înalte, s-au putut cerne, înaintea lui Dumnezeu, îngerii buni de îngerii răi. Celor buni li s-a rînduit răsplata fericirii veşnice şi celor răi osînda muncilor veşnice.

Arhanghelul Mihail a ieşit atunci cu cetele lui îngereşti întru întîmpinarea celor răzvrătiţi şi i-a biruit. Lucifer a fost izgonit din împărăţia de slavă şi a căzut în văzduh şi pe pămînt, în întunericul spiritual, împreună cu toţi demonii săi.

Fiind duhuri neîntrupate, aceste făpturi care s-au îndepărtat de la starea lor naturală bună, şi s-au apropiat de o stare împotriva naturii, rea, nu se mai pot pocăi, ci şi-au făcut parte de osînda veşnică a iadului.

„Căci n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au pă cătuit,

ci i-a aruncat în adînc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri şi păstrați pentru Judecată” (II Petru 2, 4).

Şi astfel, dreptatea lui Dumnezeu este împăcată şi împlinită, căci toate puterile cereşti, toți îngerii, ca de altfel însuşi omul, au fost creați în principiul liberei alegeri a binelui şi a răului şi li s-a dat inteligență proprie cu toate facultățile necesare pentru a rămîne în Dumnezeu şi deci în lumină şi în cinste.

„Aşadar, cu toate că demonii erau de aceeaşi natură cu îngerii, totuşi au devenit răi, închinîndu-şi de bună voie voința lor de la bine spre rău”. („Dogmatica” Sfîntului Ioan Damaschin. Despre diavol şi demoni).

Drept urmare, tocmai prin faptul că *libera alegere* a fost pîrghia creației în înzestrarea tuturor făpturilor superioare, cărora li s-a dat răspunderea acțiunilor lor, prin păcatul neascultării, demonii şi-au pierdut starea de har şi s-au rupt de Ziditorul lor.

Din clipa căderii lor, Satana şi demonii lui nu mai pot duce război cu Sfinții îngeri din ceruri dar, în schimb, într-o zvîrcolire de forțe oarbe, aceste duhuri rele caută mereu a zădărnici planurile Făcătorului şi a duce o luptă de nimicire împotriva *Omului*, centrul creației. Din vîrtejul acestor ispite care se abat mereu, necruțătoare, asupra neamului omenesc, se va putea discerne, pînă la urmă „grîul” de „neghină”, alegîndu-se fiii lui Dumnezeu de o parte, față de fiii Satanei, de alta.

După unele tradiții ale Bisericii, oamenii mîntuiți vor lua, la Judecata cea Mare, locurile pierdute de îngerii răi în Împărăția lui Dumnezeu.

Deoarece însă numai prin mîntuire omul poate deveni moştenitor al Împărăției cereşti, iar mîntuirea nu o putem dobîndi decît prin Biserică, Satana a căutat de la început să ducă aprig război nu numai omului ca făptură, dar şi Bisericii - Mireasa Domnului Hristos - *ca deținătoare a Sfintelor Taine*. Deci scopul vicleanului ispititor, vrăjmaşul lumii şi al lucrărilor lui Dumnezeu, este de a distruge Biserica. În cursul celor 20 de veacuri de cînd am fost răscumpărați prin Sîngele Domnului, diavolul a izbutit să rupă numeroase ramuri din trunchiul Bisericii Soborniceşti şi Apostolice, prin atîtea secte, schisme şi erezii diferite, care au stîlcit sau au părăsit adevăratele dogme şi taine mîntuitoare.

Spiritualitatea lumii creştine a degenerat astfel mereu pînă la nivelul coborît al mentalității rezultate din actualele forme ale masoneriei, ale marxismului şi ale ateismului.

Acest proces de destrămare continuă însă şi acum, cu o violență din ce în ce mai mare, pentru că şi vrăjmaşul cel nevăzut ştie că nu mai are decît puțină vreme. Astfel încît se întreabă însuşi Mîntuitorul: „Cînd va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pămînt ?” (Lc. 18, 8). Cu toate acestea, Domnul singur ne încredințează cu hotărîre: „...nici porțile iadului nu vor birui Biserica” (Matei 16, 18).

În fața unei asemenea dramatice lupte, în care se află în primejdie Biserica şi mîntuirea lumii, cu atît mai mult dreptmăritorii creştini cu bună judecată trebuie să stea de veghe, cu toată grija, pentru a stăvili şi îndrepta răul care încearcă să atace curăția credinței noastre ortodoxe, sub orice chip s-ar produce aceasta.

II

STĂPÎNIRI DEMONICE

În lupta atît de înverşunată pe care diavolul o duce împotriva Bisericii şi a lumii, fără să ţină seama de nici un fel de mijloace, este firesc că duhul răului nu cruţă pe nici un om pentru a-1 cîştiga de partea lui.

În căile de nepătruns ale judecăţilor dumnezeieşti, diavolul poate fi lăsat uneori în libertate, cu voia lui Dumnezeu, pentru a pune stăpînire pe unii oameni, în parte sau cu totul, spre o pedepsire a lor, spre o încercare a lor, sau spre adeverirea unor lucrări ascunse cu rosturi mai adînci în ordinea spirituală.

Asemenea acte de posesiune pot să provoace două feluri de manifestări: unele cu înfăţişări demonice (îndrăciţii şi obsedaţii), iar altele cu înfăţişări angelice (falşii profeţi şi falşii făcători de minuni).

Diavolul poate să subjuge pe asemenea oameni cu o putere care îi depăşeşte, le stăpâneşte facultăţile psihice, simţurile şi organele, iar cei îndrăciţi pot deveni astfel foarte uşor uneltele oarbe ale unor scopuri satanice.

Prin tulburarea facultăților lor psihice, diavolul le poate produce unele manifestări neobişnuite ca: vedenii, semne, vise şi arătări „minunate” care nu sînt, de fapt, decît năluciri demonice.

Despre felurite cazuri de îndrăciți ne vorbeşte, în multe locuri, Sfînta Scriptură. Sînt bine cunoscute atîtea împrejurări din Evanghelii, prin care Domnul Hristos a izgonit dracii din atîția posedați. Asemenea şi din viețile multor sfinți şi din istoria Bisericii, se cunosc fel de fel de forme de stăpîniri demonice.

În chip obişnuit, Dumnezeu ne-a lăsat ca arme de apărare împotriva diavolului semnul crucii, postul şi rugăciunea; iar pentru împrejurări neobişnuite, ie-rurgiile Bisericii, exorcismele, precum şi unele Sfinte Taine, între care, mai ales, este Sfîntul Maslu.

Felurite sînt chipurile în care diavolul se poate manifesta prin mijlocirea unui îndrăcit. Iată cîteva:

1. Îndrăcitul poate fi lovit de o infirmitate organică, fără cauză aparentă şi „din senin”: surzenie, orbire, mutenie, ologeală sau altele.

2. Îndrăcitul poate dispune de forțe şi de însuşiri aparente care depăşesc în chip nemăsurat puterile şi aptitudinile lui fireşti.

3. Îndrăcitul poate cunoaşte, dintr-o dată, lucruri pe care nu le-a cunoscut înainte, atît în domeniul ştiințelor şi al istoriei, cît şi al Sfintelor Scripturi.

4. Îndrăcitul poate vorbi şi scrie în limbi felurite cu multă uşurinţă şi fără să fi cunoscut acele limbi.

5. Îndrăcitul poate face prevestiri, ghiceşte faptele şi gîndurile oamenilor şi vede în ascuns.

6. Îndrăcitul poate prilejui în jurul lui felurite semne şi fenomene cu caracter neobişnuit (mutări şi ridicări de obiecte, zgomote, năluciri, apariţii luminoase).

7. Îndrăcitul poate cădea în stări cataleptice asemănătoare cu moartea.

Spre lămurirea unor fenomene de esenţă demonică va fi interesant de relevat cazul cunoscut al celor doi copii îndrăciţi din Ilfurt (Alsacia), petrecut pe la 1865 şi întărit de felurite documente verificate, aflate în Arhivele Episcopiei din Strasburg. În cartea parohului Sutter din Wickerschwihr (Alsacia), sub titlul „Dracul" tradusă în româneşte de Soc. Bonaventura (Serafica, Roman) aflăm următoarele:

„De mai multe ori unul din copiii îndrăciţi prevesti moartea cîtorva persoane" (p. 46).

„Vorbea de fapte petrecute cu douăzeci, treizeci şi chiar o sută de ani mai înainte şi aşa de limpede, lămurit şi sigur, încît îţi venea să crezi că fusese de faţă la ele. Dar şi de întîmplările proaspete avea o cunoştinţă cum numai diavolul poate avea" (p. 47).

„Uneori îndrăciţii povesteau fapte întîmplate la începutul lumii şi întru totul după Biblie" (p. 52).

„Multe amănunte, chiar necunoscute, despre crimele

îngrozitoare petrecute în trecut în Ilfurt, au fost date pe faţă de cei doi copii îndrăciţi, şi în scurt timp lumea a trebuit să se convingă că pentru ei nimic nu putea fi ascuns” (p. 53).

„Diavolul se înfuria pe oricine arăta compătimire şi interes pentru cele două victime şi-i făcea rău la orice prilej. În două nopţi el distruse albinele din 20 de stupi de pe la vecinii lui Brobeck. Toate albinele erau cu capul rupt ! Declarînd Satana - prin gura îndrăciţilor - că el era făptuitorul, dl. Brobeck chemă pe preot ca să binecuvînteze stupii şi roiurile noi şi puterea duhului distrugător fu nimicită”.

„Satana avea o ura neîmpăcată pe dl. Tresch, care venea aproape zilnic să viziteze pe cei doi îndrăciţi. Odată el abia părăsise odaia, că diavolul şi răcni ca spre uşurare: « Am de reglat o socoteală mare cu acesta ! ». Şi puţin după aceea una din vacile d-lui Tresch îşi rupse un picior. «Iată un bun început !, strigă el, însă vom mai vedea şi altele!». De fapt, după cîteva zile, doi viţei ai lui pieriră fără să bolească deloc. «Iată un alt dar pentru el - rînji diavolul - însă nu va fi cel din urmă». Trecu un timp şi coborînd pe scări, căzu şi-şi rupse o mînă; *şi în aceeaşi clipă*, foarte fericit şi cu glas batjocoritor, diavolul a povestit despre aceste fapte celor care erau atunci în jurul copiilor. Unul după altul, i se îmbolnăviră apoi domnului Tresch: calul, cîinele şi o capră, de nişte boli necunoscute” (p. 59).

Cu cei doi îndrăciţi, se întîmplau adeseori felurite fenomene despre care documentele pomenesc, între altele, următoarele:

„Uneori li se strîngeau picioarele într-un chip grozav şi apoi li se legau cum s-ar lega cu nişte funii, fără ca cineva să le poată deznoda; apoi, deodată trebuiau să le desfacă şi să le ridice, ca două aripi, cu iuţeala fulgerului. Nici o putere omenească nu era în măsură să-i îndrepte pînă cînd diavolul nu lăsa în pace pe sărmanele victime. Dacă stăteau pe scaun, scaunul era ridicat în aer de mîini nevăzute. Căzînd nu li se întîmpla nici un rău”.

„Copiii se căţărau pe copaci ca nişte pisici (de comparat cu somnambulii) şi se puteau prinde chiar şi de crengile cele mai subţiri, fără teamă că se vor rupe”.

„În odaia lor erau chinuiţi de o căldură cumplită, ce nu se putea suferi nici în toiul iernii. Dacă mama copiilor, care dormea în aceeaşi odaie cu îndrăciţii, se scula înăduşită de căldura prea mare şi stropea cu apă sfinţită patul copiilor, arşiţa scădea într-o clipă şi devenea normală”.

„Uneori nişte mîini nevăzute scoteau perdelele de la ferestre şi acestea se deschideau cu repeziciune ameţitoare, deşi erau bine închise; altă dată duhul cel rău răsturna şi tîrîia încoace şi încolo prin odaie mese, scaune şi alte mobile; altă dată chiar casa întreagă era zguduită ca de un cutremur puternic” (p. 64).

„Chipul lui Teobald, unul din îndrăciți, se schimbase atît de mult, încît nu putea trece neobservat. Era palid şi foarte slab, ca o ființă prea repede crescută; ochii mari şi negri aveau o expresie de şovăială şi de nelinişte; fața îi era suptă ca după o oboseală lungă şi pe deasupra *era cu desăvîrşire surd, din clipa îndrăcirii lui*. În general stătea tăcut şi liniştit. Nu trebuia să-i vorbeşti de biserică şi, cu atît mai puțin, să încerci să-1 duci. Chiar dacă i se legau ochii şi se făceau diferite ocoluri, de îndată ce se ajungea în apropierea bisericii, începea să se zbată ca un drac în aghias-mă şi să urle ca un cîine. Iar dacă cineva încerca să-1 ducă înăuntru cu de-a sila, cădea la pămînt ca o bu-cată de lemn, iar fața i se făcea înfricoşătoare”.

„Furia îi ajungea apoi la culme dacă vreunul îl stropea cu aghiasmă şi nu-şi căpăta liniştea decît îndepărtîndu-se de sfîntul locaş” (p. 104).

Cu privire la asemenea reacții, este însă locul de observat că nu toți îndrăciții se comportă în acest fel față de cele sfinte.

Aşadar, criteriul de identificare a unor posedați nu poate fi întemeiat pe asemenea fapte de ordin exterior.

Cartea autorului Sutter, din care s-au făcut pomenirile de mai sus, înşiră încă multe date şi împrejurări interesante în legătură cu cei doi îndrăciți, care după multe suferințe, au putut fi izbăviți de duhurile rele prin ajutorul unor repetate şi îndelungate exorcisme.

În domeniul demonologiei, alături de atîtea spețe ciudate de îndrăciri, este interesant cazul Mariei des Vallées din Normaudia, bogat în multe manifestări şi subtilități psihice care atacă toată gama demonismului: de la anumite fenomene fizice dezordonate şi vătămătoare, pînă la unele stări extatice cu inspirații de aparență profetică (Les Révélations de Marie des Vallées, Emil Dermenghem, Ed. Plon-Nourrit Paris).

Fapte mai recente, aparținînd acestui domeniu, s-au petrecut în anii trecuți şi la noi în țară, în comuna Talpa din Bucovina, cu fata Eleonora Zugun, asupra căreia ziarele din acea vreme au făcut multă vîlvă. După ce s-au desfăşurat şi cu această copilă tot felul de fenomene demonice care rămîneau fără lămurire pentru atîta lume, psihiatri străini s-au ocupat de ea dar fără rezultat, iar diferite cercuri spiritiste au căutat s-o capteze ca medium. Se pare însă că, după multe suferințe, Dumnezeu a izbăvit de cel rău acest suflet trudit, redîndu-i în urmă tămăduire deplină.

Desigur multe sînt manifestănle care se observă în diferitele cazuri de îndrăciri. Din asemenea încercări, Dumnezeu voieşte să ne întoarcă gîndul spre lucrarea Sa şi spre adevărurile răscumpărării noastre.

Căci dacă stăpînirea unor duhuri rele poate fi atît de grozavă pentru nişte oameni pe pămînt, ce va însemna oare scrîşnirea dinților în muncile iadului pentru cine va fi zvîrlit acolo fără nădejde de mîntuire !

Dacă însă subjugarea sufletească şi trupească a unor oameni îndrăciţi devine manifestă oricui, în schimb stăpînirea minţii sub puterea demonică este mai greu de observat, dacă nu pătrundem dincolo de cele văzute cu ochii pămînteşti.

Totodată, se poate observa că dacă cazurile de demonism cu astfel de stăpîniri trupeşti sînt destul de rare, deoarece diavolul nu voieşte să se dezvăluie prea deseori în chip vădit, în schimb cazurile de subjugare a minţii sînt foarte numeroase, din pricina stării de păcat de moarte în care trăieşte atîta lume.

Asupra manifestărilor demonice în chip angelic, care pot fi şi ele foarte variate, se va insista mai mult în cuprinsul viitoarelor capitole.

III

SPIRITISM ŞI MAGNETISM

Întrucît spiritismul ne înfăţişează o metodă de a comunica cu duhurile, această practică este deopotrivă de osîndită de Biserică, prin chiar textele Sfintei Scripturi şi Sfinte Canoane, deoarece se întemeiază pe aceeaşi acţiune demonică care a generat totdeauna fenomenele de necromanţie.

Iată însă că această nouă rătăcire porneşte din America, adică din Apus, de unde au venit şi toate celelate erezii moderne.

Spiritismul iese la iveală la Hydesville (prov. Arcadia) în America de Nord, din casa familiei Fox, aparţinînd *sectei metodiştilor*.

Deci această lucrare cu aparenţe suprafireşti ia naştere din mijlocul unor eretici, căzuţi din harul lui Dumnezeu, Este vrednic de luat în seamă istoricul acestui gen de manifestări oculte.

Într-una din zilele lunii decembrie ale anului 1847, în casa Fox au început să se petreacă diferite fenomene ciudate. În cartea „History of Modern American Spiritualism" de Emma Hardinge, se povesteşte:

„Se auzeau lovituri în pereți, în pardoseli şi zgomote curioase; deşi uşile şi ferestrele erau bine închise şi nimeni nu se afla prin acele încăperi decît locatarii casei, ei constatau că mobilele erau zvîrlite pe jos şi dezordonat aruncate. Dealtfel, chiar în văzul lor, mobilele erau agitate de o mişcare oscilatorie ca şi cum ar fi fost legănate de valuri, ca şi cum ar fi fost însuflețite de o stranie viață”.

„Se auzeau paşi pe parchet; cele două fete ale soților Fox erau atinse de unele mîini reci invizibile”.

„În februarie acelaşi an, viața deveni de nesuportat. Nopțile se scurgeau fără somn şi nici zilele nu erau lipsite de tulburări. Aceste fenomene erau atribuite diavolului”.

„Cea mai mică dintre fete - Kate Fox - observînd că toate zgomotele care se produceau nu îi cauzau nici un rău, începuse să se familiarizeze cu ele, iar într-o seară ajunse chiar să glumească cu autorul lor invizibil. Pocnind de mai multe ori din degete ea spuse: «Domnule măscărici, fă ca şi mine». Acelaşi zgomot a fost repetat de îndată şi într-un acelaşi număr de pocnete. Cîteva alte încercări succesive confirmară această experiență”.

„Strîngîndu-se laolaltă restul familiei şi vecinii, s-a continuat această primă «şedință de spiritism» cu diferite întrebări la care personajul nevăzut răspundea foarte corect prin diferite lovituri”.

„La întrebarea dacă era un om, nu s-a primit nici un răspuns; în schimb s-au auzit mai multe lovituri repezi cînd s-a pus întrebarea dacă era un spirit”.

Iată deci originea spiritismului.

Într-un răstimp de cîteva zile de la această întîmplare s-a descoperit *mediumnitatea* de care se bucura mai cu deosebire fetița Kate Fox, precum şi mijlocul de comunicare între lumea materială şi cea „spirituală” prin folosirea alfabetului obținut prin „rappings”, indicîndu-se fiecare literă cu un anumit număr de lovituri. De abia mai în urmă, alte mijloace de comunicare mai iscusite au putut să apară, sub forma celebrelor „planşete”.

Cercuri spiritualiste s-au constituit repede sub recomandarea spiritelor din casa Fox şi numeroşi mediumi apărură de pretutindeni.

Aceste „meetings” cu aparențe nevinovate erau invadate de membrii diferitelor secte. Unii dintre aceştia susțineau că mişcarea spiritistă indică începutul *mileniului* sau chiar sfîrşitul lumii.

Pentru convingerea mulțimii, care în mare parte se arăta potrivnică acestor manifestări „supraomeneşti”, familia Fox a dat diferite probe publice mai cu seamă la Rochester, sub controlul anumitor comisii anchetatoare, care au constatat existența fenomenelor. (De observat că pînă şi metoda de convingere a lumii, prin asemenea demonstrații publice, este o metodă în realitate demonică).

În scurtă vreme, Nordul Americii se cufundă în plin spiritism. De îndată au apărut şi marii lui susținători: Edmonds cu lucrarea „The American Spiritualism” şi dr. Robert: Hore, profesor la Universitatea din Pennsylvania

cu lucrarea lui de mare răsunet „Experimental Investigation of the Spirit Manifestations”[1].

Cît despre locuitorii Americii de Nord, s-a constatat încă de la începutul spiritismului că autohtonii, adică Pieile Roşii, erau cei mai neîntrecuţi mediumi. Faptul excepţionalei lor mediumnităţi nu poate mira deloc dacă ţinem seama că aceşti indieni au rămas pînă azi subjugaţi formelor vrăjitoreşti pe care le deţin prin tradiţie de la strămoşii lor.

---

1 Adepţii spiritismului s-au înmulţit în mare număr în toată lumea. Ei au asociaţii de studii şi cercetări, societăţi de ajutor şi de binefacere, şi au luat din zi în zi o dezvoltare mai mare, cîştigînd teren în toate cercurile sociale. La 1896 în cartea sa „Le spiritisme” (Fakirisme occidental), Dr. Paul Gibier scria: „În Franţa numărul spiritiştilor este mai mic decît în Anglia şi America, dar credem a nu exagera afirmînd că la Paris sînt aproximativ o sută de mii” (p. 35, Ed. Oct. Doin Paris). Ziare spiritiste, reviste şi alte foi periodice se tipăresc în toate ţările din lume cu o sporire din ce în ce mai mare. Din cîte se ştie, 13 reviste şi ziare de acest fel sînt publicate în limba franceză, 27 în englezeşte, 36 în spaniolă şi aşa mai departe. România are şi ea două periodice spiritiste cunoscute sub numele de „Astralis” la Craiova şi „Revista Spiritistă” a cercului Haşdeu la Bucureşti.

Dintre aceste publicaţii, unele îmbracă o haină ştiinţifică cum sînt „Proceedings” ale „Societăţii de cercetări psihice” din Londra.

Iar între membrii acestei societăţi se întîlnesc adeseori numele cele mai ilustre ale ştiinţei engleze sau mondiale, conlucrînd unii cu alţii pe acest teren al fenomenelor psihice, mesmerice şi „spiritualiste”. Societatea are o organizaţie de mari proporţii, cu membri asociaţi şi membri corespondenţi, cu foarte numeroşi auditori, cu proprietăţi şi fonduri mari, cu filiale şi multe ramificaţii.

Un grup de savanţi redactează de asemenea şi în Germania o revistă „Sphynx” de acelaşi gen.

În vremea de faţă numărul spiritiştilor din toată lumea poate atinge cifra impresionantă de cel puţin 20 de milioane.

Pretinsele comunicări ale celor vii cu morții, precum şi diferite practici folosite în acest scop erau bine cunoscute şi vechilor evrei, care le dețineau de la egipteni. Acest fel de necromanție alcătuia într-o largă măsură baza unor practici magice care au rămas în uz, în anumite cercuri rabinice, pînă în zilele de azi.

Dar practicile acestor lucrări de magie îşi găseau îndepărtate fire de legătură şi în India. Iată de ce această țară, devenită mai tîrziu colonia de căpetenie a Marii Britanii a putut alimenta magia în țările anglo-saxone, protestante şi eretice şi mai ales în metropolă.

De altfel, „Societatea Teosofică”, cu un număr considerabil de aderenți, alcătuită în multe loje răspîndite în Indii, Europa, America şi Australia, îşi are sediul principal la Adyar în India.

Aceşti teosofi[2] pretind că primesc îndrumări secrete de la o anumită „frăție” tibetană de thaumaturgi. De cele mai multe ori, teosofii sînt şi spiritişti.

Deformînd anumite doctrine hinduse (de inspirație nu mai puțin demonică), spiritiştii susțin nu numai nemurirea ci şi *reîncarnarea sufletelor*. Prin această susținere, ei admit trecerea succesivă a sufletului prin mai multe vieți terestre pentru a realiza deplina lui purificare şi desăvîrşire. Dar printr-o astfel de pierzătoare şi blestemată

---

2 Adepții teosofiei nu îşi propovăduiesc învățătura lor mulțimilor, cît mai ales celor mai distinşi oameni ai societății din toate națiunile. Ei fac abstracție de religie şi îşi suprapun „doctrina” peste toate adevărurile revelate ale Sfintelor Scripturi.

credință, *diavolul falsifică sensul şi mijloacele adevărate ale mîntuirii şi, totodată, stabileşte un întreg sistem de teocosmogonie contrar temeiurilor revelate ale Sfintei Scripturi*.

În afară de vorbirea comună cu „morții”, față de care demonii mistifică, în spiritism, pînă şi scrisul, individualitatea, glasul şi toate aparențele proprii unei persoane decedate, se mai pot obține, prin mediumi, vorbirea în limbi străine, se pot face preziceri şi felurite dezvăluiri ale unor lucruri necunoscute şi se pot provoca apariții de *corpuri „fluidice”* înfățişînd arătările unor presupuse persoane răposate, cu care „cercul" este în comunicare, sau presupuse arătări de sfinți, de îngeri şi de alte puteri cereşti.

În cartea „Nouvelle experience sur la force psychique” (Librairie de sciences psychologiques, 5 rue des Petits-Champs) cunoscutul om de ştiință şi cercetător psihic William Crookes împarte diferitele fenomene spiritiste în următoarele clase:

1. Mişcări de corpuri grele prin contact direct dar fără nici o sforțare mecanică (de ex. paharul sau „uija” planşetelor spiritiste se mişcă singure).

2. Fenomene de „percusiune" - adică producere de loviri sau de simple atingeri pe corpul nostru sau în genere orice fel de loviri, pe cale nevăzută - precum şi producere de sunete de aceeaşi natură.

3. Alterarea greutății corpurilor. (Prin anumite procese psihice diferite corpuri pot deveni mai uşoare sau mai grele; în anumite împrejurări greutatea lor devine atît de mare, încît nu mai pot fi urnite din loc. Asemenea cazuri se pot întîmpla şi cu anumiți oameni cu înclinări mediumnice).

4. Mişcări de obiecte grele aşezate la o oarecare distanță de medium şi deci produse fără nici un contact asupra lor.

5. Ridicări de corpuri grele deasupra pămîntului prin puteri nevăzute.

6. Ridicarea de la pămînt a unor corpuri omeneşti şi plutirea lor în văzduh. (W. Crookes menționează că a constatat personal trei asemenea cazuri de înălțări în aer).

7. Mişcări independente de mici obiecte fără contactul nimănui.

8. Apariții luminoase.

9. Apariții de mîini luminoase printr-o proprie luminozitate sau vizibilitate la lumina obişnuită.

10. Scriere directă (în unele şedințe şi fără intervenția nimănui, comunicările ce se transmit de „spirite” şînt scrise direct, fără ca nimeni să atingă condeiul).

11. Forme şi figuri de vedenii.

12. Cazuri particulare de fenomene din care se deduce acțiunea unei inteligențe exterioare.

13. Manifestări diferite într-un caracter mai complex de semne.

Cercetători şi referenţi ai unor fenomene ca cele menţionate de William Crookes în clasificarea sa, sînt şi alţi oameni de ştiinţă: Wallace, Cox, Luys, Dumont-Pellier, Bernheim, Liebault, Richet şi alţii.

Dar în afară de catalogarea unor asemenea variate fenomene spiritiste, este necesar a preciza că sînt mai multe feluri de mediumi, prin mijlocirea cărora se pot produce astfel de manifestări. Sînt mediumi inspiraţi, mediumi somnambuli, vindecători de boli, mediumi pictori, muzicanţi, literaţi, precum şi încă alte feluri.

După natura acţiunii lor, mediumii se pot împărţi în două categorii: mediumi cu efecte fizice şi mediumi cu efecte intelectuale şi „mistice”.

Între înşelătorii din „odăiţele ascunse” de care pomeneşte Evanghelia (Matei 24, 26) sînt unii care se rup cu totul de orice religie: aceştia reprezintă latura spiritiştilor-teosofi; în schimb, sînt alţii care rămîn afiliaţi Bisericii lor respective, fie ea ortodoxă, fie catolică, fie anglicană, fie reformată...

Asemenea cercuri spiritiste cu caracter religios au luat la noi în ţară numele de „spiritualiste”[3] în sensul că adepţii lor condamnă spiritismul obişnuit ca o lucrare demonică, în timp ce sînt convinşi că ei se învrednicesc de revelaţii dumnezeieşti. „Spiritualiştii” sînt în genere fervenţi practicanţi ai Bisericii, ei nu „cheamă morţii”, dar în

3 În Anglia şi în ţările anglo-saxone, toţi spiritiştii, fără deosebire, îşi zic „spiritualişti".

schimb, se adună deopotrivă în şedinţe ascunse, pentru a avea, prin mediumi comunicări „la planşetă”, din partea unor presupuşi sfinţi ortodocşi (sau *neortodocşi*) cărora le urmează toate îndemnurile.

Ei cred în reîncarnare şi se întemeiază pe multe credinţe deşarte; îşi fac o falsă închipuire a Sfintei Treimi, pe care o concep nu într-o înţelegere ipostatică şi unitară, ci într-o succesiune de valori descrescînde de la Tatăl pînă la Duhul Sfînt; ei subestimează valoarea dogmelor pentru credinţă; micşorează cu răstălmăciri arbitrare sfintele canoane ecumenice; sînt neascultători Bisericii Ortodoxe, avînd împărtăşire duhovnicească cu toţi ereticii; ei cred cu uşurinţă în dogme străine şi osîndite de Biserica noastră; au cultul unor „sfinţi” şi „moaşte” străine de dreapta credinţă; au mare înclinare de a crede în orice semne şi minuni înşelătoare ale unor falşi profeţi; ei se cred *aleşi* şi în toată aparenţa de smerenie sînt trufaşi, ca şi învăţătorul lor Satana, crezîndu-se chemaţi spre „misiuni” şi „revelaţii” înalte pe care Domnul le-a pregătit pentru ei. Prin comunicările primite, aceşti „spiritualişti” sînt îndemnaţi să fie milostivi, să întreprindă lucrări de binefacere, să trăiască în cumpătare. Drept urmare, pe mulţi momeala aceasta frumoasă îi atrage şi îi cîştigă, încredinţîndu-i că „roade-le sînt bune” şi că deci şi „pomul e bun”.

Ei nu vor însă să înţeleagă că *prin rătăcirea lor s-au sinucis duhovniceşte* şi că semănătura lor nu e grîu ci neghină, deoarece ei aduc stricare dreptei credinţe şi

învăţături mincinoase. Pe cîtă vreme Sfînta Scriptură spune: „Dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie, alta decît aceea pe aţi primit-o să fie anatema !” (Galateni 1,9).

Deci, dacă n-ar fi decît învăţătura drăcească a reîncarnării, care se propovăduieşte de către aceşti trufaşi rătăciţi, şi încă este o pîngărire a Evangheliei !

Prin aceeaşi întunecată lucrare, anumite cercuri „spiritualiste” pretind că au comunicări de la Mîn-tuitorul sau chiar că El însuşi li se arată în chip luminat, acolo, în acele „odăiţe ascunse”, unde Domnul Hristos ne-a îndemnat să nu ne ducem şi să nu credem, căci sînt lupi în blană de oaie care vor să ne piardă. Iar în această înşelăciune, mediumii lor, sub călăuzirea puterii satanice, scriu comunicări cu conţinut religios, vestesc lucruri viitoare, împart sfaturi moralizatoare şi pictează icoane.

Cît despre aceste „icoane”, ele se „sfinţesc” acolo, la aceeaşi planşetă diabolică, de presupusa mînă a Mîntuitorului. Asemenea pîngăriri sînt ţinute apoi în mare cinste cu candela aprinsă şi cu încredinţarea că Domnul Şi-a zugrăvit chipul Său după asemănarea Lui.

Unul dintre precursorii „doctrinei” spiritismului, Emanuel Swedenborg, ca răspuns la întrebarea 139 din catehismul său spune: „Eu cred că noi sîntem acum ajunşi la timpul venirii lui Hristos, la începutul Bisericii noi, care se cheamă «Noul Ierusalim». Această venire nu e personală, ci spirituală, şi este constituită de revelaţia Sfîntului Duh, a cuvîntului Său dumnezeiesc”.

„Eu, Iisus - le spune o comunicare - am apărut în 1861 şi declar că *noua iconomie* care se cheamă *venirea Domnului* este începută”. „Ea fu inaugurată în 1874 şi atunci se adeveriră cuvintele profetului: « Domnul va veni pe nourii cerului cu mii de îngeri»; «*prin mediumi, noi vindecăm bolnavii şi alungăm duhurile rele*»”. (Din Conradi 77. Gesù Christo-ritorne-rà ? Quando ? Come ? Perchè ? Ed. S. Firenze 1927).

Şi Conradi adaugă: „Asemenea manifestări spiritiste, minunate şi ciudate au fost constatate de fizioiogi, chimişti, fizicieni, matematicieni, naturalişti etc. *Asemenea lucrare întunecoasă, asemenea putere diabolică este acum răspîndită în toată lumea şi a îmbolnăvit cu arta sa blestemată 20 de milioane de oameni*” (aceeaşi lucrare, p. 78).

Despre aceştia, ca şi despre toți sectanții se poate spune: vor „cădea” în cursa Satanei „cei sortiți pieirii” deoarece „n-au primit iubirea adevărului ca să se izbăvească”. Pentru aceea le trimite Dumnezeu lucrarea înşelăciunii. Această apostasie este a acelora care nu sînt tari în credința adevărată şi se lasă uşor ispitiți de cel rău.

În încheierea acestui capitol se cuvine să se pom nească ceva şi despre magnetismul animal şi despre sugestie, de care s-au ocupat cu precădere medici de seamă din diferite țări, dar care au pornit în cercetările lor de la aceleaşi puncte vicioase ca şi în celelalte fenomene psihice, în care Adevărul revelat prin Biserică este ocolit, sau chiar pîngărit.

Această nouă formă de manifestare a puterilor necunoscute ale omului a stîrnit în ultimele decenii un deosebit interes pentru toți cercetătorii de fenomene metapsihice.

Felurite experiențe medicale, cu rezultate foarte neînțelese pentru cei neduhovniceşti şi pentru cei străini de toate firele demonologiei, au putut tulbura multe minți. Între aceste experiențe se pot cita unele exemple devenite clasice. Aşa este cazul provocării unor arsuri sîngerînde, fără nici o substanță vesicantă, asupra unei persoane hipnotizate şi supusă unei simple sugestii.

Deopotrivă s-au stabilit rezultate contrarii cînd, în aceeaşi stare hipnotică, şi tot prin sugestie, s-au putut împiedica orice efecte pe care trebuia să le producă în mod natural aplicarea unei substanțe vezicante pe brațul unei persoane. Pentru ca experiența să fie mai concludentă, s-a aplicat concomitent pe celălalt braț al persoanei în cauză aceeaşi substanță vesicantă, fără însă ca sugestia să se exercite şi față de acea parte a corpului; drept rezultat, „revulsivul” a stîrnit acolo o adevărată inflamație cu serozități şi cu o mare iritare a epidermei, în timp ce nimic nu se producea pe primul braț.

Martorii acestei experiențe au fost profesorii Beaunis şi Bernheim de la Facultatea de medicină din Nancy, împreună cu doctorii Brulard şi Liébeault („Causerie Scientifique” de Victor Meunier - Rappel, Paris).

În alte cazuri şi cu aceleaşi procedee s-au putut provoca asupra unor persoane supuse sugestiei hipnotice, stări de beție, de veselie nemăsurată sau de mare îndurerare etc.

Sînt cunoscute şi experiențele făcute cu schimbarea personalității cuiva, mergînd pînă acolo încît „o tînără femeie s-a putut crede general, iar un bărbat în toată firea s-a putut crede doică”.

...„De pe urma unor asemenea experiențe se văd oameni umblînd în patru labe şi lătrînd ca nişte cîini, iar alții mieunînd ca nişte pisici, deoarece li s-a sugerat gîndul că ei sînt într-adevăr cîini sau pisici. , Multora li se poate sugera ideea că au comis o crimă pe care sînt în stare să o declare şi să-şi ia pedeapsa” (Din aceeaşi „Causerie Sciéntifique”, Paris).

Dacă asemenea experiențe sînt menite să înjosească personalitatea omului şi să o falsifice pînă la cele mai dezgustătoare forme demonice, ispita unor asemenea „cercetări ştiințifice” i-a călăuzit pe unii psihiatri la aplicarea magnetismului în formă de sugestie în felurite cazuri de vindecări de boli, fie de natură nervoasă, fie organică.

Deci folosindu-se anumite puteri psihice ascunse în om, pentru scopuri care par bune, dar stingîndu-se pînă la o totală atrofiere personalitatea omului, care se supune unor asemenea practici, de fapt se aduce în joc intervenția aceloraşi agenți demonici ca şi în celelalte îndeletniciri psihice, iar rezultatele obținute oricît ar fi de *minunate*, nu

sînt totuşi minuni, ci satanisme.

Cît despre lămurirea unor asemenea „minuni” ale psihismului, desigur că nu de la ştiinţele fizice, biologice sau medicale se va putea aştepta vreo dezlegare, ci numai de la *demonologie*, care la lumina învăţaturilor Bisericii Ortodoxe, ne poate dezvălui sorgintea reală din care provin astfel de fenomene.

Iar Biserica Ortodoxă este singura biserică adevărată şi mîntuitoare, din toate cultele creştine, care poate filtra şi clasa în chip desăvîrşit toate aceste fenomene, deoarece este singura alcătuire sobornicească şi apostolică care păstrează nealterate toate Sfintele Taine şi toată Siînta Predanie, prin dogmele, rînduielile şi canoanele Sfintelor Sinoade ecumenice.

Biserica fixează însă şi aspre canonisiri împotriva tuturor înşelătorilor sau săvîrşitorilor acestor urîciuni.

„Spiritismul - scrie Ierom, Nicodim Sachelarie în «Pravila bisericească»[4] - este o născocire diavolească care înşeală minţile cele necredincioase şi *nesupuse poruncilor lui Dumnezeu*. Oare sufletele oamenilor (după moarte) le-a lăsat Dumnezeu să umble fără nici un rost? Numai diavolului i-a îngăduit Dumnezeu să umble ca un leu căutînd pe cine să înghită” (I Petru 5, 8; Iov 2, l-10).

Pentru aceasta Dumnezeu a poruncit: «Numai Eu sunt Domnul ! Să nu vă duceţi la cei ce cheamă sufletele

---

4 „Pravila bisericească", lerom. Nicodim Sachelarie, Seminarul Monahal Cernica, 1940, pp. 297-298.

morților, nici la vrăjitori, ca să-i întrebați şi să fiți părtaşi cu ei, fiindcă numai Eu sînt Domnul Dumnezeul vostru»” (Lev. 19, 31).

„Şi dacă vi se va spune, zice Isaia: «întrebați pe cei ce cheamă morții şi pe cei ce spun viitorul şi bolborosesc», răspundeți: nu va întreba oare un popor pe Dummezeul său ? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?” (Is. 8, 19).

„El este o amăgire diavolească, «Şi nu este de mirare căci chiar Satana se preface în înger de lumină... iar slujitorii lui se prefac în slugi ale vieții cuvioase. Sfîrşitul lor va fi pierzarea»” (II Cor. 11, 14; Ef. 6, 12).

„Cel ce nu se leapădă de această înşelăciune nu poate fi primit la Sfintele Taine şi se canoniseşte ca şi vrăjitoria...” (Afurisania pe 20 de ani).

Tot astfel şi cu privire la hipnotism, despre care se spune:

„Hipnotismul este o fază a vrăjitoriei, iar nu a ştiințelor psihologice cum ar pretinde unii. Cine îl practică se canoniseşte ca şi vrăjitoria” (Din aceeaşi ediție, p. 155).

IV

O ÎNȚELEPCIUNE NEBUNEASCĂ ŞI O FALSĂ MISTICĂ

„Am văzut mrejele Satanei întinse
peste toată fața pămîntuluî”
Sfîntul şi Marele Pafnutie

În babilonia pe care îngerul căzut a căutat să o provoace în lume, în toate domeniile de gîndire, ca un surplus al ereziilor fără de număr apărute în credință de atîtea veacuri, sînt de reținut şi rătăcirile care au ieşit de pe urma unor teorii „ştiințifice”. Aşa de pildă: teoria darwinistă a descendenței omului din maimuță sau susținerea existenței omului pe pămînt de mai multe sute de mii de ani, deci împotriva adevărului biblic, precum şi afirmarea apariției inițiale a omului pe cale naturalistă şi nu dintr-o spiță unitară, adamica şi genetică.

În psihologie s-a alterat concepția conştiinței umane prin noțiunea inconştientului, ajungîndu-se la aberația psihanalizei freudiste.

În ştiințele fizice şi chimico-biologice s-a ajuns la cultul materiei ca generatoare a vieții primare (teoria monerelor);şi odată cu afirmarea că „în natură totul se

transformă şi nimic nu se pierde” s-a admis nemurirea materiei, dar s-a tăgăduit veşnicia duhului.

În sociologie s-a introdus „contractul social” cu toate urmările lui: căsătoria în scop naturalist şi deci nu tainic şi spiritual; divorțul din ce în ce mai nestăvilit; masculinizarea femeii, libera cugetare în credință, iar apoi avortul autorizat pentru diferite cauze cu aparență de îndreptățire şi sub o altă formă sterilizarea în scopuri rasiale, ideea socială comunistă şi altele.

În economia politică s-a ajuns la teoria distrugerii supraproducției naturale în scopul speculării valorii ei (în Brazilia se aruncă cafeaua în mare ca să se mențină prețul cafelei în Europa; prin diferite porturi mediteraneene se distrug milioane de portocale, ca să nu scadă costul acestor exotice în țările importatoare; întinderi de vii rămîn neculese ca să nu se deprecieze vinul marilor producători viticoli; zeci de mii de oi sînt uneori omorîte în Australia, ca să nu se concureze lîna din centrele textile britanice).

În igienă se introduce ideea de contagiune pînă şi cu privire la cele sfinte şi în toate domeniile se observă aceeaşi părăsire a sensului adevărat al existenței şi al vieții, față de viziunea Sfintei Scripturi.

„Vai lumii din pricina prilejurilor de păcătuire ! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire !” (Matei 18, 7).

„Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți - spune Domnul - şi voi nimici priceperea celor pricepuți"; iar Apostolul Pavel adaugă: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea acestei lumi? Căci întrucît lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mîntuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii Crucii" (1 Corinteni 1, 19-21).

O anumită stare haotică în gîndirea şi simțirea ultimelor decenii este de observat şi într-un alt cîmp de manifestări. Sub aceeaşi ascunsă lucrare demonică apare astfel noua artă deformistă - smulsă din rădăcinile ei fireşti - cu tendințe „futuriste", „dadaiste" şi „supermoderniste", şi cu o notă de „*scandal*" care se întîlneşte atît în arhitectura vremii, cît şi în artele plastice. Deopotrivă se caracterizează şi muzica nouă, prin elementele ei împrumutate din elucubrațiile negrilor sau moda femeiască decăzută sub orice nivel de bun simț şi ajungînd pînă la caricaturizarea genului uman...

În Babelul cel nou s-au încurcat nu numai limbile oamenilor, dar şi simțirile şi credințele lor.

Iată însă că, prin întronarea mentalității evului modern, problemele de existență ale vieții devenind din ce în ce mai complicate, lumea a căzut în materialismul cel mai înverşunat.

Totodată, prin ceea ce tehnica a înfăptuit mai „senzaţional”, ştiinţele pozitive au împins lumea într-o măsură şi mai mare spre cel mai absurd raţionalism.

Materialismul, conlucrînd cu raţionalismul, într-o acţiune comună de dezagregare a spiritului omenesc, a ucis credinţa în mare parte. Deci, toată această lume dezrădăcinată sub impulsul Satanei, din legăturile ei spirituale, s-a îndepărtat de ideea creştină prin cele două virusuri ale evului nou: materialismul şi raţionalismul. Drept o urmare firească, lumea modernă a devenit din ce în ce mai înclinată de a cădea în ateism sau de a primi *idolatria*.

Căci cine se îndepărtează de Hristos este îmbrăţişat de Satana.

S-a ajuns astfel la felurite chipuri de tăgăduire a credinţei şi de batjocorire a Bisericii, iar în ultimele vremuri s-a instituit o organizaţie foarte activă a „Uniunii mondiale a ateilor”. Pe de altă parte, teosofia, spiritismul şi neopăgînismul, combinate cu toate formele de ocultism şi de magie, au ieşit la iveală de pretutindeni şi sînt în mare cinste printre toţi creştinii descreştinaţi.

Anumiţi oameni cu renume şi-au dat girul lor, fără rezerve, tuturor acestor manifestări, prin simplul fapt al constatării fenomenelor, şi le-au prezentat ca pe nişte adevărate „revelaţii ale ştiinţei”. Printre marii savanţi susţinători a întunecoaselor speculări şi practici psihice

se enumără: Crookes, Russel-Walace, Zoellner, dr. Schrenck-Notzing, Flammarion, Lombroso, Edison şi alţii.

Ca rezultat al unor asemenea tendinţe, se scriu o sumedenie de cărţi cu conţinut ocultist, se întemeiază de către Ch. Richet, o nouă ştiinţă denumită „metapsihică”, iar de curînd se înfiinţează o nouă catedră de spiritism la „Trinity College” din Cambridge. În sfîrşit, „misterele” şi magiile Tibetului şi Indiei devin izvorul de inspiraţie al tuturor „iniţiaţilor”.

Asistăm la o *îngrozitoare recădere a lumii în vrăjitorie*. Din fericire însă „nici porţile iadului nu vor birui Biserica”, iar mărturisitorii lui Hristos, în duhul Adevărului, vor rămîne pînă la sfîrşit.

Iată, deci, că într-o asemenea vreme de mare decădere duhovnicească pentru toată omenirea, în care păcatul a sporit atît de mult sub toate formele, dar în care începe să se înfiripe şi o frumoasă trezire de credinţă dreptmăritoare, s-au ivit şi continuă să se ivească fel şi fel de arătări şi semne fantastice, care stîrnesc o neobişnuită vîlvă şi frămîntă nenumărate suflete. De aceste „minuni” petrecute şi la noi în ţară, unii s-au îndoit, alţii s-au lepădat; dar mulţi au crezut în ele. Îndoiala multora a fost cauzată de două fapte: pe de o parte de neîncrederea în buna credinţă a diferiţilor vizionari, bănuindu-i pe aceştia de minciună, pe de altă parte, de gîndul că aceşti vizionari ar fi fost nişte isterici sau maniaci, care au căzut în prada unor halucinaţii.

În sfîrşit, este şi o categorie a ateilor şi a zeflemitorilor, a acelor oameni învîrtoşaţi, care nu cred în minuni şi care hulesc Duhul Sfînt.

Se pare, totuşi, că cei cu chemare teologică nu s-au întrebat îndeajuns dacă toate aceste pretinse minuni nu ar fi fost cazuri de o închipuită teofanie, deci de o lucrare luciferică şi nu de o descoperire dumnezeiească.

Sînt bine cunoscute tuturor împrejurările în care, în ultimii ani, s-au produs cele mai însemnate dintre aceste „minuni”, precum şi elementele de căpetenie care le-au constituit.

Povestirile repetate ale vizionarilor, cărţile tipărite în acest scop şi toate mărturiile credincioşilor care au luat cunoştinţă de aceste „descoperiri”, chiar la locurile arătărilor, sau „minunile” petrecute în aceste împrejurări, formează documentul de cunoaştere al tuturor acestor cazuri.

Să pătrundem deci, cu toată nepărtinirea, în miezul acestor întîmplări neobişnuite, pentru a cunoaşte din ce izvoare pornesc ele, căutînd *să ne bucurăm de biruinţa Adevărului, iar nu de biruinţa părerilor noastre*. Mai presus de orice să fie Hristos, care este Adevărul, iar nu şarpele care se ascunde în noi sub chipul „amorului propriu” sau al unor false credinţe.

De fapt, prin cele de faţă nu se va pune în discuţie dacă vizionarii de care ne ocupăm ar fi nişte mincinoşi sau nişte oameni de rea credinţă sau nişte halucinaţi,

ci faptul dacă ei înşişi nu au fost înşelaţi de o lucrare a ispititorului, pe temeiul credinţei şi al Scripturilor, scoţîndu-se astfel în lume felurite învăţături greşite şi nepotrivite. Căci pot fi unii oameni foarte evlavioşi care, fiind ispitiţi prin mincinoase revelaţii, de şarpele cel bătrîn, nu-şi dau seama de această înşelăciune şi, din cauza unei lipse de orientare duhovnicească, devin ei înşişi scula răului într-o acţiune antichristică, fiind totuşi încredinţaţi că pe Dumnezeu Îl slujesc.

Sînt numeroase cazurile de acest fel, care se întîlnesc în viaţa celor mai cuvioşi trăitori creştini, de care atîtea cărţi ale Bisericii sau ale tradiţiei noastre duhovniceşti, ne fac cu prisosinţă pomenire. Aici este însă şi partea de grijă a celor cu răspundere pentru credinţa noastră, ca să ştie să lămurească bine, şi fără greş, toate cazurile de închipuită teofanie, pentru a nu le lăsa la voia întîmplării, ca să devină o primejdie pentru obştea ortodoxă.

În toate aceste întîmplări cu „minuni”, dar mai cu seamă după „revelaţia” de la Maglavit, aproape toţi ceilalţi vizionari care s-au ridicat de pe întinsul ţării, au pretins că L-au văzut pe Dumnezeu-Tatăl sau pe Sfînta Treime, sau pe Hristos, sau pe Maica Domnului, sau pe alţi Sfinţi, şi au îndemnat lumea să se lase de faptele rele şi să ia drumul Bisericii. Orice îndemn spre pocăinţă este desigur bun şi folositor. Întrucît, însă, aceste cazuri de pretins misticism *se întemeiază pe o reală descoperire dumnezeiască*, rămîne de văzut.

Rîvna şi strădania unor vizionari, care fără de încetare îşi vestesc solia, poate fi cu totul deosebită şi pilduitoare, dar nu reprezintă decît o *valoare relativă* faţă de miezul lucrării. Căci hotărît este că simplul fapt de a întoarce pe cîte unii oameni la credinţă nu este o garanţie de solie dumnezeiască, atîta timp cît şi „diavolul are credinţă de se cutremură” şi totuşi nu se mîntuie. Deci scopul este ca să se întoarcă lumea la Dumnezeu, în toată ascultarea Sfintei Biserici şi în împlinirea sfintelor porunci.

Pe măsură ce anumite lucrări de rătăcire îmbracă forme de credinţă şi de evlavie, iar anumite semne neobişnuite, cu aparenţă de teofanie, se prezintă în formă „evanghelică” şi se ascund îndărătul Bisericii, ele devin şi mai primejdioase pentru viaţa noastră duhovnicească.

Cu o asemenea momeală s-au desprins din trunchiul Bisericii Soborniceşti şi Apostolice sumedenie de suflete, în rătăciri şi secte atît de felurite şi de veninoase. Cu aceeaşi momeală Satana cheamă necontenit lumea în adîncul Gheenei, prin glasul ademenitor al multor falşi profeţi. Şi mulţi se prind şi cad în cursă.

Cele spuse de astfel de „profeţi” - ei înşişi de bună credinţă, dar înşelaţi - sînt de multe ori lucruri bune şi folositoare; ele cuprind citate biblice, îndemnuri morale şi par izvorîte din inspiraţia Duhului Sfînt. Dar ce folos? Căci esenţial este ca *tot* ceea ce formează obiectul unei descoperiri dumnezeieşti *să fie curat şi sfînt, fară nici o abatere şi fară nici un element dubios, pentru ca nimic să*

nu iasă din cuvîntul Scripturii şi din brazda Sfintei Predanii şi nimic să nu deformeze dreapta credinţă.

Apărînd însă puncte dubioase, atît din cuprinsul unor pretinse revelaţii, cît şi din lucrările de „minuni" săvîrşite de unii vizionari, sîntem datori să fim cu cît mai multă luare aminte faţă de aceste întîmplări, deoarece eticheta unui produs ne poate înşela asupra provenienţei lui reale. Toţi cunoaştem cazul atîtor fabricate „străine" care, purtînd o pretinsă „marcă autentică", provin totuşi din cine ştie ce loc al ţării noastre şi izbutesc să înşele pe mulţi oameni simpli.

Din moment ce se constată o abatere într-un caz de manifestare mistică, este de prisos să mai susţinem că respectiva „minune" poate fi de la Dumnezeu. Cu asemenea mistificări, ne aflăm într-o mare primejdie pentru credinţa cea adevărată. Propriu zis, nu este destul a ne afla în faţa unor semne neobişnuite pentru a le chezăşui drept minuni, adică, drept o adevărată lucrare dumnezeiască. Pentru că semne neobişnuite pot fi făcute uşor prin puterea celui rău. Şi nu este o dovadă suficientă cînd, în urma unei lucrări aşa-zise „suprafireşti", un om cu totul redus şi incult vorbeşte ca din Sfînta Scriptură, pentru a crede că însuşi Duhul Sfînt grăieşte prin gura aceluia. Căci şi diavolul cunoaşte Scriptura. Iar toate ereziile de credinţă care s-au produs în decursul atîtor veacuri, au fost provocate tot de ispitele Necuratului, pe temeiul Sfintelor Scripturi.

Ne spune în această privință chiar Mîntuitorul: „Se vor scula mulți prooroci mincinoşi şi vor înşela pe mulți" (Matei 24, 11). „Atunci dacă vă va spune cineva: Iată, Hristosul este aici sau acolo, să nu-1 credeți. Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; *vor face semne mari şi minuni* pînă acolo încît să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi. Iată ce v-am spus mai înainte. Deci, dacă vor zice: *Iată-L în pustie* (vedenii sataniceşti şi înşelători antichristice) să nu va duceți acolo ! *Iată-L în odăițe ascunse* (fenomene spiritiste) *să nu credeți !*" (Matei 24, 23-26).

Cînd este vorba însă că îi va înşela, de va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi, se înțelege de la sine că nu cu ispite grosolane îi va momi vicleanul pe aceşti binecredincioşi, ci cu însăşi Sfînta Scriptură şi cu învățătura Bisericii. De altfel, cînd a cutezat Satana să-L ispitească în pustie pe însuşi Domnul Hristos, I-a vorbit tot din Scriptură, ca un iscusit învățat.

Mîntuitorul ne-a prevenit deci despre aceste diferite vedenii care aveau să se întîmple, prin pustie sau prin odăițe ascunse, sub chipul unor *hristoşi mincinoşi*. Iată însă că şi Apostolul Pavel ne atrage aceeaşi luare aminte:

„Şi nu este de mirare, căci *chiar Satana se preface într-un înger de lumină.* Nu este deci mare lucru, dacă *şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii*" (II Cor. 11, 14-15).

Totodată, în Apocalipsă (13, 13-14) ni se vesteşte răspicat: „Săvîrşea semne mari, pînă acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pămînt, în fața oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pămîntului prin semnele care i se dăduse să le facă în fața fiarei...”.

După cum se vede, mare este puterea Satanei, cînd Dumnezeu îi dă îngăduința de a face asemenea lucrări şi lesne este ca semnele ispititorului să fie luate drept minuni dumnezeieşti, pentru a ne atrage în mrejele lui pierzătoare.

Astfel că nu este destul a vorbi sau a face minuni în numele lui Hristos, pentru a fi într-adevăr ai lui Hristos. Se cuvine deci să ne călăuzim paşii cu mare băgare de seamă pentru a nu ne lăsa înşelați de un duşman atît de temut şi de iscusit care, ca un mare strateg, ne întinde curse de moarte.

La aceste considerații s-ar putea însă replica; oare dacă ştim că lupi răpitori vor veni în blană de oaie, trebuie să ne temem şi de oile adevărate? Dacă vor veni hristoşi mincinoşi şi tot felul de înşelăciuni satanice, trebuie să ne îndoim şi de adevăratele minuni dumnezeieşti? Oare să credem că Domnul îşi va îngrădi puterea de a se mai descoperi aleşilor Săi prin vise sau vedenii minunate? Desigur că nu!

Dar dacă este totuşi cu putință ca minuni reale să se întîmple cu vasele alese ale Domnului, potrivit cu profețiile lui Ioil (2, 28-32), este în schimb nevoie, pentru buna noastră încredințare, ca toate aceste manifestări

dubioase să fie trecute printr-un filtru desăvîrşit, în care criteriul să fie nu numai elementul suprafiresc şi Scriptura, dar şi toată Sfînta Predanie a Bisericii Soborniceşti şi Apostolice.

Pentru cine crede în Dumnezeu şi în Atotputernicia Lui, nu este păcat a respinge o minune îndoielnică; dar a o primi prea repede, şi cu riscul de a fi înşelat, este fără îndoială un păcat, care poate sminti şi pe alții. A respinge o minune este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu, cînd *nu numai din prudență, dar şi din smerenie* credinciosul nu o primeşte. A te lăsa însă ispitit de orice semne neobişnuite este o dovadă de uşurătate, de deşertăciune şi de trufie.

Aceste susțineri sînt făcute cu multă temeinicie de diferiți sfinți ai Bisericii, iar fericitul *Nicodim Aghioritul* - vrednicul scriitor şi cărturar athonit al veacului al XVIII-lea - ne recomandă cu toată stăruința ca, în cazul cînd Ispititorul ne-ar ataca vreodată „cu mincinoase arătări, cu vederi şi cu prefaceri în înger de lumină”, *să respingem aceste vedenii fără nici o şovăială.*

„Schimbă-te, ticălosule, în întunericul tău. *Nu-mi trebuiesc arătări”*, spune acest cuvios teolog. Apoi adaugă următoarele: „*Chiar dacă din multe indicii, vei cunoaşte că aceste semne sînt adevărate şi vin de la Dumnezeu, totuşi fugi totdeauna de ele şi cît poți, alungă-le departe de tine.* Nu te teme că nu-i place lui Dumnezeu această întoarcere. Dacă aceste vederi ar fi de la Dumnezeu, ştie să ți le curețe şi nu-i va părea rău dacă nu

le primeşti. Căci Cel ce dă har celor smeriţi, nu-l ia de la ei, pentru tot ce fac din smerenie" („Războiul cel nevăzut", p. 148, trad. Protos. Nicodim Ioniţă, Biblioteca misionarului ort. nr. 6, Chişinău).

Deosebit de vrednice de luat aminte apar, în această privinţă, şi sfaturile duhovniceşti ale Sfîntului cuvios Grigorie Sinaitul, unul dintre întemeietorii isihasmului athonit şi un mare trăitor creştin al Răsăritului. În „Praecepta Mesichastas" (Migne P. G. t. CL, col. 1329-1345), el spune următoarele:

„*Să nu primeşti nicidecum* (ca revelaţie) orice în-chipuire care vine din simţuri sau raţiune sau din afară sau dinăuntru, sau chiar chipul lui Hristos, sau al vreunui înger, sau forma unui sfînt, sau lumină nălucindu-se în minte şi luînd vreo înfăţişare, pentru că însăşi mintea, prin natura sa proprie, are puterea de imaginaţie şi uşor poate să-şi reprezinte chipuri către care sînt atraşi (sau pe care le doresc) cei ce nu observă cu de-amănuntul acest lucru, *vătămîndu-se* pe sine. Pentru aceasta ia aminte să nu te încrezi în ceva, consimţind degrabă chiar de ar fi lucru bun, înainte de cugetarea celor încercaţi şi *după multă cercetare*, ca să nu păgubeşti şi să fii cu multă băgare de seamă, păstrîndu-ţi întotdeauna mintea limpede, fără vreun chip sau vreo formă".

„Căci adesea ceea ce a fost trimis de la Dumnezeu spre ispitire, pentru cinste pe mulţi a vătămat; *fiindcă Domnul voieşte să încerce* unde înclină libertatea noastră".

„*Cel ce a văzut ceva cu mintea sau cu simțurile, chiar de ar fi de proveniență divină şi va primi fără de cercetarea celor încercați, lesne se înşală sau se va înşela ca un lesne primitor*. Căci Dumnezeu nu se mînie față de cel care se observă pe sine însuşi în chip amănunțit, de teamă ca să nu rătăcească, chiar dacă nu ar primi astfel ce vine de la El, fără întrebare şi multă cercetare, şi-1 laudă mai degrabă ca pe un înțelept, deşi S-a mîniat pentru unii”.

„Nu trebuie să întrebi pe toți, ci pe unul căruia i s-a încredințat şi conducerea altora şi care străluceşte prin viață. *Căci mulți neîncercați au vătămat pe mulți alți nepricepuți, a căror osîndă o vor avea după moarte.* Fiindcă nu toți pot călăuzi pe alții. Fiecare a dobîndit cunoştință proprie şi înțelegere naturală sau practică sau instruitoare, dar nu toți dobîndesc pe cea a duhului”.

Pentru aceasta a zis şi înțeleptul Sirah (Is. Sirah 6, 6):

„Să ai mulți dintre cei ce trăiesc în pace cu tine, iar «sfetnicii tăi dintr-o mie unul». Nu mică este lupta de a afla călăuza care nu rătăceşte, nici în fapt nici în cuvinte şi nici în gînduri. În acestea se vede că cineva este nerătăcit cînd ar avea şi fapta şi înțelepciunea mărturisită din Sfînta Scriptură, înțelegînd cu măsură în cele ce trebuie să înțeleagă”.

„Căci nu puțină sforțare trebuie să depui ca să dobîndeşti adevărul pe față şi să scapi de cele potrivnice harului, pentru că *diavolul obişnuieşte mai ales la începători să arate sub forma adevărului rătăcirea lui,*

înfațişînd cele viclene ale lui ca duhovniceşti”.

„Aşadar, din lucrare vei putea cunoaşte lumina care a strălucit în sufletul tău dacă este a lui Dumnezeu sau a lui Satan. Lăptuca sălbatică este asemenea picridei la vedere şi oțetul este asemenea vinului la înfățişare, dar prin gust, gîtlejul le cunoaşte şi face deosebirea fiecăruia; tot astfel şi sufletul dacă va băga de seamă, cu ajutorul simțului mintal, va cunoaşte darurile Duhului şi nălucirile Satanei”.

Întemeiați pe aceleaşi percepte duhovniceşti, ne învață şi fericiții cuvîntători de Dumnezeu Calist şi Ignatie, spunîndu-ne:

„Liniştindu-te şi voind a fi singur cu Dumnezeu împreună, *să nu primeşti niciodată orice ai vedea simțit sau de gînd sau materialnic înlăuntrul tău, sau din afară, chiar şi în chip al lui Hristos sau obraz de înger sau Sfînt sau închipuire de lumină, nălucindu-se în minte, ci rămîi necrezînd sau îngreunîndu-te de aceasta, chiar dacă ar fi fost bună*, mai înainte de a întreba pe cei iscusiți. Pentru că acest lucru este foarte de folos şi prea iubit lui Dumnezeu şi prea bine primit. Întotdeauna păzeşte mintea ta nevătămată, nevopsită, nefățuită, fără chip, fără formă, nefelurită, fără cîtățime” (Din Filocalia, cap. 73, după o veche traducere în manuscris de la Muntele Athos).

Tot astfel spune între altele şi dumnezeiescul Diadoh în aceeaşi Filocalie la cap. 74:

„Este cu neputință ca cineva să guste din dumnezeiasca bunătate întru simțire, după cum este cu neputință ca şi

amărăciunea dracilor să o urce cu simțire, dacă nu va adeveri deplin prin sine că *Darul e sălăşluit întru adîncul inimii”*.

„Iar duhurile cele rele petrec în jurul mădularelor inimii, lucru pe care dracii nu voiesc să fie crezut de oameni, pentru ca nu cumva mintea cunoscînd acestea cu de amănuntul să nu se înarmeze împotriva lor”.

„Acum ai şi pentru acest lucru sfătuire destulă şi îndestulează-te; dar după ce ai aflat miere, mănîncă puțin, ca nu cumva, umplîndu-te de saț, să ți se aplece şi să le verşi”.

E interesantă în această privință şi lămurirea adusă despre vedenii şi de către unii comentatori mai noi, între care îl menționăm, de pildă, pe Ierom. Nicodim Sachelarie, care în „Pravila Bisericească”[5] scrie următoarele:

„Vedeniile sînt arătări percepute aievea de ochiul minții, fie în stare de funcționare normală a organismului, fie într-un somn complet sau pe jumătate, fie in extaz “.

„Vedeniile bune se descoperă oamenilor sfinți iar uneori chiar şi celor obişnuiți”.

„Numai atunci Dumnezeu învredniceşte de vedenii pe cineva cînd voieşte să lucreze faptele mîntuirii atît pentru

5 „Pravila Bisericească” Ierom. Nicodim Sachelarie, Seminarul Monahal Cernica, 1940 (pp. 319-321).

cel ce are vedenia sau şi pentru alţi oameni” (Fac. 12, 1-4; 17, 1-22; Is. 6, 1-12; Fapte 16, 9; Sf. Isac Sirul 32, 35; Num. 22 şi 23).

„Vedeniile sînt posibile şi astăzi şi sînt credincioşi care se învrednicesc cu adevărat să aibă adevărate vedenii bune, însă ele sînt cazuri rare, *suportate de oameni care au ajuns la un mare nivel de viaţă duhovnicească susţinut de o deosebită luminare harică şi de o rugăciune permanentă*”.

„Vedeniile înşelătoare sînt acelea născocite de diavolul, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, din pricina nesincerităţii omului şi a *păcatelor tăinuite*. El angajează starea sufletelor bolnave, nesincere, neascultătoare şi cuprinse de urîciune faţă de tot ceea ce nu este pe placul lor, *indiferent de binele în sine*”.

„*Celor înşelaţi, diavolul le dă chiar imbold de efort ascetic, de credinţă şi de fapte bune*, mai ales acelora care dispun de un firesc potolit, *înfăptuind astfel o evlavie diabolică cu care se sileşte să înşele chiar şi pe cei aleşi*” (Pateric, cap. VII).

„Vedeniile nu se produc la cheremul omului şi nici nu se face o meserie din ele, cum este înşelăciunea spiritistă, ci ele sînt mai presus de voinţa omului, iar felul de înfăptuire şi scopul lor este în mîna Proniei dumnezeieşti. Omul este numai un receptacol umilit pururea de neputinţa sa şi cu cît se învredniceşte de mai mari descoperiri, *cu atît mai mult se cunoaşte pe sine că nu este nimic prin*

sine însuşi, cufundîndu-se într-un adînc de smerenie".

„Duhovnicul chiar cînd are toate probabilitățile adevăratei vedenii, să nu se entuziasmeze în fața credinciosului, ci cu blîndețe să-1 sfătuiască la umilință şi la o iubire larg cuprinzătoare, fiindcă pentru cel curat nu-i nimic spurcat, şi *să-i cerceteze cît mai des starea sa sufletească*" (I Cor, 2, 15; II Cor. 12, 1-12).

„*Iar în cazurile cînd lucrurile sînt nelămurite, să aibă modestia* (duhovnicul) *de a nu se pronunța nici într-un fel*".

V

DESPRE
DIFERITE SEMNE ŞI VINDECĂRI PRESUPUSE SUPRAFIREŞTI DAR DE ORIGINE DEMONICĂ

În legătură cu ivirea unor revelaţii se pot produce cazuri de vindecări de boli, semne cereşti sau vedenii, petrecute fie cu vizionarul căruia i s-a făcut descoperirea, fie cu alţi credincioşi. Dar asemenea fenomene nu pot însemna prin ele însele, şi de la prima vedere, un argument hotărîtor că „revelaţia" este cu adevărat de la Dumnezeu.

De fapt, Satana poate săvîrşi semne şi minuni mincinoase, nu numai cu un individ în parte, dar chiar şi cu un grup sau cu o mare mulţime. Aşa sînt cazurile petrecute cu Simon Magul, sau cu Apollonius din Tiana. Acesta este însă şi rostul pentru care am fost îndemnaţi prin Scripturi să cunoaştem bine duhurile de la cine sînt.

Manifestarea unor semne neobişnuite, cu aparenţe suprafireşti, nu constituie o dovadă suficientă că ar fi vorba de minuni.

Astfel, yoghinii indieni („L'Inde mystérieuse” Paul Brunton, Edition Payot) pot ghici faptele oamenilor, pot face descoperiri de la distanță; pot muta obiectele din locul lor prin mijlocirea unor puteri nevăzute; pot provoca fenomene de „materializări” de apariții luminoase şi de „dedublări”; pot merge prin foc fără să se ardă; se pot înălța în văzduh; pot stîrni creşterea unui pom în cîteva ore; pot provoca înverzirea unui pom uscat, care propriu-zis nu sînt adevărate minuni, ci lucrări de vrajă satanicească, despre care Hristos ne-a prevenit cu destulă grijă, ca să ne ferim.

Despre felurite semne şi false minuni pe care le poate întreprinde puterea Satanei, găsim diferite exemple şi în Sfînta Scriptură, Iată un caz:

Cînd Dumnezeu a voit să scoată pe poporul Israel din robia Egiptului, a dat putere mare, făcătoare de minuni, lui Moise şi lui Aaron, Deci ducîndu-se aceşti prooroci la Faraon pentru a-i întoarce inima neînduplecată, îi fac acestuia diferite semne de groază, care totuşi nu-1 clintesc din împietrirea lui. Astfel, Aaron şi-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui; şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe. Dar Faraon a chemat pe nişte înțelepți şi pe nişte *vrăjitori*, şi vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor.

„Toți şi-au aruncat toiegele şi s-au prefăcut în şerpi”. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu apele rîului, pe care Aaron le-a prefăcut cu toiagul în sînge.

Dar „vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor” (Exodul 7, 11-12).

Deosebit de preţioasă ne este în această privinţă şi povestirea Sfîntului Ciprian, filosoful din Antiohia Siriei, care, înainte de a se fi convertit la creştinism, a fost unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împărăţiei lui Decie.

Ca mare preot al zeităţilor Olimpului şi mare fermecător şi pierzător de suflete, ajunsese „prieten credincios al stăpînitorului Iadului, cu care singur, faţă în faţă a vorbit şi de cinste mare la dînsul s-a învrednicit”. De care lucru sfîntul a mărturisit zicînd: „Să mă credeţi pe mine ca pe acela ce singur pe diavol l-am văzut, pentru că prin jertfă l-am rugat pe el şi l-am sărutat şi am grăit cu dînsul şi cu acei care sînt la dînsul mai mari şi m-au iubit şi mi-au lăudat înţelegerea mea. Un pîlc de draci mi-a dat spre slujba mea. Chipul lui era ca o floare de iarbă, şi capul îi era încununat. Iar cînd se întorcea încoace şi încolo, se cutremura tot locul acela şi mulţi lîngă scaunul lui stau cu feluri de rînduieli”.

Meşteşugurile diavoleşti ale lui Ciprian erau într-adevăr mai presus de orice închipuire.

Aflăm astfel, din „Vieţile Sfinţilor”, că Sfîntul şi marele mucenic Ciprian, în timpul slujirii lui idolatre, „*se deprinsese a schimba văzduhul, a porni vînturi, a slobozi tunete şi ploi, a tulbura valurile mării, a duce vătămări şi răni asupra oamenilor*”.

Spre învățătura drăcească se îndeletnicea cîte 40 de zile în post, şi după apusul soarelui mînca, dar nu pîine, nici altă hrană, ci numai ghindă de stejar. S-a deprins să facă fel de fel de vrăji şi de năluciri, „pînă şi morții din mormînturi făcîndu-i să grăiască”.

„Pe mulți i-a învățat la rele cu vrăjile sale: pe unii a zbura prin văzduh, pe alții a înota în luntre pe nori, pe alții i-a făcut a umbla pe ape şi mulți la dînsul alergau întru nevoile lor, fiindcă le ajuta cu drăceasca putere de care era plin”.

„Prin farmecele lui, diavolul s-a prefăcut în chipul fecioarei Justina şi aşa a mers la Aglaid, cel care în zadar o iubea pe Justina, ca să i se pară lui că adevărat Justina este. Iar cînd a intrat diavolul la Aglaid, în chipul Justinei, Aglaid a sărit de negrăită bucurie şi alergînd la ea, a cuprins-o şi o săruta zicîndu-i: «Bine ai venit la mine, preafrumoasă Justino»”.

„Iar Ciprian a pus pe acela chip de pasăre şi făcîndu-1 ca să zboare prin văzduh, 1-a trimis la casa Justinei, ca să poată zbura prin fereastră în camera ei”.

„Şi chiar Ciprian s-a putut preface în femeie şi în pasăre. Mai apoi, el a adus ispite asupra casei Justinei şi asupra caselor tuturor rudeniilor, ale vecinilor şi ale cunoscuților ei, precum oarecînd diavolul asupra dreptului Iov; le omora dobitoacele lor, pe slugile lor le lovea cu vătămări şi pe dînşii în necaz nemăsurat îi arunca.

Apoi a lovit şi pe Justina cu o boală încît zăcea pe pat şi plîngea maica sa pentru dînsa”.

„Şi erau răni în dobitoace şi multe boli între oameni; şi a străbătut prin lucrarea drăcească auzul prin toată cetatea, pentru Justina care i se împotriveşte lui” (din „Viața Sfinților Mucenici Ciprian şi Justina”, Editura Fîntîna Darurilor, Bucureşti după Minee).

Iată deci în ce cuprins nebănuit de manifestări se pot produce lucrările demonice spre a sminti lumea. Iar asemenea nemaipomenite semne pot fi făcute nu numai de vrăjitori şi magi, care din voia lor se pun în legătură cu Satana, ci şi de unii oameni demoniaci, care nu-şi dau seama că sînt stăpîniți de o putere necurată şi îşi închipuie a-I sluji lui Dumnezeu prin anumite acțiuni ale lor. Şi tocmai pentru faptul că diavolul poate săvîrşi atîtea semne, cu aparențe suprafireşti, sau poate tulbura pe oameni în atîtea chipuri, Biserica noastră, potrivit cu Sfînta Predanie şi cu puterea moliftelor Sfîntului Vasile cel Mare, se foloseşte de cunoscutele exorcisme de certare şi de îndepărtare ale diavolului de la anumiți oameni, sau de la anumite locuri bîntuite de duhuri rele.

„Teme-te, (porunceşte preotul diavolului) fugi, fugi, depărtează-te diavole necurate şi spurcate, cel din cele de dedesubt, înrăutățitule, înşelătorule, fără de chip, cel văzut pentru obrăznicie, nevăzut pentru fățărnicie, oriunde eşti, sau unde mergi, sau însuți eşti Veelzevul, sau *cel ce cutremuri, sau în chipul şarpelui, sau în față de fiara, sau ca aburul, sau ca fumul văzut, sau ca bărbatul, sau ca*

femeia, sau ca jigania, sau ca pasărea, sau vorbitor noaptea, sau surd, sau mut, sau cel ce înfricoşezi în călătorie, sau cel ce rumpi, sau cel ce bîntuieşti, sau în somn greu, sau întru boală, sau în neputinţă, sau care porneşti spre rîs, sau care faci lucrări iubitoare de dezmierdări, sau făcător de desfătare, sau otrăvitor, sau iubitor de neastîmpărare, *sau vrăjitor cu stelele, sau vrăjitor de casă*, sau fără de ruşine, sau iubitor de pricini, sau nestătător, sau care te schimbi cu luna, sau care te întorci în oarecare vremi, *sau cel de dimineaţă, sau cel de miază-zi sau cel de miază-noapte, sau al vreunei fără de vremi oarecare, sau al revărsatului zorilor, sau după întîmplare te-ai întîlnit, sau de cineva eşti trimis, sau ai năvălit fără de veste, sau de eşti din mare, sau din rîu, sau din pămînt, sau din fîntînă, sau din surpătură, sau din groapă, sau din baltă, sau din trestie, sau din noroaie, sau de pe pămînt, sau din spurcăciune, sau din luncă, sau din pădure, sau din copaci, sau din păsări, sau din tunet, sau din acoperămîntul băii*, sau din scăldătoarea apelor, sau din mormînt idolesc, sau de unde nu ştim, sau cunoscut sau necunoscut, şi din locul cel necercetat, depărtează-te şi te mută, ruşinează-te de chipul cel zidit şi înfrumuseţat cu mîna lui Dumnezeu...” (Evhologiu).

In sfîrşit este de reţinut şi un alt fapt însemnat. Pe măsură ce ne apropiem de sfîrşitul vremurilor, Satana este şi mai mult dezlegat: din lanţurile în care a fost ţinut pînă acum, pentru ca astfel, să se poată săvîrşi în lume, cu o putere mai mare, „taina fărădelegii” despre care vorbeşte

Sfînta Scriptură. Deci diavolul lucrează acum în lume cu o putere mai mare decît în trecut din pricina stării de păcat a lumii.

Dar, în afară de toți apostații de toate felurile, sînt mulți creştini care nu mai trăiesc în orbita Bisericii şi deci nu au o viață euharistică, sau care din cauza trufiei sau a altor păcate de moarte şi-au pierdut legătura harică cu Dumnezeu, sau care se împărtăşesc cu nevrednicie. Sînt oameni de la care s-a îndepărtat cu totul îngerul lor păzitor, aşa după cum au avut arătare şi unii Sfinți, şi după cum lămurit ne spune Sfînta Scriptură:

„Duhul Domnului s-a îndepărtat de la Saul; şi a fost muncit de un duh rău, care era trimis de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: Iată că un duh rău de la Dumnezeu te munceşte" (I Samuel 16, 14-15). Asemenea este şi înțelesul rugăciunii din Psalmul al 50-lea: „Doamne nu mă lepăda pe mine de la fața Ta şi Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine". Astfel de oameni părăsiți de Dumnezeu sînt luați în stăpînire de vrăjmaşul diavol.

Duhovniceşte sînt morți toți acei care se rup de Biserică, care nu trăiesc prin Sfintele Taine şi nu fac voia Domnului. Pe de altă parte, „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor" (Matei 12, 32),

Aşadar, tocmai asemenea oameni lepădați de Dumnezeu devin sculele Ispititorului. Şi tocmai cu ei se pot întreprinde cele mai mari farmece şi vrăjitorii. Adeseori,

fără ştiinţa acestora, puteri nevăzute îi pot călăuzi spre ţinte nebănuite, urmînd unor anumite porunci demonice. Intr-un acelaşi chip tainic, asemenea unelte demonice se pot îmbolnăvi sau se pot „vindeca” din senin, în cîte şi mai cîte feluri. Asupra lor, prin lucrarea Satanei, falşii prooroci pot exercita cu mare putere semne nemaipomenite. Sînt cazuri în care, fără greş, li se poate prezice acestora despre ziua şi chipul morţii lor. Şi, ca prin minune, lucrul se adevereşte... Cu cît apar însă mai impresionante asemenea întîmplări „suprafireşti”, cînd astfel de sentinţe de moarte se rostesc ca un mijloc de pedepsire de către slujitorii Necuratului, împotriva acelora care ar fi batjocorit pretinsele lor minuni, iar boala sau moartea îi atinge pe acei nenorociţi, fără nici o pregetare, ca un trăznet !

Atari fenomene se petrec prin mijlocirea a feluriţi vrăjitori şi falşi profeţi, despre care demonologia vorbeşte cu destulă evidenţă[6].

---

6 Printre unele asemănătoare semne fantastice este interesant cazul relatat în nr. din 24 august 1939 al ziarului Universul, cu privire la exploratoarea Elin Osborne. Iată articolul:

„O femeie încearcă să descopere originile magiei negre”, Londra, august 1939.

„Exploratoarea şi în acelaşi timp bioloaga Mrs. Elin Osborne, după ce a trăit timp de 5 ani în cele mai întunecate regiuni ale Africii, povesteşte în rapoartele sale cum a încercat să pătrundă în tainele magiei negre, precum şi întîmplările la care a fost de faţă.

Intr-un contact pe cît de strîns cu lumea magiei, reuşi să culeagă materialul de care acum lumea ştiinţifică se ocupă cu cea mai mare atenţie.

Mrs. Osborne a fost de faţă la «evocarea spiritelor morţilor»; ea a văzut oameni şi animale lovite de blesteme care le-au pricinuit moartea instantanee.

În domeniul manifestărilor oculte, puse în mişcare prin acţiunea demonică, intervin în chip conştient sau inconştient şi anumite puteri psihice ale omului.

Fiinţa umană şi-a păstrat, şi după cădere, diferite facultăţi ascunse, extra-normale, care pot fi călăuzite şi folosite fie de către entităţi angelice, atunci cînd este vorba de oameni aflaţi în legătură harică cu Dumnezeu, fie de către entităţi demonice, atunci cînd este vorba de oameni ieşiţi de sub harul lui Dumnezeu. Nesfîrşit este numărul unor asemenea cazuri întîmplate în lume, în toate vremurile şi în toate locurile. O lucrare de demonism de mare răsunet, pomenită atît în Faptele Apostolilor, cît şi în Cazanie, este de pildă aceea petrecută cu Simon Magul. Împotriva acestui posedat au avut mult de luptat Sfîntul Apostol Petru şi Sfîntul Clement, pentru a convinge lumea despre falsele lui minuni.

Sînt şi unii falşi profeţi creştini, care împlinesc semne fantastice, în închipuirea că prin puterea lui Dumnezeu pot

---

Cînd după 4 ani, Mrs. Osborne fu apucată de dorul casei, un vrăjitor o anunţă că dorinţa ei s-ar putea satisface fără ca să fie nevoită să facă o astfel de călătorie. Cu alte cuvinte, el o asigură că prin ajutorul magiei ar putea să facă să-şi revadă patria. După puţin, ea nu-şi mai putu da seama de ceea ce se întîmpla în jurul ei, dar se văzu la Londra pe stradă, văzu animaţia mare din capitala Angliei, oamenii pe care îi cunoştea şi în fine... după 2 ore se întoarce iarăşi în lumea africană. Mai văzuse - *în această plimbare închipuită la Londra - multe lucruri noi, de care era complet străină, neavînd nici o cunoştinţă despre existenţa lor şi despre care, acum cînd se află la Londra, s-a convins că într-adevăr n-au fost vedenii şi există în realitate. Mrs. Osborne a fost personal martoră la această întîmplare, care pînă în clipa de faţă n-a putut fi explicată în nici un fel".*

săvîrşi acele lucrări. Un asemenea caz a fost în zilele noastre şi acela al călugărului Rasputin de la Curtea Țarului Nicolae al II-lea, care a stîrnit mînia de sus asupra acelora care au crezut în semnele lui.

Dar falşi profeți sînt uneori şi oameni de bună credință, convinşi că sînt trimişii lui Dumnezeu şi că slujesc Bisericii, fără a înțelege că sînt uneltele oarbe ale Necuratului şi că rătăcesc lumea de la Adevăr.

Despre mijloacele de identificare ale unor asemenea cazuri se va putea afla în cursul capitolelor următoare.

Cu privire la posibilitățile de vindecări de boli pe care le poate simula Satana, se ştie că suferințe fizice reale sînt îndepărtate prin descîntece, deci pe o cale absolut demonică. Dar, totodată, se pot obține false tămăduiri şi pe calea *magnetismului animal, a hipnotismului sau a altor metode psihice, cum ar fi şi autosugestia preconizată de Coué sau „ştiința creştină" a protestantei Mary Backer Eddy.*

E vorba deci de metode din domeniul „ocultismului", care nu au nimic de-a face cu adevăratele minuni împlinite prin puterea Duhului Sfînt, singurele admise şi recunoscute de Biserică în ordine duhovnicească.

Şi totuşi, asemenea cazuri impresionante de „vindecări" se împlinesc pe căi lăturalnice şi neîngăduite, spre buimăcirea multora, tocmai prin faptul că poartă toate aparențele unor adevărate minuni.

În linie generală, se poate afirma că diferitele boli sau

tulburări mintale cum ar fi: nebunia, isteria, halucinația, somnambulismul, neurastenia, obsesiile şi maniile, sînt în mare parte produsul unor influențe directe demonice, care se exercită asupra celor bolnavi. Tămăduirea firească a acestora atîrnă, în primul rînd, de exorcisme, de sfintele slujbe şi de Sfintele Taine ale Bisericii. Orice alte încercări nu pot aduce o reală izbăvire acelor suferinzi decît numai în mod aparent, cauza adîncă a răului rămînînd nevindecată. Pe de altă parte, pe terenul zdruncinat al acestor tulburări psihice, acțiunea demonică se poate şi mai mult exercita.

Pr. Serghei Bulgakov, cunoscutul teolog rus, spune:

„Ceea ce se numeşte halucinație poate să se considere - cel puțin cîteodată - ca o viziune a lumii spirituale, nu în partea ei luminoasă, ci *în partea ei întunecoasă*. În afară de această viziune directă, pe care o caută atît de mult ocultiştii, influența puterilor întunericului se exercită într-un chip imperceptibil, spiritual. Taina botezului este precedată de rugăciunile catehumenilor, care comportă patru rugări *în care puterile demonice sînt exorcizate şi somate să iasă din noul botezat*" (Ortodoxia - S. Bulgakoff - Tip. Arhidiecezană Sibiu, p. 161).

Dacă prin citirea moliftelor şi cu ajutorul lui Dumnezeu, se îndepărtează demonii de la oameni, între care şi de la aceia cu desăvîrşită înfățişare de sănătate trupească, dar nesfințiți, în schimb, prin căderea şi recăderea multora în păcate, puterile demonice se cuibăresc iar în creştinii descreştinați şi exercită asupra

acestora, în felurite şi viclene chipuri, o influenţă nefastă, care devine cu atît mai primejdioasă cu cît nu întîlnesc în calea lor nici o rezistenţă duhovnicească.

În diferite cazuri de îmbolnăviri şi „vindecări neobişnuite” cu înfăţişări miraculoase, se pot manifesta influenţele unor lucrări demonice într-un chip foarte ascuns şi primejdios. Aşa sînt toate pretinsele minuni petrecute cu proorocii mincinoşi care aparent caută să aducă lumea la credinţă, dar care, de fapt, aduc o credinţă greşită în mijlocul dreptcredincioşilor şi pierd lumea de la mîntuire. În această privinţă, desigur că drumul mîntuirii rămîne deschis pentru toată lumea, iar bunul Dumnezeu ar dori ca toţi să se pocăiască pînă la urmă. În gîndul acesta, noi nu trebuie să pierdem nădejdea pentru mîntuirea nimănui. Totuşi, în starea de negaţie în care s-ar afla cineva, faţă de adevărata Lumină, subjugat unor păcate grele sau prins în necredinţă sau într-o credinţă eretică, desigur că diavolul are o mare priză asupra aceluia, stăpînindu-1 cu deosebită putere.

Dar cum popoarele creştine căzute în protestantism s-au sărăcit duhovniceşte de harul lui Dumnezeu, este firesc ca înşelăciunile mari de credinţă, de felul pretinselor minuni, să se producă mai cu seamă în ţările pravoslavnice, unde lumea dispune de darurile mîntuitoare ale Sfintelor Taine, şi unde diavolul vrea să-i piardă pe cei binecredincioşi prin alte mijloace. Aşadar cetatea pe care vrăjmaşul o asediază cu mai multă putere, este tocmai aceea a dreptei credinţe în Iisus Hristos. În scopul unor sminteli şi al unor

erezii cît mai mari, Satana poate urzi o lucrare de pierzare fie de aici, fie de acolo, ridicînd pe cîte un prooroc mincinos, care, asemenea lupului răpitor în blană de oaie, cheamă lumea la pocăinţă, dar totodată strecoară în cuvîntul lui - fără să-şi dea seama - prin lucrarea unei puteri care îl depăşeşte, o învăţătură otrăvitoare, care îi poate prinde pe mulţi în undiţa Iadului, chiar şi pe unii dintre cei aleşi.

Pentru a întări asemenea „descoperiri" şi vedenii, în gîndul că ar fi de la Dumnezeu, Ispititorul caută să ne cîştige încrederea printr-un şir cît mai mare de false minuni. Asistăm, astfel, la multe „vindecări" petrecute cu numeroşi bolnavi, prin mijlocirea unui fals prooroc. Din punct de vedere medical, aceste vindecări sînt reale, se pot deci certifica, şi tocmai de aceea pot însemna pentru noi o chezăşie de adevăr. Aceasta este însă şi primejdia de pierzare pentru multă lume. Este deci necesar de a pătrunde în miezul acestor cazuri şi de a le cerceta în esenţa lor.

Aflăm astfel despre un mut care a căpătat graiul, despre un surd care a căpătat auzul, despre un paralitic care a putut să umble, despre un nebun care şi-a recîştigat minţile, şi altele asemănătoare, mergînd pînă la *vindecări de anumite boli organice*.

De un deosebit interes în toate aceste cazuri, ar fi însă *fişa duhovnicească* a fiecăruia dintre aceşti bolnavi vindecaţi, pentru a se putea cunoaşte îndeaproape care era trăirea lor cu Dumnezeu, atît înainte, precum şi după

vindecarea lor minunată. Interesează a şti: 1. Mediul de viață spirituală din care provine fiecare; 2. Curățenia de credință de care este luminat acel suflet față de Biserică; 3. Trăirea lui creştină; 4. Frecvența împărtăşirii lui cu Sfintele Taine, în chip vrednic, sau dimpotrivă, absența lui de la viața euharistică, precum şi alte asemenea date.

Să ne închipuim cazul că cineva se naşte din desfrînare sau dintr-un incest, sau din oameni răi şi necredincioşi. Acest *copil al păcatului* creşte departe de Dumnezeu, iar cu vremea, prin propriile lui păcate, devine un vas necurat. Prin îngăduința lui Dumnezeu, diavolul îl ia în stăpînire, în parte sau cu totul; şi astfel, această ființă omenească poate căpăta un duh de orbire, un duh de muțenie, un duh de surzenie. De asemenea, un astfel de om poate deveni paralitic, epileptic, nebun. Deci duhuri rele îl pot stăpîni şi munci. *El devine un posedat*; este de la sine înțeles însă că nu toți orbii, surzii şi muții sînt posedați. Iar stăpînirea diavolului nu se întinde întotdeauna asupra sufletului cuiva, ci se poate mărgini numai asupra trupului lui.

Prin urmare, sînt cazuri de boli care se explică prin lucrarea duhurilor răului asupra oamenilor păcatului.

„Din pricina păcatelor mele mi se îmbolnăveşte trupul, slăbeşte şi sufletul meu” (Paraclisul Maicii Domnului. Pesna 9. Catavasie).

Sau: „Din pricina mîniei Tale, nu este sănătate în trupul meu, nu e pace în oasele mele din pricina păcatelor mele” (Psalmul 37, 3).

Aşadar, un demon poate ține pe cineva într-o anumită infirmitate, provenită dintr-o stare de păcat.

Deci tocmai cu asemenea oameni Satana poate face lucrări de rătăcire în lume, sub înfăţişarea unor semne dumnezeieşti.

Cu unii ca aceştia se pot produce uneori „vindecări minunate”, dar înşelătoare, sub chipul falşilor profeți.

Fiind ştiut că lumea este în genere ispitită de a crede în diferite semne neobişnuite - indiferent de proveniența lor - mulți oameni bolnavi sînt înclinați de a atribui puteri tămăduitoare unor manifestări sau practici cu totul dubioase. Aşa se întîmplă şi cu peregrinarea pe la toate locurile unor pretinse arătări, prea puțin sau deloc verificate, de care se leagă atîtea suflete uşuratice, în dorința unor vindecări suprafireşti. Dar mulți dintre aceştia uită cu desăvîrşire că, pentru vindecarea de boală, Sfînta Scriptură ne statorniceşte să chemăm preoții Bisericii să ne ungă cu untdelemn sfințit în numele lui Hristos şi să ne izbăvească de cel rău, *prin lucrarea Duhului Sfînt, care se săvîrşeşte în Taina Maslului, ca şi prin atîtea ierurgii ale Bisericii, dinadins lăsate în acest scop* (Iacov 5, 14).

În cazul unor asemenea false minuni, duhul răului care a chinuit cu vreo infirmitate pe unii dintre aceşti bolnavi, îşi schimbă *de bună voie* chipul de manifestare sub care se prezenta pînă atunci, încît, într-adevăr, lucru „suprafiresc”, omul îşi capătă auzul, graiul, vederea... dar în schimb, mai tîrziu se va robi poate unor mari păcate sau erezii

pierzătoare de suflet, în care vicleanul va fi putut să-1 prindă cu mai mare putere.

Asemenea *vindecări* neobişnuite nu le face, prin urmare, diavolul în scopul binelui, ca să uşureze suferințele oamenilor, ci în scopul unor digresiuni, ca să se creadă o minune ceea ce nu este minune, şi o lucrare dumnezeiască ceea ce este o înşelăciune satanică.

Dar o dată ce încrederea omului sau a mulțimii a fost cîştigată într-un asemenea chip, uşor îi va fi Ispititorului să infiltreze, într-un fel oarecare, şi o învățătură sau o practică sau o credință greşită, care ne poate pierde de la mîntuire. în acest scop, prin anumite pretinse minuni, Satana încearcă uneori să smintească lumea şi cu anumite „învieri din morți”. În asemenea cazuri nu este însă vorba de o reală înviere din morți, ci numai de o stare de catalepsie în care s-ar fi aflat un posedat timp de mai multe ore sau zile. Sînt astfel bine cunoscute cazurile atîtor fakiri, care, după ce cad într-o stare cataleptică şi par de-a binelea morți, încît şi pulsul şi respirația nu le mai sînt percepute, se trezesc totuşi după un anumit răstimp, exact în vremea mai dinainte hotărîtă.

Pentru o mai mare încredințare asupra celor de mai sus, găsim mult temei în cuvîntul unor sfinți ai Bisericii cu privire la lucrările de rătăcire ale Antihristului. După cum se ştie, către sfîrşitul vremurilor, se va ridica omul fărădelegii, vasul cel prea spurcat, de care pomeneşte Sfînta Scriptură, şi în care se va sălăşlui Satana şi va lucra cu toată puterea lui, pentru a prigoni Biserica şi pe aleşii

Domnului. Va fi lupta ultimelor zvîrcoliri ale balaurului împotriva lucrării de mîntuire a Mîntuitorului. Antihristul va fi deci un om şi nu o nălucire. Tradiția spune că va domni trei ani şi jumătate (timpul celor 42 de luni sau al celor 1240 de zile de care pomeneşte Daniil şi Apocalipsa) în care cerul se va închide şi nu va mai ploua şi se va usca tot pămîntul şi „va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii".

Dar pînă cînd omul fărădelegii se va ridica fățiş împotriva Bisericii, va face multe semne şi minuni aparente ca să „înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi".

Sfîntul Apostol Pavel scrie către Timotei: „...în vremile cele de apoi se vor depărta unii de la credință, luînd aminte la duhurile înşelătoare şi la învățăturile cele drăceşti" (I Timotei 4, 1).

Iar despre Antihrist, într-o profeție atribuită Sfîntului Mucenic Ipolit, papă al Romei, aflăm următoarele:

„Pe lîngă aceasta va face şi minuni: *pe cei leproşi va curați, pe cei bolnavi va tămădui şi draci va scoate, va spune înainte cele viitoare, va spune cele ce s-au făcut întru depărtare, va învia morți, va lumina orbi şi alte minuni va face, toate acestea cu năluciri drăceşti"* (Din „Sfârşitul Omului" p. 122, Sfînta Mînăstire Prodromul, Ed. Schitul Darvari, Bucureşti).

Deopotrivă prooroceşte şi Sfîntul Efrem Şirul:

„Va veni pîngăritul, ca un fur, ca să înşele pe toți; fiind

smerit, liniştit, urînd cele nedrepte, despre idoli întorcîndu-se blagocestia mai mult cinstind, bun iubitor de săraci, peste măsură frumos, prea cu bună aşezare, lin către toți, cinstind cu covîrşie pe neamul iudeilor. Iară întru toate acestea, va face semne, arătări şi înfricoşări cu multă stăpînire şi se va meşteşugi cu vicleşug ca să placă tuturor şi să fie iubit degrabă de mulți şi daruri nu va lua, cu mînie nu va grăi, mîhnit nu se va arăta, şi cu chipul bunei rînduieli va amăgi lumea, pînă ce se va face împărat. Iară după aceasta se va înălța inima lui, şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punînd înainte din Sion, veninul morții, tulburînd lumea, va clăti marginile (pămîntului), va necăji toate, va pîngări suflete; nu ca un cucernic se va arăta, ci cu totul întru toate fără de omenie".

„Va amăgi lumea cu năluciri vrăjitoreşti: va muta munții şi ostroavele; îşi va întinde mîinile lui şi va aduna mulțime de tîrîtoare şi păsări; aşişderea încă va păşi pe deasupra adîncului şi pe mare ca pe uscat va umbla; însă toate acestea vor fi năluciri. Şi mulți vor crede întru el, şi-1 vor slăvi ca pe un Dumnezeu tare" (p. 149 din aceeaşi scriere).

Din descoperirea acestor profeții rezultă că Antihristul va putea face, prin puterea şi lucrarea Satanei, multe semne şi minuni înşelătoare, pe care sfinții le numesc năluciri. Astfel duhul răului, prin mijlocirea omului fărădelegii, *va vindeca cu uşurință bolnavi, ba chiar şi pe cei leproşi, va lumina orbi şi va putea vesti lucruri viitoare*.

E interesant de menționat, în legătură cu aceste lucrări ale diavolului, întreprinse fie de-a dreptul, fie prin intermediul unor oameni prinşi în orbita lui, ce spune *Toma d'Aquino*:

„...precum meşterul face un lucru care celorlalți oameni li se pare minunat, astfel şi diavolul face ceva în chip firesc, care nouă ne poate părea că este minune; *căci uşor îi este diavolului să însănătoşeze un bolnav, ori să tămăduiască o rană*... folosind puterile ascunse care sînt în corpul omului" (Expositio in Ev. Mt. Antverpiae 1612, Parisis 1876, Catena Aurea quator Ev., Antverpiae 1612).

Acelaşi punct de vedere îl susțin şi mulți alți teologi occidentali, precum *Caietanus*, *Jansenius*, *Arnold* şi alții.

Diavolul poate şti mai dinainte despre cele viitoare şi înştiințîndu-i pe slujitorii săi, aceştia pot apărea astfel ca nişte profeți. (Tot astfel şi Suarez în „De virtute religionis", lib. 2, cap. 8 şi 6 şi urm.; cap. 16 n. 6 urm. Knabenbauer Mt. II. 336).

Lucrările cu aparență suprafirească împlinite de demoni, deşi ies din ordinea *normală* obişnuită, se petrec totuşi în ordinea *naturală* a universului. J. v. Bonniot, „Wunder und Scheinwunder" Mainz 1889, L. Fonch. „Die Wunder des Herrn", I, ed. 2 p. 4).

Iată deci cum se pot produce înşelăciuni nebănuite în acest domeniu de manifestări zăpăcind lumea într-o măsură nemaipomenită şi depărtînd-o de la calea cea dreaptă.

Sub o formă sau alta, aparent sau neaparent, se pot produce cazuri de posesiuni demonice şi cu unii oameni presupuşi credincioşi şi vădit „bisericoşi”.

În această privință, putem spune că se întîlnesc feluriți ocultişti sau mediumi spiritişti care postesc şi se împărtăşesc regulat.

Întrucît însă ei nu mai stau sub ascultarea Bisericii, ci se abat de la cuvîntul învățăturilor de mîntuire, posturile şi rugăciunile şi toate jertfele lor sînt întinate, iar ei se expun să-şi mănînce osînda veşnică prin împărtăşirea cu Sfintele Taine. Căci „jertfa celor răi este o scîrbă înaintea Domnului” (Solomon, Proverbe 21, 27). „Şi dacă cineva îşi întoarce urechea să nu asculte Legea, chiar şi rugăciunea lui este o scîrbă” (Proverbe 28, 9).

Urîciunea neascultării este atît de mare înaintea lui Dumnezeu, încît Duhul Sfînt îi mustră cu asprime şi pe preoții care s-au abătut din calea cea sfîntă.

„Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiința şi din gura lui se aşteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oştirilor. Dar voi v-ați abătut din cale, ați făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți...” (Maleahi 2, 7).

„Dacă nu veți asculta, dacă nu vă veți pune inima ca să dați slavă numelui Meu, zice Domnul oştirilor, voi arunca în voi blestemul...” (Maleahi 2, 2).

Din păcate, în zilele noastre, nu se dă totdeauna însemnătatea cuvenită unor asemenea probleme, iar ade

seori, mulți dintre noi, ne arătăm mai îngăduitori cu *păcatele* oamenilor, decît cu *oamenii* ca *penitenți*.

Sînt, prin urmare, unii credincioşi răzvrătiți, care deşi se socotesc fii ai Bisericii Ortodoxe, îşi leagă totuşi mintea şi sufletul de anumite credințe eretice; sînt spiritişti, „spiritualişti”, teosofi, masoni, ocultişti, care se strecoară prin fraudă ca să primească Sfînta împărtăşanie[7].

Pe de altă parte, „...acest soi de draci nu iese afară decît cu rugăciune şi cu post” (Matei 17, 21). Iar adevăratul post şi adevărata rugăciune presupune o stare de smerenie, de lepădare de sine şi de sărăcie cu duhul. Cine este smerit este în totul ascultător Bisericii, Sfintelor Canoane şi tuturor rînduielilor. Cine este smerit, nu se socoteşte nici înțelept, nici ales, nici „inițiat”, nici mîntuit. Smeritul primeşte şi ascultă *întreg* cuvîntul dreptei credințe, fără a se situa în afara sobornicității. El nu răstălmăceşte Scripturile şi hotărîrile Sfintelor Sinoade ecumenice într-o altă înțelegere decît aceea pe care a hotărît-o Biserica. El nu se întovărăşeşte cu ereticii şi cu necredincioşii, iar dacă ar voi să-i cîştige la adevăr, după prima şi a doua mustrare, el se îndepărtează de cel ce se împietreşte în neprimirea Adevărului.

În haosul acesta al tuturor abaterilor şi al neascultării de Lege, se pot afla uneori şi preoți: nu e pădure fără uscături... Şi asemenea căderi pot lua diferite înfățişări: de la nerespectarea rînduielilor bisericeşti şi a Canoanelor

7 Dar „cine mănîncă pîinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sîngele Domnului” (I Corinteni 11, 27).

ecumenice, pînă la cazul unor preoți caterisiți pentru erezii, pentru îndeletniciri neîngăduite sau pentru alte grave abateri.

Oricît de excepționale şi anormale ar apărea aceste întîmplări, față de cinstitul şi venerabilul nostru Cler, este nevoie să ne folosim şi de aceste dureroase exemple în scopul de a lămuri anumite idei. Dacă aceşti slujitori ai Altarului, în săvîrşirea unor acte de care se fac vinovați îşi dau seama, în parte sau în totul, despre acele călcări de la legea lui Dumnezeu, ei îşi vor da socoteala înaintea Judecătorului de faptele lor, dar, întru cît provin dintr-o stare a păcatului, ei au căzut în orbita unei acțiuni de posesiune.

Deci nu este de mirare dacă puterea demonică care lucrează în împlinirea unor false minuni, poate acționa şi asupra unor slujitori ai Altarului şi mai cu seamă asupra acelora căzuți într-o alterare de credință şi de duhovnicie.

Bineînțeles însă că întrucît un preot nu este caterisit, pentru anumite grave abateri, actele lui sfințitoare nu sînt viciate de păcatele lui personale, atît timp cît acele Sfinte Taine şi ierurgii sînt împlinite după toată rînduiala Bisericii noastre Ortodoxe.

Pe de altă parte, dacă vicleanul diavol poate să dispună - în parte sau total - de viața unor oameni aflați în păcate şi în neascultare față de Dumnezeu, nu-i este îngăduit ca să facă acelaşi lucru şi cu cei credincioşi care împlinesc cu toată supunerea sfintele şi dumnezeieştile porunci. Pe cei

drepți Domnul îi ocrotește în chip deosebit și numai uneori îi lasă într-o luptă mai grea cu Satana, în mijlocul unor ispite mai mari, ca o încercare și spre o mai mare învrednicire a lor.

Spune Domnul, către Moise: „Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeul tău va ține față de tine legămîntul și îndurarea cu care s-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvînta și te va înmulți...”.

„Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ți va trimite nici una din acele molime rele din Egipt, pe care le cunoști, ci va lovi cu ele pe toți cei ce te urăsc” (Deuteronom 7, 12-15).

Cu privire la diferite cazuri de „vindecări minunate” petrecute pe la locurile unor pretinse revelații, este interesantă afirmația răposatului profesor dr. G. Marinescu, din articolul său apărut în ziarul „Universul” (52.275.6) sub titlul „Miracolul de la Maglavit”.

„În calitatea mea de elev al creatorului neurologiei moderne, J. M. Charcot, mi-a fost dat să văd - spune răposatul om de știință - asemenea cazuri la Salpetrière și am putut eu însumi vindeca diferite manifestări de orbire, surditate, paralizii... și chiar prin izolare am vindecat o epidemie de corea ritmică isterică. Deci orice neurolog și psihiatru care cunoaște influența autosugestiei și a tratamentului moral a asistat la asemenea minuni sau le-a făcut el însuși”,

Mărturia de mai sus are, din punctul nostru de vedere, o singură valoare: se constată putința unor pretinse „*vindecări imediate*” a diferite manifestări de orbire, surditate, paralizii şi chiar a unor boli epidemice pe cale de autosugestie şi hipnotism, deci nu prin tratamente şi intervenții normale ale medicinei, ci pe căi *psihice, vicioase şi neîngăduite de Biserică*. Asemenea cazuri de vindecări excepționale, în care anumiți psihiatri pot porunci orbului să vadă şi paraliticului să umble, iar poruncile lor sînt împlinite, sînt socotite de medicină drept „minuni ale ştiinței”, în timp ce prin înfățişarea lor ar putea apărea ca minuni dumnezeieşti,

Cu toate acestea, despre ce lucrare suprafirească poate fi vorba aici ? Ne aflăm de la început în fața unui simulacru de minuni, căci nu într-o stare de amorțire sau de subjugare a conştiinței s-au făcut minunile dumnezeieşti, ci dimpotrivă, într-o stare de mare trezire şi de lumină a sufletului.

Dar marii psihiatri şi neurologi ai centrelor de experiențe psihice, absorbiți prea mult de exclusivitatea unei ştiințe *profane*, din care lipseşte Hristos şi Legea lui Dumnezeu, nu-şi dau seama că puterea autosugestiei, a „paselor magnetice” şi a tuturor metodelor ocultiste prin care se pot obține vindecări neobişnuite, îşi găseşte originea în domeniul satanismului.

Prin tratamente hipnotice şi „fluidice”, care nu au nimic de-a face cu temeiul adevăratei credințe creştine, este de la sine înțeles că nu *Duhul Sfînt* lucrează asupra acestor

bolnavi, ci puteri străine şi potrivnice, care ne expun să cădem pradă Satanei.

Căci nu prin ispitirea lui Dumnezeu se poate provoca producerea minunilor. Iar putința eventuală de vindecare pe cale spirituală nu o putem avea decît numai prin Biserică, şi numai cu ajutorul lucrării Duhului Sfînt. Drept urmare, nu toate vindecările cu înfățişări suprafireşti sînt minuni, iar asemenea cazuri sînt dubioase şi trebuie luate sub toată rezerva.

Vindecări neobişnuite, cu aparențe suprafireşti, se pot produce şi într-un chip mult mai ispititor decît în cazul fenomenelor de ocultism. Este vorba anume de categoria oamenilor credincioşi şi de intervenția puterii rugăciunii. Diferiți bolnavi incurabili dobîndesc astfel tămăduirea deplină în cel mai scurt timp, cu ajutorul rugăciunii. Asemenea vindecări excepționale par întru totul minuni, ceea ce se şi întîmplă în realitate de multe ori cu atîția oameni evlavioşi. Dar, din păcate, şi în asemenea cazuri ne putem afla, adeseori, pe un acelaşi teren vicios şi într-un domeniu de acțiune satanică. Căci, după cum este ştiut, nu este destul a avea credință pentru a fi mîntuit, şi nu e destul a ține posturi şi a face rugăciuni pentru a întreține legătura harică cu Dumnezeu. Ispitele Satanei pot veni în orice chip asupra noastră, iar pentru cei credincioşi aceste ispite apar tocmai pe planul credinței, cu dogme noi înşelătoare şi cu semne, revelații şi minuni mincinoase,

În felul acesta, multe semne şi fapte neobişnuite ne pot părea minuni, dar în realitate ele nu sînt decît nişte

înşelăciuni satanice.

Dacă nu ne aflăm sub aripa ocrotitoare a Sfintei şi dreptmăritoarei Biserici Ortodoxe, *singura adevărată* şi dacă nu trăim o viață euharistică şi împlinitoare a voii Domnului, şi dacă nu sîntem întru totul ascultători față de cuvîntul Bisericii, sîntem cetăți neapărate față de vrăjmaşul diavol, care ne poate birui şi prinde în orice cursă a lui.

În lucrarea sa, „L'homme, cet inconnu” (Paris, Plon), dr. Alexis Carrel scrie printre altele:

„Concepția noastră actuală despre influența rugăciunii asupra stărilor patologice se întemeiază pe observarea bolnavilor vindecați aproape instantaneu de boli de tot felul, ca de exemplu de tuberculoză osoasă şi peritoneală, de abcese reci, de răni supurante, de lupus, de cancer etc. Procesul vindecării variază puțin de la un bolnav la altul. Adesea se simte o mare durere căreia îi urmează deodată sentimentul vindecării complete. În cîteva secunde, în cîteva minute, cel mult în cîteva ceasuri, rănile se cicatrizează, simptomele generale dispar, pofta de mîncare revine. *Singura condiție indispensabilă a acestui fenomen este rugăciunea, dar nu e nevoie ca bolnavul însuşi să se roage sau să aibă credință religioasă*, ci este de ajuns să se roage altcineva în jurul lui”.

Rugăciunile de care pomeneşte dr. Carrel se referă însă la o credință foarte liberă, care poate atinge toată gama ereziilor, şi care nu are nimic de-a face cu temeiul

duhovnicesc al Bisericii noastre Ortodoxe.

Căci dacă necredincios este oricine are părtăşie cu diavolul prin fapte urîte, de asemenea, „*necredincios este acela care nu crede potrivit predaniei Bisericii Soborniceşti*”... („Dogmatica” Sfîntului Ioan Damaschin, p. 253, Editura Librăria Teologică Bucureşti).

Dar dr. Alexis Carrel, a cărui lucrare a avut un mare răsunet în lume, îşi lămureşte într-un alt capitol, cu şi mai multă precizie, gîndurile sale despre credinţă.

„Căutarea lui Dumnezeu - spune dînsul - este o întreprindere personală. Datorită unei activităţi a propriei conştiinţe, omul tinde către o realitate nevăzută care se află în lumea materială şi se extinde dincolo de ea. El se îndreaptă către cea mai îndrăzneaţă aventură pe care poate să şi-o îngăduie.

Putem să-1 considerăm ca pe un erou sau ca pe un nebun. *Dar nu trebuie să ne întrebăm dacă experienţa mistică este adevărată sau falsă, dacă este o autosugestie, o halucinaţie*, sau dacă reprezintă o evadare a sufletului în afara dimensiunilor lumii noastre şi o legătură cu o lume superioară. Să ne mărginim să avem o concepţie operatorie. Ea este eficace prin ea însăşi. Ea dă ce i se cere de către cel ce o practică. Ea îi dă renunţarea, pacea, bogăţia lăuntrică, puterea, dragostea, pe Dumnezeu. Ea este tot atît de reală ca şi inspiraţia estetică. *Pentru mistic, ca şi pentru artist, frumuseţea pe care o contemplă este singurul adevăr*” (Op. cit., p. 160).

Iată deci în ce perspectivă de „spiritualitate” ne aflăm...

Se pot spune cam aceleaşi lucruri şi despre adepții rătăcirii curentului denumit „Christian Science” din Statele Unite, a cărui întemeietoare este protestanta Mary Backer Eddy şi care obțin în mod obişnuit vindecări nemaipomenite de tuberculoză, cancer sau alte boli organice, prin stăruința în rugăciuni. În realitate scientiştii sînt nişte eretici, foarte grav abătuți de la calea Adevărului. *Ca adepți ai unor învățături neîngăduite de adevărata Biserică, nu cu puterea Duhului Sfînt se săvîrşesc asemenea „minuni”, ci cu puterea mascată a Satanei.* Şi totuşi, asemenea pretinse „minuni” se produc în văzul lumii, iar vindecările acelor bolnavi sînt certificate de medici şi sînt înregistrate de analizele laboratoarelor şi de plăcile radiografice (exemple şi documente de acest fel se pot afla în mare număr în colecțiile revistei „Christian Science” sau prin publicațiile periodice psihiste, „spiritualiste” sau teosofice).

Aşadar, dacă asemenea cazuri se pot întîmpla, ele nu se înscriu însă nicidecum în cuprinsul unor lucrări harice şi nu pot constitui un drum aparte de mîntuire, separat de acela al Bisericii adevărate.

Iar dacă rugăciunea este de cel mai mare folos pentru viața fiecărui creştin şi pentru mîntuirea lui şi a lumii, totuşi nu orice rugăciune poate avea o însemnătate duhovnicească numai pentru faptul că este o „rugăciune”.

Căci, „dacă cineva îşi întoarce urechea ca să nu asculte

Legea, *chiar şi rugăciunea lui este o scîrbă”* (Pilde 28, 9).

„Dumnezeu este Duh; *şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh şi în adevăr”* (Ioan 4, 24).-

Iar Psalmul 67, v. 7, spune: „El scoate pe cei din cătuşe la fericire, iar pe cei neascultători îi lasă în pustiul arzător”.

Din clipa în care ieşim din făgaşul cuvîntului lui Dumnezeu şi mergem pe căi dubioase, care nu mai sînt acelea ale dreptei credințe, înseamnă că nu mai ascultăm de Lege. Aşa se întîmpla cu toți ereticii şi cu toți cei robiți păcatelor, care rămîn şi se complac în fărădelege.

Bineînțeles că în cazurile de boală care s-ar ivi între noi, bine este a ne ruga şi a posti pentru tămăduirea noastră sau a aproapelui, dar totodată bine este ca cel bolnav, după îndemnul Sfintei Scripturi „să cheme preoții Bisericii să se roage pentru el, ungîndu-l cu untdelemn în numele Domnului” (Iacov 5, 13-15).

Căci Biserica noastră Ortodoxă, în instituirea celor şapte Sfinte Taine, prevede pentru cauze de boală ajutorul Sfîntului Maslu, precum şi pomenirile de la sfintele slujbe.

Din cele mai sus expuse se poate trage încheierea că simpla constatare a unor vindecări neobişnuite, *produse în anumite împrejurări ciudate*, nu este o dovadă definitivă că s-a petrecut o adevărată minune.

Dealtfel, diavolul, pentru a înşela lumea şi a o îndepărta de la adevărata cale a mîntuirii, poate face şi alte semne excepționale. Puterea Necuratului - prin îngăduința lui

Dumnezeu şi în scopul de a se încerca credința creştinilor - săvîrşeşte înşelăciuni mari şi în legătură cu Sfînta Aghiasmă, înfățişîndu-ne în anumite cazuri „ape nestricătoare” şi „tămăduitoare de boli” ca şi cum ar fi fost „sfințite” pe alte căi decît acelea ale ierurgiilor împlinite prin preoți.

Dar *semnele, ca şi vindecările suprafireşti, se pot produce numai în numele lui Iisus Hristos şi într-un anumit cuprins de condiții duhovniceşti, precum şi sub o verificată chezăşie harică a Bisericii*.

Aşadar, nu este de ajuns de a se pomeni numele Domnului în săvîrşirea unor pretinse minuni sau lucrări dumnezeieşti, pentru a avea încredințarea de autentică sfințenie a acelor acte.

În „Faptele Apostolilor” (19, 13-20) ni se confirmă lucrul acesta prin următoarele:

„Nişte exorcişti iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele, zicînd: «Vă jur pe Iisus, pe care-L propovăduieşte Pavel, să ieşiți afară !» Cei ce făceau lucrul acesta erau şapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: «Pe Iisus Îl cunosc, şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sînteți ?» Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amîndoi şi i-a schingiuit în aşa fel că au fugit goi şi răniți din casa aceea”.

Totodată, e bine să se țină seamă şi de faptul că, avînd

diavolul putința să se înfățişeze oamenilor în chipuri de sfinți, de îngeri sau de arhangheli de lumină, el pomeneşte uneori de numele Domnului Iisus Hristos pentru a cîştiga mai uşor în cursele lui de rătăcire a încrederii unor credincioşi creştini puțin încercați.

Dar în asemenea cazuri interesează în primul rînd să se ştie care este temeiul duhovnicesc al acelor lucrări, pentru ca să se poată cunoaşte esența lor.

Tămăduirile, ca rezultat al unor minuni, urmăresc scopuri spirituale, situate pe planul mîntuirii, iar nu numai un rost mărginit, pămîntesc şi privind exclusiv starea trupească.

Numeroase cazuri de vindecări cu caracter „suprafiresc" s-au putut înregistra în ultimii ani, prin diferite locuri, devenite foarte cunoscute prin pretinsele lor descoperiri dumnezeieşti.

Şi pe acestea s-a pus *tot temeiul de credință* şi s-a fixat centrul de greutate al „revelațiilor" acelor locuri.

Din păcate însă, aceste vindecări, certificate chiar de medici, nu prezintă elementele hotărîtoare pentru a confirma autenticitatea acelor cazuri ca *minuni*, ci mai degrabă stîrnesc suspiciunea prin condițiile în care s-au produs. Pentru lămurirea şi dovedirea acestei afirmații este destul a observa că nu în numele lui Iisus Hristos s-au făcut toate acele vindecări, ci într-un chip cu totul străin de Biserică. În mod general, aceste vindecări s-au produs prin simpla „punere a mîinilor" pe capul bolnavilor, fără

nici o pomenire de Hristos, amintind fără voie de „pasele magnetice” şi „fluid" ale ocultiştilor; ba chiar s-au produs vindecări şi prin folosirea picăturilor scurse din anumite crengi uscate ale unor plute sau sălcii.

În schimb, toți sfinții făcători de minuni, cînd au săvîrşit vreo tămăduire, *în numele lui Hristos* au împlinit-o.

Sfîntul Apostol Petru îl vindecă pe ologul din fața Templului cu cuvintele: „În numele lui Iisus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă !” (Faptele Apostolilor 3, 6).

Asemenea se întîmplă şi cu ologul din Enea, cînd Petru rosteşte cuvintele: „Iisus Hristos te vindecă. Scoală-te şi fă-ți patul!” (Faptele Apostolilor 9, 34).

Sfîntul Apostol Pavel scoate un duh de ghicitorie din roaba din Filipi, zicînd duhului: „În numele lui Iisus Hristos, îți poruncesc să ieşi din ea !” (Faptele Apostolilor 16, 18).

Pe de altă parte, toate vindecările întîmplate pe la diferite locuri cu arătări, au avut un caracter mărginit şi strict pămîntesc. Tămăduirile de bolnavi pe care la făcea Mîntuitorul, nu au urmărit un scop material, cu gîndul unei exclusive vindecări trupeşti, ci au țintit către un scop mult mai adînc.

Din fiecare vindecare făcută, Mîntuitorul a voit să scoată o parabolă, o învățătură de mîntuire. Deci accentul nu cădea niciodată pe cele materiale, ci pe cele duhovniceşti şi nici pe cele temporale, ci pe cele veşnice.

De altfel, vătămarea noastră trupească, în afară de unele

foarte rare cazuri de semne dumnezeieşti, cum e de pildă cazul lui Iov, îşi are ca obîrşie păcatul, după cuvîntul care spune: „Pentru păcatele noastre se îmbolnăveşte trupul şi slăbeşte sufletul” (Paraclisul Maicii Domnului).

Sau: „Din pricina mîniei tale, nu este sănătate în trupul meu; nu e pace în oasele mele din pricina păcatelor mele” (Psalmul 37).

Prin urmare, ne izbăvim de rău, chiar şi de răul material, curățindu-ne întîi de păcate. Şi patru sînt Sfintele Taine care ne pot curați de păcate: Botezul, Spovedania, Împărtăşania şi Maslul.

Aşadar, nu putem dobîndi *în mod obişnuit* sănătate sau vindecare de boală, prin nici o „minune”, atît timp cît nu sîntem împăcați cu Dumnezeu; iar împăcarea cu Dumnezeu nu o putem face decît la preot, singurul care are puterea sfințitoare de a săvîrşi şi administra dumnezeieştile Taine. Curățindu-ne de păcate, putem nădăjdui şi în vindecarea noastră trupească. Căci se cuvine „să căutăm mai întîi împărăția Cerurilor, iar toate celelalte ni se vor da nouă” (Luca 7, 31). Biserica cunoaşte, desigur, şi *căi neobişnuite* de lucrare a harului lui Dumnezeu, spre tămăduirea şi spre ajutorarea oamenilor, dar bineînțeles că tot în măsura în care ei se împacă cu Dumnezeu. În această categorie intră moaştele sfinților, icoanele făcătoare de minuni, veritabilele locuri de pelerinaje şi altele. Dar toate aceste centre de lucrare harică se găsesc în orbita duhovnicească a Bisericii, care le deține, garantîndu-le natura dumnezeiască.

Cînd Mîntuitorul a tămăduit pe bolnavul de la scăldătoarea Betesda i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos; *de acum să nu mai păcătuieşti ca să nu ți se întîmple ceva mai rău*" (Ioan 5, 14). Dar în acest caz bolnavul se pocăise şi căpătase îndurarea Domnului, deşi a fost prevenit să nu mai păcătuiască. În schimb, care este starea duhovnicească a atîtor bolnavi care, tămăduindu-se pe căi profane sau aparent „miraculoase” de suferințele lor, nu-L caută totuşi pe Domnul şi nu se pocăiesc de păcatele lor ? Oare nu se vor primejdui aceştia prin alte necazuri şi nenorociri mai mari, între care cea mai mare este osînda veşnică şi izgonirea de la fața lui Dumnezeu ?

Din toate vindecările şi minunile Domnului precumpăneşte preocuparea de a scoate în lumină sensul mîntuirii. Pentru adeverirea acestei susțineri, este doveditor cazul slăbănogului din Evanghelie, care voind să audă cuvîntul lui Dumnezeu, a fost coborît în mijlocul adunării, prin acoperişul casei de către însoțitorii lui.

Dar, cînd le-a văzut credința, Iisus a zis: „*Omule, păcatele îți sînt iertate*”.

Aşadar, Mîntuitorul nu s-a gîndit să-i dea sănătatea trupească, ci mîntuirea sufletului.

Cît despre vindecarea trupească a slăbănogului petrecută de abia după aceea, *această tămăduire nu a fost un scop, ci numai un mijloc*. A fost prilejul prin care Hristos a făcut dovada tuturor celor de față, care cîrteau, că nu este mai greu de a spune: „Păcatele îți sînt iertate” decît a

zice: „Scoală-te şi umblă” (Luca 5, 17-26).

Iată deci că *elementul spiritual* şi nu cel material a precumpănit în această lucrare dumnezeiască ca de altfel în toate pildele pe care ni le-a dat Mîntuitorul.

De asemenea, toate minunile săvîrşite prin Sfinți au urmărit acelaşi țel.

Cît despre împrejurarea că şi prin țările Apusului sînt anumite locuri de pelerinaj unde lumea se duce cu nădejdea tămăduirilor de boli, nu este cazul aici de a ne ocupa şi de a preciza în ce măsură acele minuni sînt într-adevăr semne de la Dumnezeu sau dacă nu sînt, în realitate, înşelăciuni satanice. Să ne ocupăm întîi de noi.

De altfel, anumite locuri de pelerinaj din Apus, devenite vestite pentru darul vindecărilor, sînt legate şi de unele învățături noi, eretice, apărute în catolicism şi întărite tocmai pe asemenea căi „suprafireşti”. Aşa s-a întărit dogma neprihănitei zămisliri a Sfintei Fecioare Maria cu totul respinsă de Biserica dreptmăritoare Ortodoxă pentru multe şi binecuvîntate motive, dogmă rătăcită care a fost combătută dintru început chiar şi de unii dintre cei mai mari teologi apuseni cum au fost scolasticii Toma d'Aquino şi Bernard precum şi fericitul Augustin.

VI

PREZICERI ŞI GHICITORII. MANIFESTĂRI PITONICEŞTI

Căutînd să imite în totul lucrarea lui Dumnezeu pentru a tulbura lumea şi a o îndepărta de la Adevăr, adeseori diavolul insuflă pe anumiţi oameni posedaţi sau căzuţi din dreapta credinţă - fie pe cale directă fie pe cale de magie - cu diferite preziceri şi ghicitorii, prezentate sub înfăţişarea unor adevărate profeţii.

În lumea cea nevăzută, *demonii au o deosebit de lesnicioasă putinţă de comunicare şi de informare între ei, pentru care spaţiul şi materia nu le sînt piedică*. Ne vedem astfel cu mult depăşiţi în posibilităţile noastre de cunoaştere asupra oamenilor şi a lumii, posibilităţi de care dispun în schimb, în orice clipă, puterile nevăzute şi deci şi îngerii cei răi.

Să ne închipuim o pildă: în tehnica modernă există posibilitatea transmiterii cuvîntului şi a imaginii la distanţă; ce ar fi însemnat dacă, în veacurile trecute, oarecare oameni năstruşnici ar fi avut la îndemînă asemenea mijloace iscusite şi le-ar fi folosit în taină ? În acest chip, multe şi felurite fapte petrecute la mari depărtări s-ar fi putut vesti drept profeţii, în chiar clipa

împlinirii lor, pe cine ştie ce loc al pămîntului. Şi fiecare le-ar fi putut verifica în fapt. Dar dacă în acelaşi chip s-ar fi transmis şi imaginea unor astfel de fapte, precum şi diferite sunete şi voci omeneşti, cu cît mai mult asemenea lucrări nu ar fi putut avea înfăţişarea unor profeţii sau semne minunate ! Transmiterea de gînduri, de fapte sau de imagini de către puterile nevăzute, poate fi însă cu mult mai subtilă şi mai înşelătoare decît aceea săvîrşită prin unele biete aparate pămîntene. Aşadar, cu atît mai mult, asemenea vestiri sau prevestiri ne pot cuceri, cînd îmbracă forme neasemuit mai complicate şi mai abstracte.

Adeseori falsele profeţii se pot împlini, dar de cele mai multe ori nu se împlinesc şi rămîn de minciună, căci Satana este tatăl minciunii. În tot cazul, ghicitoria faptelor prezente poate fi mult mai uşor practicată de şarpele cel viclean decît vederea în viitor. Întrucît însă uneori anumite preziceri făcute de către falşii profeţi s-ar putea adeveri cu toată precizia în viitor, faptul nu trebuie să surprindă deloc, ţinînd seama că şi diferiţi chiromanţi, cărturărese, sau alte soiuri de ghicitori, pot prevesti viitorul, şi adeseori previziunile lor se împlinesc. Şi totuşi, de bună seamă, că nu cu puterea Duhului Sfînt se împlinesc aceste preziceri, ci cu puterea diavolească, cu care cineva este pus în legătură de multe ori fără să-şi dea seama.

Căci, după cum se ştie, nu este îngăduit a-L ispiti pe Dumnezeu. În această privinţă Domnul ne spune: „*Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de*

cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descîntător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urîciune înaintea Domnului" (Deuteronom 18, 10-12).

Dar anumite prevestiri de natură demonică se pot face şi fără a recurge la anumite practici vrăjitoreşti, cum ar fi citirea în stele sau în ghioc sau vorbirea cu morții, ci printr-o insuflare lăuntrică a unor anumiți oameni posedați, din partea unui duh pitonicesc. Asupra unor asemenea manifestări se pot face următoarele presupuneri:

1. După toate probabilitățile, Ispititorul dispune de o anumită facultate psihică, proprie demonilor, ținînd seamă că şi demonii care au fost înainte îngeri de slavă şi-au păstrat şi după cădere o parte din înzestrările lor.

2. În săvîrşirea prezicerilor, Ispititorul se poate folosi de combinarea unor elemente actuale, însă necunoscute nouă, proiectînd consecințele probabile ale lor în viitor.

El poate prevesti de exemplu despre îmbolnăvirea sau moartea cuiva, despre o călătorie neprevăzută pe care am face-o, despre o pagubă sau alte fapte, ținînd seama că diavolul se poate încunoştiința înaintea noastră despre anumite elemente şi indicii care ar putea provoca acele întîmplări.

3. În sfîrşit, unele preziceri pot fi explicate ca o urmare a unui plan pe care Satana 1-a urzit să-1 împlinească cu anumite persoane aflate în raza lui de acțiune şi pe care el

le stăpîneşte - în parte sau total -şi cărora le poate insufla voința lui.

Pentru sprijinirea acestor afirmații ne vom folosi de un caz din Biblie.

În urma unor abateri de la poruncile lui Dumnezeu, Saul a căzut în neascultare. Din pricina acestor păcate „*Duhul Domnului s-a îndepărtat de la Saul; şi a fost muncit de un duh rău, care era trimis de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: Iată că un duh rău de la Dumnezeu te munceşte*” (I Samuel 16, 14-15).

Drept urmare, Saul rămîne descoperit duhovniceşte şi are de luptat cu ispite şi mai mari. Căci dacă nu a împlinit el voia Domnului atît timp cît Duhul lui Dumnezeu era mereu cu el, cu atît mai greu i-ar fi venit să se facă ascultător sfintelor porunci cînd fusese dat în stăpînirea unui duh rău care îl muncea.

Cu toate acestea Dumnezeu încă nu-1 părăseşte de tot. „Şi cînd duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harfa şi cînta cu mîna lui; Saul răsufla atunci mai uşor, se simțea uşurat şi duhul cel rău pleca de la el” (I Samuel 16, 23).

Dar Saul cade în alte şi mai grele păcate. Unelteşte moartea lui David, a binefăcătorului său. În aceste împrejurări, „Filistenii s-au strîns şi au tăbărît la Sihem”.

„La vederea taberei Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică şi un tremur puternic i-a apucat inima.

Saul a întrebat pe Domnul şi Domnul nu i-a răspuns

nici prin vise, nici prin urim, nici prin prooroci”. (I Samuel 28, 4-6).

Deci Dumnezeu îl părăsise.

Fiind părăsit de Domnul, duhul răului îl ia în stăpînire. Şi rodul acestei stăpîniri demonice se şi arată.

Saul, care mai înainte vreme „*îndepărtase din țara. pe cei ce chemau morții şi pe cei ce ghiceau*”, pentru că asemenea deprinderi erau urîciuni blestemate de Dumnezeu, ajunge să zică slujitorilor lui:

„Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb”. Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții”. Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemînd un mort şi scoală-mi pe cine îți voi spune. Scoală-mi pe Samuel”. Cînd a văzut femeia pe Samuel a scos un țipăt mare...

Samuel a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat chemîndu-mă ?”. Saul a răspuns: „Sînt într-o mare strîmtoare: Filistenii îmi fac război şi Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin prooroci, nici prin vise. Şi te-am chemat să-mi arăți ce să fac”. Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine cînd Domnul S-a depărtat de la tine şi S-a făcut vrăjmaşul tău ? Domnul îți face aşa cum îți vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăția din mîinile tale şi a dat-o altuia, lui David. N-ai ascultat de glasul Lui, de aceea îți face Domnul aşa astăzi.

Şi chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mîinile Filistenilor. Mîine tu şi fiii tăi veți fi împreună cu mine şi Domnul va da tabăra lui Israel în mîinile Filistenilor” (I Samuel 28, 7-19).

Această prezicere s-a şi întîmplat în acelaşi fel şi în acelaşi răstimp vestit de vedenia cu chipul lui Samuel.

„Astfel au pierit în acelaşi timp şi în aceeaşi zi, Saul şi cei trei fii ai lui, cel ce-i purta armele şi toți oamenii lui” (I Samuel 31, 6).

Dar motivul acestei pedepse este următorul: „Saul a murit pentru ca s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvînt nu l-a păzit şi *pentru că a întrebat şi cerut sfatul celor ce cheamă morții*” (I Cronici 10, 13).

Drept urmare, dacă Saul n-a putut primi răspuns de la Domnul pe căi binecuvîntate şi îngăduite, adică prin vise, prin urim sau prin prooroci, este de la sine înțeles că nu prin căi neîngăduite ar fi putut căpăta lumina lui Dumnezeu.

Deci prevestirea care i se făcuse de către acea vedenie cu chipul lui Samuel, prin mijlocirea unei vrăjitoare sau după limba ocultiştilor de azi, a unui „*medium*”, a fost în realitate o lucrare diavolească. *Şi totuşi, prevestirea s-a împlinit întocmai, falsificîndu-se lucrarea lui Dumnezeu*.

De îndată ce Saul, care era vinovat pentru atîtea fărădelegi, a căzut în grava ispită de a vorbi cu morții, de a practica necromanția, atît de înrudită cu spiritismul

modern de care se fac vinovați şi atîția dintre frații noştri - ademeniți de mirajul unor fenomene „oculte” - de bună seamă că Satana 1-a stăpînit şi mai îndeaproape pe Saul, putînd dispune de viața lui, prin voia lui Dumnezeu şi pentru călcarea poruncii pe care a dat-o Domnul. Cît despre faptul că vedenia lui Samuel era în realitate o nălucire satanicească, iată ce susține Sfîntul Grigorie de Nyssa, în epistola sa despre pitonisă (Traducere de dl. dr. Ene Branişte după textul grecesc din Migne, P. G. t. XLV, col. 108-113):

„Cu privire la Samuel, unora din cei dinainte de noi le-a plăcut să socotească drept adevărată evocarea sufletului lui Samuel de către acea vrăjitoare. Eu însă, avînd în vedere prăpastia pe care Evanghelia o înfăţişează cu atîta tărie între cei răi şi cei buni, după cum a zis patriarhul (Avraam) sau, mai degrabă, Domnul patriarhului - încît este cu neputință celor osîndiți să se suie la odihna celor drepți[8], iar celor sfinți să coboarelа ceata celor răi - nu accept că ar fi adevărate astfel de păreri, fiind învățat să cred că numai Evanghelia e demnă de crezare. Aşadar, fiindcă Samuel e mare între sfinți, iar vrăjitoria e un lucru blestemat, nu cred că Samuel care stă într-o astfel de odihnă ar fi străbătut - nici de voie, nici fără voie -acea prăpastie de netrecut către cei nelegiuiți; fără de voie, căci

8 E vorba, bineînțeles, de neputința în care se află un suflet osîndit de a se ridica *prin propriile sale puteri* la odihna drepților. În această privință, învățătura sobornicească a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe despre posibilitatea schimbării în mai bine a stării sufletelor din iad prin puterea mânuitoare a rugăciunilor Bisericii însăşi, este categorică.

n-ar fi putut demonul să străbată prăpastia şi să strămute pe sfîntul aşezat în ceata celor sfinţi; iar de voie n-ar fi făcut aceasta, prin aceea că nici n-ar fi voit şi nici n-ar fi putut să se amestece cu cei răi. Căci celui ce este între cei buni, nu-i este cu voie strămutarea de la cele în care se află, la cele potrivnice. Dar chiar dacă cineva ar admite că ar fi voit, natura prăpastiei nu permite trecerea".

„Ce socotim noi deci despre acestea ? Duşman al firii omeneşti este vrăjmaşul obştesc a toate, căruia tot gîndul şi toată rîvna îi este să rănească pe om chiar la inimă. Dar ce altă rană împotriva oamenilor e mai mare, ca aceea de a-i îndepărta de la Dumnezeu, făcătorul de viaţă şi de a trece de bunăvoie la pieirea morţii ? Pentru că cei iubitori de cele trupeşti au rîvna de a avea încă din această viaţă o oarecare cunoştinţă despre cele viitoare, prin care ei nădăjduiesc fie înlăturarea celor rele, fie dobîndirea celor plăcute. De aceea, ca să nu se îndrepte oamenii spre Dumnezeu, înşelătorul neam al demonilor a născocit o sumedenie de chipuri de cunoaştere a viitorului: augurii, ghicire prin simboluri, oracole, aruspicii, necromanţia, extazul demonic, posesiunile, inspiraţiile şi altele multe de acestea. Şi orice fel de ghicire din vreo înşelăciune ar socoti cineva că e adevărată, acel înşelător demon apare spre îndreptăţirea înşelătoarei păreri a celui amăgit".

„Deci o specie a înşelăciunii acesteia era şi aceea a ventrilogilor, a căror vrăjitorie se credea că are puterea de a atrage sufletele celor răposaţi iarăşi la viaţa de mai înainte. Fiind deci Saul în deznădejdea salvării, fiindcă toţi

străinii se ridicaseră cu război împotriva sa şi venindu-i ideea că Samuel l-ar putea învăța vreun mijloc de scăpare, demonul ce sălăşluia în ventrilogă şi care înşela de obicei pe acea femeie, se înfățişa în ochii femeii ca o umbră în diverse chipuri, deoarece nimic nu-i apărea lui Saul din cele ce vedea femeia. Căci îndată ce se apuca de vrăjit, se şi iveau spectrele în ochii femeii, iar demonul crea credința că aparițiile acelea sînt adevărate (reale). Şi mai întîi faptul că persoana lui a fost ghicită deşi era travestit sub exteriorul hainei, mai ales aceasta a făcut pe Saul să creadă că femeia nu se poate înşela întru nimic, o dată ce haina lui particulară, cu care se înfățişa, nu derutase puterea vrăjitorească. Spunînd deci ea că vede nişte zei coborînd şi un om drept îmbrăcat în manta, cum vor putea oare stabili slujitorii ştiinței ceea ce e istoric ? Căci dacă într-adevăr Samuel este cel văzut, atunci şi ceilalți văzuți de vrăjitoare sînt într-adevăr zei. Dar Scriptura numeşte pe demoni zei:

„Căci toți zeii neamurilor sînt demoni” (Ps. XCV, 5), deci ar putea fi şi sufletul lui Samuel cu demonii ? Doamne fereşte! Ci demonul care se arăta totdeauna de obicei vrăjitoarei a luat cu el şi alte duhuri ca să înşele atît pe femeie cît şi pe Saul cel amăgit de ea; şi a făcut ca demonii să fie socotiți zei de către ventrilogă, iar el, însuşi demonul, s-a dat drept persoana căutată a lui Samuel şi a simulat glasul aceluia şi - pe cît era posibil să se creadă din aparențe - a dat răspunsul aşteptat din înlănțuirea faptelor, în chip de profeții. A mărturisit însă - deşi fără să

vrea - adevărul că e demon, zicînd că: „Mîine tu şi Ionatan cu mine...” (I Imp. 28, 19). Căci dacă într-adevăr ar fi fost Samuel, cum ar fi suferit să stea alături de el unul încercat în toate răutățile ? Ci e limpede că în locul lui Samuel apărînd demonul acela rău, n-a mințit zicînd că el va fi cu Saul”.

Iar dacă Scriptura zică că: „Şi a zis Samuel...”, să nu neliniştească pe cititor cuvîntul acesta, ci să înțeleagă: „cel ce era socotit Samuel”. Căci găsim pretutindeni în Scriptură obiceiul de a se pune ceea ce se pare în loc de ceea ce este; aşa de exemplu cazul cu Balaam, care zice odată că: „Voi auzi ce va vorbi în mine Dumnezeu”... (Num. XXII, 17); dar, după acestea zice că: „ştiind Balaam că era plăcut lui Dumnezeu să nu blesteme pe Israeliți, n-a mai plecat - ca de obicei - în întîmpinarea ghicitorilor”; căci cel neprevenit şi aici ar crede că adevăratul Dumnezeu îi vorbeşte lui Balaam. Într-adevăr, contextul arată că Scriptura a numit astfel pe cel socotit de Balaam, Dumnezeu, iar nu pe cel ce este într-adevăr Dumnezeu. Aşadar şi aici, cel crezut Samuel, simula vorbirea adevăratului Samuel, deoarece demonul imita foarte bine profeția ghicind din cele posibile (Migne. Tom. XLV, col. 108-113).

Cu privire la cele de mai sus, se pot da multe pilde şi din împrejurările vieții noastre contemporane din care rezultă că felurite preziceri diavoleşti se pot împlini întocmai sub chipul unor adevărate profeții.

Iată astfel un caz:

Pe diferite căi şi în felurite chipuri se făcuseră anul trecut diferite „profeții” despre un prăpăd mare care urma să se abată peste omenire „într-o toamnă”, ba chiar unele preziceri pomeneau de desfăşurarea unui catastrofal război în toamna anului 1939[9].

Dacă prezicerile făcute în acest sens s-au putut împlini, nu înseamnă totuşi că a fost vorba de adevărate profeții, insuflate din preştiința lui Dumnezeu, ci de o lucrare ascunsă şi ticluită a Satanei, prin mijlocirea unor slujitori ai lui, pentru a sădi astfel ispita în lume.

Într-adevăr, în ziua de 1 septembrie 1939, adică tocmai odată cu începerea unui nou an bisericesc, omenirea a alunecat într-un cumplit război.

Dar dacă Dumnezeu nu ar fi îngăduit să se dezlănțuie prăpădul, ca o pedeapsă pentru fărădelegile lumii, ale întregii omeniri, de bună seamă că prezicerile falşilor profeți ar fi rămas de minciună ca în atîtea alte împrejurări.

La toate acestea se mai poate adăuga: după cum îngerii buni cunosc toate acțiunile şi faptele oamenilor, tot astfel şi îngerii răi ne cunosc acțiunile noastre, ale fiecăruia dintre noi.

Iar noi, pe cale lăuntrică, primim inspirații şi de la îngerii buni şi de la cei răi.

---

9 Asemenea prevestiri au fost puse în circulație fie de unii pretinşi iluminați, fie de anumiți ocultişti. E de menționat în legătură cu aceste tendențioase tentative de „propagandă” demonică, cartea de mare răsunet a lui G. Barbarin: „Le secret de la grande Pyramide”, (Paris, Adyar. 1936).

Sufletul oamenilor este ca o antenă de radio care prinde toate felurile de unde. Rămîne însă la libera noastră alegere de a învîrti şurubul aparatului într-un sens sau într-ahul, pentru a asculta unul sau altul din „posturile de emisie”.

În măsura în care ne vom însuşi insuflările Ispititorului, vom fi în raza lui de acţiune şi vom urma voinţei lui.

În cîmpul misticii, după cum unii adevăraţi sfinţi şi cuvioşi, ca vase alese ale lui Dumnezeu, pot primi insuflări de la Duhul Sfînt, pentru a pătrunde în adîncul Sfintelor Scripturi sau pentru a face anumite profeţii sau a cunoaşte gîndurile şi faptele tăinuite ale unor oameni, ca o lucrare de slavă pentru Dumnezeu, tot asemenea şi falşii profeţi, sub stăpînirea unei puteri pitoniceşti, pot vorbi cu multă uşurinţă, pot face prevestiri, pot ghici faptele şi păcatele oamenilor şi pot săvîrşi atîtea semne care produc sminteală în lume.

Spune astfel Sfîntul Părinte Ioan Damaschin:

„Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc.

Îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează şi le porunceşte să proorocească. Pentru aceea se realizează toate cîte spun ei.

Dar şi demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întîmplă departe, alteori prin conjunctură. Pentru aceea de multe ori mint şi nu trebuiesc crezuţi chiar dacă uneori spun adevărul. Ei cunosc şi Scripturile.

Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi” (p. 65-66, Dogmatica „Izvoarele Ortodoxiei” - Ed. Librăriei Teol. Buc).

Felurite sînt însă cazurile prin care duhurile pitoniceşti se pot manifesta prin anumiți oameni posedați. Pentru a menține într-un cuprins de cazuri culese din actualitate, voi cita cîteva din zilele noastre:

O telegramă publicată în ziarul „Universul” din 15 noiembrie 1937 relatează:

„Amintiri din altă viață”

„Un copil de şase ani din Simla India a uimit pe cei din jurul său cu povestirile lui din «viața sa anterioară». El pretinde că a trăit cîndva în localitatea Poona, şi că părinții săi de atunci erau originari din Patan, un sat din statul Baroda... *El a dat apoi amănunte precise asupra locurilor, unde a trăit şi spusele sale au putut fi verificate, cînd mama sa a vizitat împreună cu dînsul satul Patan*.

Aici copilul i-a arătat o casă, spunîndu-i că era proprietatea unchiului la care şedea pe atunci. Şi aceste spuse au fost confirmate de actualii locatari ai casei.

Deocamdată amănuntele asupra acestui caz curios se opresc aici.

Trebuie să relevăm însă că în ultimii ani s-au mai semnalat 2-3 cazuri de acelaşi fel şi în special interesant a fost acela al unei fetițe de vreo zece ani care începu într-o zi să spună că în ea s-a reîncarnat sufletul unei surori mai

mari, moartă cu mulți ani în urmă.

Amănuntele pe care le dădea această copilă asupra vieții aceleia a cărei «reincarnare» susținea că e - erau de o precizie uimitoare, căreia nu i s-a putut găsi nici o explicație".

Iută. acum şi alte exemple:

„Un caz curios la Constanța"

„Un vagabond face impresionante calcule matematice pe străzi".

Constanța 23 august 1938 (din acelaşi ziar).

„Mai mulți locuitori constănțeni, cum şi vilegiaturişti, ne semnalează un caz din cele mai rare, înregistrat pe străzile oraşului nostru, aproape în fiecare zi.

Un necunoscut, după îmbrăcăminte vagabond şi care refuză să-şi dea numele, fie pe la colțurile străzilor, fie în autobuze sau localuri publice, în schimbul unor sume, date după plăcere, face calcule matematice din cele mai grele, din memorie.

Astfel, numitul înmulțeşte numere de milioane, scade, adună şi împarte, iar rezultatul este întotdeauna riguros exact.

Ceea ce putem menționa, e că acest necunoscut, în timpul cît face aceste calcule foarte grele întreține conversații cu cei care îi dau problemele spre rezolvare".

Privit sub unghiul fenomenelor „oculte", desigur că şi acest caz nu apare întru nimic nou. Cel mult, duhul

ghicitoriei de care este stăpînit acest zdrenţăros vagabond, făcînd calcule complicate cu o precizie de maşină de calculat, a fost speculat în vederea unui scop remunerativ, aşa cum ar face orice chiromantă de profesie.

Un fapt asemănător îl relatează şi venerabilul părinte D. Lungulescu, din Craiova, despre un cioban, cu totul analfabet, care, spre buimăcirea tuturor, putea răspunde oricînd şi într-o clipă, asupra datei exacte la care trebuia să cadă Paştele în orice an. Şi întotdeauna răspunsurile lui erau nedezminţite, potrivit cu verificările care se făceau.

Un alt caz asemănător s-a petrecut recent cu o fetiţă din Budapesta, care susţinînd că îşi aduce aminte de o viaţă a ei anterioară, trăită în Spania, a început dintr-odată să vorbească la perfecţie limba spaniolă, iar toţi cei din jurul ei rămăseseră încremeniţi, pentru faptul că niciodată acea fetiţă nu avusese prilejul să audă un singur cuvînt spaniol.

După cum se vede, din punctul de vedere al fenomenelor, plutim în plin ocultism.

Dar tocmai faptul de a putea extrage din aceste cîteva exemple de mediumi, o concluzie precisă, ne interesează în primul rînd.

Drept vorbind, din însăşi susţinerea ideii „reîncarnării", care este una dintre cele mai cunoscute peceţi satanice, de împotrivire la învăţăturile creştine de mîntuire, se înţelege că numai un duh pitonicesc a putut să lucreze în toate aceste suflete pomenite, pentru a predispune astfel mintea lumii spre concepţiile primejdioase ale falsului

„spiritualism” modern.

În acelaşi domeniu de ocultism sînt bine cunoscute şi prezicerile răposatului Bert Reese, mort acum cîțiva ani la New-York. Acest om misterios ghicea orice lucru cu o precizie uimitoare.

Una din cele mai neînchipuite „profeții” ale lui a fost aceea pe care a făcut-o arhiducelui Leopold Ferdinand al Austriei, spunîndu-i că în curînd nu va mai fi nici arhiduce şi nici măcar membru al Casei Imperiale. „Văd pe Alteța Voastră, îi spuse el, ca mic impiegat de bancă”.

Şi într-adevăr, prezicerea lui Reese se împlini aidoma, iar după războiul trecut Leopold-Ferdinand ajunse agent de schimb la Viena.

Un caz asemănător de îndrăcire cu aparență angelică şi cu manifestări pitoniceşti este şi acela al micii prezicătoare din Pennsylvania:

„O profetă precoce”

„Faith Hope Charity din Trucksville, Pennsylvania, n-are decît patru ani şi jumătate, dar cuvintele pe care le rosteşte ea sînt ascultate cu respect de toți ai casei şi trîmbițate apoi în toată America.

Abia începuse să gîngurească şi primele ei vorbe fură o profeție. Ea vesti cu cîteva ceasuri mai înaintea moartea unui prieten al familiei. De atunci ea a prezis lucruri extraordinare printre care izbucnirea războiului şi atentatul asupra ducesei de Kent.

Într-o zi a prezis că şcoala din localitate va arde şi astfel

s-au putut lua măsurile necesare pentru prevenirea focului care totuşi a izbucnit, dar nu s-a putut întinde.

Mama acestui copil-minune, ori de cîte ori ea face vreo profeție, are grijă s-o autentifice în toată regula, pentru a evita eventuale contestări.

Cît pentru mica prezicătoare, ea nici nu are idee de importanța lucrurilor pe care le spune, dar cînd e întrebată ce se va face cînd va fi mare, răspunde, foarte convinsă: magiciană". („Universul", nr. 101, 12/IV/1940).

În sfîrşit, pentru o mai bună documentare asupra acestui subiect, sînt vrednice de luat în seamă şi următoarele cazuri de previziune:

Se ştie că „rabdomancia", care era cunoscută din timpuri străvechi, a revenit iarăşi la modă, sub numele de „radiestezie". Această putere de a descoperi lucrurile ascunse şi în special cursurile şi izvoarele de apă, presupune la acel care o manifestă existența unui al şaselea simț.

În Memoriile secrete ale Marinei franceze de la sfîrşitul secolului XVIII se găsesc amănunte interesante asupra operei surprinzătoare a nauscopului, individ care vede navele de la mari distanțe; Baltinean semnala prezența vaselor de la mii de kilometri.

Astfel se spune între altele, că acest Baltinean, făcînd experiențe din ordinul guvernului într-o perioadă de timp de două luni, semnalase 216 nave, neînşelîndu-se decît de

4 sau 5 ori şi atunci din pricina întîrzierii provocate de furtuni.

Alt nauscop faimos a fost mulatrul Lislet-Geoffroy, care da indicații exacte asupra dimensiunilor, formei şi a roților navelor aflate la mari distanțe.

O altă formă a radiesteziei e aşa numita „telestezie”, fenomen care constă în a percepe de la distanță şi a descoperi obiectele, fără a fi nevoie de a se duce la locul unde se găsesc, ci prin simpla examinare a unei hărți topografice sau a unei fotografii a localității. Se afirmă că unii radiestezişti operînd cu pendulul asupra unor hărți topografice au însemnat pe ele locul exact unde se găseau izvoare subterane. Ceva mai mult, rezultatele obținute de la doi operatori, care au lucrat fără să ştie unul de altul, s-au dovedit perfect identice. Asemenea constatări sînt de natură să uimească chiar şi pe cei mai sceptici dintre oameni.

Din toate cazurile şi exemplele de mai sus citate, se poate constata în cîte feluri lucrează duhurile de ghicitorie asupra unor oameni posedați, care s-au rupt din legătura harică cu Dumnezeu.

Faptul că asemenea semne reapar în vremurile de față, din ce în ce mai des, îşi găseşte explicația în însăşi starea de păcat în care se află omenirea.

O asemenea decădere duhovnicească prilejuieşte Satanei toate posibilitățile de a lucra asupra lumii, prin îngăduința lui Dumnezeu.

În cuprinsul acestor acțiuni intră şi fenomenele de ghicitorie ale falşilor profeți, care atît de uşor pătrund în starea lăuntrică a multor oameni, încît, sub aparențele unor minuni sau a unor descoperiri dumnezeieşti, zăpăcesc lumea şi o îndepărtează de la adevărata credință.

VII

CRITERII GENERALE DE IDENTIFICARE ALE ADEVĂRATELOR REVELAȚII ŞI MINUNI

Din punct de vedere teologic, o descoperire dumnezeiască îşi află temeiul pe împlinirea următoarelor condiții:

Echilibrul moral

Chezăşia de bună credință, de curățenie, de minte sănătoasă şi de echilibru sufletesc la persoana căreia i s-a făcut descoperirea (Vasele alese sînt curate întru totul şi nu se dezmint cu nimic).

Desăvîrşita concordanță cu învățătura Bisericii

Încadrarea desăvîrşită a unei descoperiri în cuvîntul Sfintei Scripturi şi în învățătura Bisericii; cu alte cuvinte, revelația nu trebuie să cuprindă nici o învățătură nouă, care ar putea să se împotrivească cît de puțin celor vechi, adică celor cuprinse în Cărțile Sfinte şi în toată Sfînta Predanie.

Această susținere se întemeiază pe însuşi cuvîntul Mîntuitorului, care spune: „Dacă o împărăție este

dezbinată împotriva ei însuşi, împărăția aceea nu poate dăinui”. Deci Dumnezeu nu va lucra niciodată împotriva Bisericii Lui, ceea ce ar fi o aberație (de văzut Marcu 3, 24).

Pe de altă parte, Apostolul Pavel vesteşte cu toată tăria:

„Dar chiar dacă noi înşine sau înger din cer ar veni să propovăduiască o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema !” (Galateni 1,.8).

Puritatea revelației

Adevăratele revelații şi minuni nu cuprind elemente care ne-ar putea prilejui un simțămînt de trufie. Descoperirile dumnezeieşti nu ne ispitesc prin proslăvirea unor merite ale noastre, şi nici prin făgăduințe excepționale de mărire pentru viața de dincolo.

În schimb, adeseori, falsele revelații şi minuni ne stîrnesc gînduri de mîndrie, atrăgîndu-ne în aceeaşi cale pierzătoare în care însuşi Satana a căzut[10].

---

10 În cercurile spiritiste şi „spiritualiste”, Ispititorul simulează adeseori că este Mîntuitorul, sau vreun sfînt oarecare, şi prin comunicări meşteşugite îşi convinge adepții că ei ar fi „reîncarnările” unor vechi personaje evanghelice: losif din Arimateea, Lazăr cel înviat din morți, Maria sora lui Lazăr şi alții asemănători.

Deopotrivă se cunosc cazuri de pustnici care, fiind ispitiți prin pustie, prin vedenii înşelătoare, au fost îndemnați să creadă că pentru viața lor cuvioasă au căpătat mîntuirea sufletului, sau că Dumnezeu le-a pregătit un loc ceresc de multă cinstire. Asemenea ispite se pot produce şi prin vedenia unei false slave cereşti şi prin închipuite arătări de îngeri, arhangheli şi alte

Minunile poartă pecetea Domnului

Dacă un pretins „iluminat" sau vizionar ar căpăta darul de făcător de minuni, este nevoie ca toate acele minuni, semne deosebite, vindecări sau sculări din morți pe care le-ar face, să fie împlinite în numele lui Iisus Hristos, iar nu într-un alt chip.

Astfel scrie și Sfîntul Ioan Evanghelistul în I-a sa Epistolă (4, 1-3):

„Să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: *orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Iisus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist*, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum".

Profețiile sînt insuflate de Duhul Sfînt

În sfîrșit, profețiile care eventual s-ar face de către un prooroc, în cazul unei descoperiri dumnezeiești, trebuie să fie izvorîte din Adevăr, căci Hristos este Adevărul. Această condiție este întărită de faptul că *numai Dumnezeu are preștiința în veșnicie, a toată lumea văzută și nevăzută, și că deci numai El, prin lucrarea Duhului Sfînt, poate înștiința pe prooroci despre vestirile viitoare*.

---

apariții demonice care ni s-ar înfățișa în chip de mîngîietori sau ocrotitori, arătîndu-ne deosebită dragoste.

În schimb, Satana se bizuie pe ghicitorii sau pe preziceri, iar falşii profeţi, despre care vorbeşte Sfînta Scriptură, sînt insuflaţi de această putere luciferică, sau de duhurile pitoniceşti. Acesta este şi dedesubtul real al tuturor fenomenelor ocultiste, produse întotdeauna prin asemenea manifestări demonice.

În linie generală, profeţiile se integrează în planul universal al mîntuirii şi au totdeauna un substrat duhovnicesc, iar prezicerile şi ghicitoriile se mărginesc la speculaţii exterioare, lumeşti şi stîrnesc o vicioasă curiozitate a cunoaşterii în viitor prin ispitirea lui Dumnezeu. În cazul manifestărilor demonice cu aparenţe angelice, prezicerile unor falşi profeţi îmbracă forme religioase şi mistice, dar atunci cuprind întotdeauna o învăţătură greşită sau o abatere de la calea dreptei credinţe.

Rezumînd cele de mai sus, se pot susţine următoarele:

Pentru ca anumite pretinse descoperiri dumnezeieşti să poată prezenta siguranţa deplină că sînt o lucrare a lui Dumnezeu *este nevoie ca tot conţinutul acelor revelaţii să se încadreze în chip desăvîrşit în litera Sfintei Scripturi şi în Sfînta Predanie. Nici un cuvînt să nu fie spus în plus sau în minus faţă de învăţăturile Bisericii noastre Ortodoxe, şi nici o ciudăţenie să un apară din tot ceea ce se vesteşte şi se face de către un asemenea iluminat.*

Dar dacă asemenea presupuse minuni se ridică pe o temelie şubredă, sau cuprind erezii şi sminteli, trebuie să

ne ferim de ele ca de foc, ca de nişte curse diavoleşti, în care ne putem pierde mîntuirea. Totodată, avem datoria de a-i feri şi pe ceilalți frați ai noştri, care sînt mai puțin pregătiți duhovniceşte şi deci mai înclinați de a primi asemenea ispite, pentru ca nu cumva să se prăvălească ei într-o prăpastie de moarte.

VIII

CREDINȚA DEŞARTĂ ÎN RELAȚIE CU SEMNELE ŞI MINUNILE MINCINOASE

Potrivit Sfintelor Scripturi, o condiție esențială a mîntuirii este conlucrarea credinței cu faptele. În acest scop, faptele trebuiesc să fie vrednice şi izvorîte din *dragoste*, iar credința trebuie să fie curată şi izvorîtă din *adevăr*.

Orice credință greşită pe care ne-o însuşim este o rănire a sufletului şi reprezintă o periclitare a mîntuirii. Cine se prinde într-o credință greşită, se îndepărtează de Dumnezeu; şi pe măsură ce păcatul neascultării şi al trufiei sporeşte, se agravează şi ruptura de har.

Un asemenea om poate fi socotit căzut; şi ca o pasăre rănită, care are aripi, dar nu mai poate zbura, aşa şi acesta, dacă nu se întoarce la adevăr se sileşte zadarnic să se înalțe, căci cade mai rău. „Oamenii aceştia sînt nişte puțuri fără apă, nişte nori alungați de furtună; lor le este păstrată negura întunericului” (2 Petru 2, 17).

Aceste abateri de la dreapta învățătură a sfintelor dogme şi rînduieli ortodoxe sînt erezii. Prin susținerile lor rătăcite, ereziile sînt credințe deşarte, căci înlocuiesc adevărul cu minciuna.

În genere orice fel de participare sufletească la un cult al minciunii este o credință deşartă. Acest cult al minciunii se poate întinde de la cea mai deplină formă a idolatriei, pînă la cea mai uşoară formă a superstiției, sau pînă la cea mai subtilă eroare teologică.

Originar, credința deşartă porneşte de la înzeirea firii, însuflețită sau nu, a făpturii, luîndu-se făptura drept Dumnezeu[11].

Cînd însă omul, fără a da închinare unor anumite făpturi, dar cu ajutorul lor caută a pătrunde în cuprinsul ştiinței lui Dumnezeu şi în iconomia proniei Lui, atunci credința deşartă ia alte două feluri de manifestări: *ghicitoria şi farmecele*.

În primul caz este vorba de o iscodire a viitorului sau a unor lucruri ascunse pe căi neîngăduite şi nelegiuite, iar în al doilea caz este vorba de folosirea unor mijloace magice pentru a atinge anumite scopuri pămînteşti, prin punerea în acțiune a unor puteri tainice care depăşesc sfera puterilor fireşti ale omului.

Şi într-un caz şi într-altul, aceste păcate pot fi săvîrşite printr-o participare activă sau printr-o participare pasivă a omului, după cum el săvîrşeşte asemenea practici sau se mărgineşte numai să creadă şi să nădăjduiască în ele.

---

11 Pentru un creştin, acest păcat este socotit drept apostazie, învățătorii şi părinții Bisericii îl osîndesc foarte greu.

Tertullian (De idolatr. c. 1.) îl numeşte fărădelegea cea mai mare a neamului omenesc; comp. Cypr. Ep. 10; Grig. Nazianz Orat. 38, Lactanțiu De instit. 1, 1.

După cum s-a văzut şi în capitolele precedente, formele de ghicitorie şi de fermecătorie variază şi ele, de la cele mai grosolane mijloace de chiromanţie şi vrăjitorie, pînă la cele mai iscusite pretinse profeţii şi minuni ale proorocilor mincinoşi.

Dacă în asemenea lucrări se cere, cu bună ştiinţă, şi ajutorul duhurilor rele, atunci aceste practici iau caracterul magiei negre şi se coboară pînă la cea mai de jos treaptă a satanismului.

Unul dintre meşteşugurile vrăjitoreşti cele mai des întrebuinţate pentru a face rău altuia cu puterea demonului (maleficium), cunoscut în poporul nostru, este de pildă şi acela de a înfige un cuţit în prag, spre a atrage prin aceasta moartea unei persoane ce se află în altă parte. Prin unele locuri, poporul are deprinderea ca, în asemenea cazuri, cînd cade cineva greu bolnav, ca din senin, „să-i stingă frigările"[12].

Sfînta Biserică a statornicit aspre pedepse pentru acei care cad în păcatul vrăjitoriei. Ea osîndeşte de asemenea citirea în stele, magnetizarea, adică hipnotismul, precum şi toate formele de ghicitorii şi de descîntece.

Părinţii Bisericii îi numesc vînzători de Hristos pe toţi nesocotiţii care se prind în ispita acestor viclenii diavoleşti.

În Sinopsa Mitrop. Iacob 1. c. stă scris: „Oricine crede

---

12 Comp. Eşir. 22, 18. A doua leg. 18, 10-12. Isaia 47, 9 ameninţă pe cei ce săvîrşesc asemenea păcate cu pierderea de copii şi cu văduvia.

în visuri şi în farmece şi în vrăji şi în baere şi într-alte lucruri diavoleşti, acela este fărădelege şi afară din Biserica lui Hristos, că acestea sînt lucruri diavoleşti şi cine le crede sau le face, acela merge cu diavolul în munca veşnică". Deopotrivă, Biserica învaţă pe creştini să se ferească chiar şi de descîntecele în care s-ar folosi cuvinte sfinte sau forme de ritual bisericesc.

O formă mai uşoară de credinţă deşartă este aceea pe care o au mulţi creştini de a-şi lega sufletul de anumite lucruri sau întîmplări deosebite, cărora - în afară de Biserică - le atribuie daruri talismanice sau caractere de revelaţii.

Închinarea adevărată pe care o datorăm lui Dumnezeu este şi aici pîngărită de credinţa deşartă pe care o avem în puterea presupusă a unor scorniri omeneşti.

Aşa fac, de pildă, unii care poartă asupra lor anumite scrieri apocrife cum ar fi „Visul Maicii Domnului" sau diferite „Epistolii" cu ziceri din Evanghelie (după Sfîntul Ioan Hrisostom: cu care începe Evanghelia lui Ioan), atribuindu-se lor o putere minunată şi binefăcătoare.

Mulţi cad într-o credinţă deşartă, *primind minuni neadevărate, cinstind moaşte neprimite de Biserică* (Can. 34 al Sinod, din Laodicea) *sau folosind rugăciuni străine şi nerecunoscute* (Can. 91, 87 Catarg).

Aici este locul de a pomeni şi despre unii credincioşi ortodocşi, care au cultul unor „sfinţi" neortodocşi, aparţinînd unor obşti creştine eretice, căzute sub anatema

soboarelor din pricina credinței lor viciate.

În tratatul său „Teologia morală”, răposatul mitropolit şi reputat teolog Atanasie Mironescu scrie următoarele:

„Nu e nevoie de a dovedi că credința deşartă este în sine un păcat greu. Astfel sînt îndeosebi ghicirea norocului şi farmecele de orice fel. Totuşi, ele în cazuri particulare se vor judeca adesea în alt mod.

Trebuie a lua seama totdeauna nu numai la firea unor asemenea fapte, ci şi la chipul în care se săvîrşesc, adică la cunoştința şi gîndul din care pornesc. În obiceiurile poporului s-au păstrat de pe vremea păgînilor unele lucruri, ce din începutul lor au fost negreşit deşarte şi unite cu închinarea de idoli; poporul creştin nu are însă nici o idee despre obîrşia şi păgînitatea acestor închipuiri şi obiceiuri, cu atît mai puțin îi trece prin gînd că ele sînt credințe deşarte. Mai curînd deci trebuie a vedea în ele un lucru nebunesc şi nepriceput, decît o credință deşartă ce atrage osîndă grea[13].

---

13 Gal. 4, 10; Hrisostom Omil. în Calende; August Ep. 119 (al. 55) c. 7 către Ianuarie mustră pe cei ce zic că sînt zile norocoase şi nenorocoase şi din această pricină nu voiesc a lucra în anumite timpuri, de teamă că nu le va merge bine, ca şi cum n-ar fi toate zilele bune din firea lor şi nu s-ar putea face bine cu ajutorul lui Dumnezeu în orice timp. Astfel sînt cei ce socotesc că de vor fi fericiți în oarecare zi a anului (Anul nou) le va merge bine tot anul; cei ce nu voiesc a sădi vie în anii bisecți; cei ce nu lucrează *Vinerea*, sub cuvînt că se vor îmbolnăvi; cei ce țin *Joile* după Paşti, *Păliile*, *Foca*, *Filipii* etc. Cei ce zic că de se vor afla 13 oameni la o masă, unul va muri în curgerea anului; cei ce zic că nu e bine cînd cîntă cucuveaua seara pe o casă, sau cînd pornesc în cale şi le iese înainte un iepure sau o față bisericească, şi că din contră e a bine dacă le iese înainte un lup sau un țigan

Fără îndoială, chemarea duhurilor şi a morţilor (spiritismul), datul în cărţi, credinţa în visuri[14], chiromanţia, descîntecele şi alte felurite vrăji, sînt păcate grele.

Tot aşa e şi *aruncarea de sorţi* spre a cunoaşte lucruri viitoare sau ascunse[15].

Dar a se servi de sorţi spre a împărţi oarecare lucruri între mai multe persoane sau spre a curma o judecată după învoiala dintre părţi, nu e nici un rău. Cazul de care e

---

sau un cocoşat etc. Toate aceste arătări n-au nici un temei cît de puţin vederat şi trebuie de a mărturisi că e lucru foarte de rîs a pune faptele noastre în atîrnare de astfel de întîmplări, ce n-au nici o pricină sigură şi sînt numai înşelăciuni diavoleşti.

În poporul nostru s-au păstrat din păcate, o mulţime de atari credinţe deşarte care pe cît sînt de însemnate din punct de vedere etnografic, pe atît de hotărît au fost osîndite de Ierarhii Bisericii noastre. Comp. Cantemir, scrisoarea Moldovei, Iaşi 1865, p. 274 sq. cu Sinopsa Mitrop. Iacob, Iaşi 1757, foaia 42 şi 43, id. foaia 51 unde se pomenesc şi se osîndesc toate eresurile şi p. 55.

14 Credinţa în visuri de asemenea, este eres păgînesc. A se vedea de ex. *Sueton* vit. Aug. XCI, *Pliniu* C. tiner Ep. 1, 18, *Valer. Max*. lib. I, c. VII (ap. Lecky I, 320).

Înţ. *Sirah* învaţă că visurile pe mulţi au aruncat în rătăciri, c. 37 V. 1-2. Sf. Părinţi osîndesc pe cei ce se iau după visuri, ca pe nişte închinători de idoli. *Cir. Jerus* Catih. I Mistag. c. 8. Grig. c. m, Mor. în lob 1. VIII c. 13. Sînt însă şi visuri ce vin de la Dumnezeu. Dar după Grigorie Nisul în cuv. despre facerea om. c. 13 rar se întîmplă astfel de vise şi numai pentru pricini mari ce privesc binele obştesc şi atunci Dumnezeu arată *cu dovezi sigure că El a trimis visul*. Despre visele ce arată lucruri deşarte sau împing pe om a face cercetări deşarte sau străbate viitorul, acestea nu vin de la Dumnezeu (Sir. 34, 1).

15 Iezech. 21, 22-23. Aceasta se referă şi la eresul din poporul nostru de a descoperi viitorul sau alte lucruri ascunse, prin mijlocul psaltirei şi a cheii de la biserică sau prin deschiderea Bibliei.

vorba în Fapt. Apostolilor, adică aruncarea de sorți, ce s-a făcut fără îndoială din insuflarea dumnezeiască, spre a cunoaşte voia lui Dumnezeu, nu poate fi urmat în viața de toate zilele, pentru că aceasta nu îndreptățeşte o astfel de chemare extraordinară a Proniei dumnezeieşti.

Păcate grele sînt şi alte feluri de fermecătorii la care se întrebuințează mijloace deşarte spre a feri oamenii sau animalele de vreun rău, precum şi spre lecuirea lor de boli sau spre a înrîuri cu sila asupra voii cuiva şi a ațîța în el patimi necurate[16]" („Teologia Morală", Atanasie Mironescu, Tip. Cărților Bisericeşti 1895, pp. 475-480).

Din cele mai sus arătate s-a văzut că multe sînt formele sub care se poate învălui credința deşartă. În afară de cazurile mai grave de magie, în care Sinodul de la Ancyra îi canoniseşte pe credincioşii penitenți, vinovați de asemenea practici, sînt însă foarte vinovate şi păcatele săvîrşite prin falsa credință în minuni neadevărate şi, în genere, în vise şi în arătări neîntemeiate, chiar atunci cînd

16 Între asemenea exemple se pot cita: aninarea de baiere la gîtul copiilor şi al animalelor; purtarea unor ierburi la brîu ş. a. *Sf. Chiril* al Jer. 1. c. ; *Grig. Nazianzul*, cuvîntul despre botez, *Vas. c. Mare* Omil. la Psal. 54 zic că aceste credințe deşarte sînt rămăşițele închinării la idoli, căci lucrurile ce se întrebuințează la ele n-au nici din firea lor, nici după rînduiala lui Dumnezeu sau a Bisericii vreo putere pentru păstrarea vieții sau pentru ferirea oamenilor şi a animalelor de primejdii. Creştinul e dator a-şi pune în toate nădejdea în Dumnezeu. Sf. Ioan Hrisostom, Omil. 8 în Ep. către Colos, zice că a anina la gîtul unui copil astfel de baiere este idolatrie, *chiar dacă s-ar chema la ele numele lui Dumnezeu*. Vezi şi can. 36 al Sinod, din Laodicea. Aceasta se referă şi la aşa-zisul „făcut de dragoste", precum şi la rugăciunile de blesteme, neprimite de Biserică.

acestea iau înfăţişări sfinte sau sînt însoţite de cuvinte evanghelice, căci şi aceste păcate pot fi pierzătoare de suflet.

În lucrarea proorocilor mincinoşi, diavolul îşi dovedeşte identitatea, fie prin alterarea unor învăţături ale Bisericii, fie prin introducerea unor practici vătămătoare cu un caracter de credinţă deşartă.

Şi într-un caz şi într-altul primejdia este aceeaşi.

Drept urmare, deoarece *credincioşii nu pot bea paharul Domnului şi al dracilor* (I Corint. 10, 21), trebuie ca fiecare creştin pravoslavnic să-şi observe bine drumul şi să se păzească de asemenea primejdii, care îl înstrăinează de adevărata cinstire de Dumnezeu şi îi aduc moartea duhovnicească.

PARTEA A DOUA

IX

PUNCTE DUBIOASE COMUNE LA DIFERIȚI PRESUPUŞI „ILUMINAȚI” ŞI „PROFEȚI”

CAZURI CONTEMPORANE

În diferitele cazuri de „teofanie” de care ne ocupăm în cele de față, se constată dintru început o serie de puncte comune foarte dubioase, care apar în toate presupusele revelații petrecute în ultima vreme la noi în țară.

Aşa, de pildă, se pot menționa următoarele:

1. Uşurința de a crede în vedenii

De îndată ce unul dintre aceşti vizionari a avut o arătare, el a primit-o fără nici o rezervă şi i-a acordat toată încrederea.

Într-adevăr, cum i s-a arătat unuia o vedenie în chipul Maicii Domnului acela a şi crezut că este însăşi Maica Domnului, cum i s-a arătat altuia o vedenie în chipul lui Hristos el a şi crezut că este însuşi Hristos, cum i s-a arătat altuia un moş spunînd că este Dumnezeu, acela, fără ocol, a şi crezut că este ÎnsuşiDumnezeu.

Asemenea s-au mai arătat chipuri de Arhangheli, de

îngeri şi de Sfinți... şi toți au crezut că erau într-adevăr Arhangheli, Îngeri şi Sfinți.

Pe cîtă vreme, experiența pustnicească ne învață că sfinții şi toți cuvioşii păstrau totdeauna cea mai mare rezervă față de asemenea arătări şi refuzau să creadă în spusele vedeniilor. Este atît de pilduitoare pomenirea care ni se face în Pateric cu acel cuvios bătrîn care, rezistînd în toate chipurile lucrărilor diavoleşti ce se făceau împotriva lui, a avut într-o zi o vedenie care i-a spus:

„Eu sînt Hristos”. Iar bătrînul, văzîndu-1 pe el, şi-a închis ochii săi. Şi diavolul i-a zis: „Pentru ce îți închizi ochii ? *Caută de mă vezi, că eu sînt Hristos*”. Răspuns-a lui bătrînul: „*Eu nu vreau să văd pe Hristos cu ochii mei aici, în lumea aceasta*”. Acestea auzind diavolul, s-a făcut nevăzut (Patericul pp. 318-319, Tipografia Cozia a Sf. Episcopii a Rîmnicului).

De asemenea, mai mulți îngeri arătîndu-se în vedenie unui alt bătrîn, l-au întrebat: „Voieşti să vezi pe Hristos ?” Şi le-a răspuns lor: „*anatema vouă şi aceluia pentru care ziceți*; că Hristosului meu cred, Carele a zis: «De va zice vouă cineva, iată aici e Hristos sau iată-L acolo, să nu credeți». Şi auzind dracii s-au făcut nevăzuți” (Patericul p. 325, aceeaşi ediție 1930).

Dar în afară de aceste pilde şi de altele asemănătoare, experiența vieții creştine ne învață despre atîtea cazuri nenorocite, în care cuvioşii părinți şi-au pierdut mîntuirea, pentru că s-au lăsat lesne crezători unor astfel de vedenii.

Aşadar, din primul punct comun tuturor acestor vizionari, despre care se pomeneşte în lucrarea de faţă, reiese marea uşurinţă de care au dat dovadă aceştia, acceptînd fără rezervă spusele vedeniilor şi arătîndu-se cu totul lipsiţi de grijă în fixarea identităţii adevărate a acelor vedenii. Pe de altă parte, toţi s-au crezut vrednici de a fi aleşii lui Dumnezeu şi de a primi solii cereşti.

2. Spectacolul semnelor „suprafireşti”

Un alt fapt fundamental este acela al belşugului de vedenii, înfăţişate în toată gama puterilor cereşti fiecăruia dintre aceşti vizionari. Tuturor acestora li se perindă pe dinainte multe şi nenumărate semne; pe cîtă vreme, *se ştie cît este de mare iconomia lui Dumnezeu în facerea de minuni*.

De asemenea, este de observat că felurite apariţii luminoase, aureole, cruci strălucitoare, porumbei zburători, vedenii şi alte asemenea semne „suprafireşti” s-au arătat şi multor pelerini veniţi dinadins la locurile „minunilor”, în dorinţa de a vedea şi ei asemenea arătări. Aşa de pildă:

„În toate aceste cazuri, cei în cauză văd la Maglavit, cînd ascultă propovăduirea ciobanului, diferite chipuri omeneşti ce plutesc în aer, sub formă de nori sau raze luminoase şi pe care ei le socotesc cu toată convingerea ca închipuiri ale lui Dumnezeu”. (Din referatul P. C. Consilier Cultural Pr. D. Cristescu adresat P. S. Episcop al

Rîmnicului la 30 iulie 1935).

„...Văd desprinzîndu-se - scrie P. C. Părintele Dumitru Antal - din făptura ciobanului şi ridicîndu-se în sus umbra unui bust alburiu cu plete ondulate şi răsfrînte pe umeri ca de moşneag bătrîn... La exclamația mea că văd figura pe nori, spun şi alții că o văd. *Alții se plîng că ei nu văd nimic*. Cam de la jumătatea cuvîntării apare deasupra capului ciobanului un evantai fin de raze alburii. Din spatele ciobanului s-a proiectat o figură alburie...” etc. (din cartea „Ce-am văzut la Maglavit” pp. 14-15, Tip. Cărților Bisericeşti).

Aceleaşi relatări le dă şi P. C. Preot D. Roman în cartea sa „La Maglavit” p. 14, P. C. Pr. Ouatu în „Maglavitul”, Dr. Nicolăescu Plopşor etc.

Din convoiul sutelor de mii şi milioane pe pelerini care s-a scurs pe la Maglavit, mulți nu au văzut nimic din toate aceste vedenii şi apariții luminoase; unii au văzut puțin, alții au văzut mai mult şi pe măsură ce unii sau alții se „învredniceau” să vadă închipuiri de îngeri, lumini şi sfinți, se socoteau mai curați la suflet şi mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Aşadar, ispita trufiei se producea şi lucra asupra mulțimii.

Deci, într-o covîrşitor de mare măsură, toate aceste fenomene au devenit certificatele de aprobare ale „minunilor” petrecute la locurile arătărilor.

Anumiți credincioşi au fost ispitiți să creadă că aparițiile luminoase de cruci ar fi fost indiciul cel mai sigur că asemenea minuni sînt de la Dumnezeu.

Aceasta este însă o credință greşită. De fapt, acea putere luciferică care poate îmbrăca chipul Sfinților, al Arhanghelilor, al Maicii Domnului şi chiar al lui Hristos, nu poate oare, prin propriile noastre facultăți, să facă o *mistificare* şi a semnului crucii ? Să nu ne lăsăm înşelați!

„Demonii - scrie Sfîntul Damaschin în Dogmatica sa - nu au nici stăpînire, nici putere contra cuiva, decît numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mîntuirii, cum este cazul cu Iov şi după cum este scris în Evanghelii despre porci (Matei 8, 30-32). Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, *au putere, se schimbă şi iau forma pe care o vreau dupâ fantezia lor*" („Dogmatica", Izvoarele Ortodoxiei, Edit. Librăriei Teol. Buc. p. 65).

În această privință, un mare trăitor de viață ascetică, Ioan al Crucii, ne sfătuieşte „de a en feri de orice fel de descoperiri şi de a nu le dori. În orice caz, sîntem legați de a le destăinui la un cît mai încercat duhovnic, ca nu cumva să le înțelegem greşit. Este iarăşi bine să ne ferim de asemenea descoperiri, nu numai fiindcă acestea sînt foarte uşor născocite de demoni, dar fiindcă un suflet care le-ar dori sau care s-ar complace în ele s-ar împotmoli în deşertăciuni" („Suirea Carmelului").

Drept urmare, constatarea unor semne cu caracter „suprafiresc" nu poate fi un indiciu că astfel de semne sînt

o lucrare dumnezeiască. În cazul că asemenea fapte nu pot fi lămurite cu deplină înțelegere de către duhovnicii cărora ne mărturisim, pentru a şti de ce esență este o descoperire pe care am fi avut-o, datori sîntem să rămînem în rezervă pînă se va face lumină. Şi dacă alte semne, vedenii sau vise ni s-ar mai repeta, se va putea înțelege adeseori din conținutul lor din ce izvor provin; căci, pînă la urmă, ce este de la Dumnezeu se va arăta că este de la Dumnezeu, iar ce este de la Satana se va trăda că este de la Satana.

3. Nesocotirea Sfintelor Taine

Un alt fapt, cu totul izbitor, care apare în cercetarea acestor fenomene, este *completa lipsă a elementului euharistic* din toate predicile şi chemările acestor vizionari.

Într-adevăr, toți îndeamnă lumea spre pocăință, ca să vină pe la crucile ridicate pe locurile arătărilor, iar acolo să-şi plîngă păcatele.

Ei nu îndeamnă însă pe nimeni să se împărtăşească, adică să-L primească cu adevărat pe Hristos, în gîndul că *Sfînta împărtăşanie este o condiție esențială a mîntuirii, fără de care nu putem dobîndi viața veşnica*.

(Bineînțeles însă că, pentru cine trăieşte în cîrdăşie cu păcatul şi în neascultare față de Biserică, însăşi împărtăşirea cu Sfintele Taine nu înseamnă mîntuire, ci osîndirea în focul cel veşnic).

În predica lui Petrache Lupu ni se vorbeşte răspicat: „*«Moşul» spune că ne iartă, fraților, dacă nepocăim la*

Cruce” („Maglavitul” Pr. Ouatu, p. 53).

Sau: „Mergeți măi fraților, *la buturugă*, mergeți la Cruce, stați acolo şi vă rugați să vă ierte Dumnezeu păcatele”.

De asemenea, din arătările pe care le-a avut Vasilica Barbu, ni se vestesc următoarele:

„...să spui la săteni, să faceți o cruce cu chipul Mîntuitorului pe ea, *pentru iertarea păcatelor voastre*” (I-a vedenie p. 22. „Minunile din com. Tudor Vladimirescu”, Tip. Mînăstirea Cernica 1939).

Astfel de îndemnuri li s-au dat şi celorlați vizionari: lui Bănică Doleanu din Cassota-Buzău, fetiței Măria din Floreasca şi altora.

Aşadar, ni *se iartă* păcatele dacă mergem la Crucea de la Maglavit sau la crucea din com. Vlad Țepeş sau dacă ridicăm o cruce în com. Tudor Vladimirescu sau dacă ne pocăim la „buturugă” !...

De unde însă asemenea susțineri ? Căci dacă plîngerea pentru greşelile noastre este o dovadă de căință, în schimb, *iertarea de păcate nu o putem obține printr-o simplă pocăință la o „cruce”, ci numai prin împărtăşirea cu Sfintele Taine*.

Spovedania la duhovnic a fost dinadins lăsată de Dumnezeu, pentru curățirea de păcate şi pentru a dobîndi astfel iertarea.

Prin urmare, adevărata pocăință se face *numai* la duhovnic, singurul care are puterea *de a lega şi de a dezlega.*

Iar Euharistia desăvîrşeşte totul şi ne uneşte cu Hristos.

Căci „Domnul va zice: adunaţi-Mi toate slugile Mele *cele cuvioase, care au făcut legătura cu Mine prin jertfă*” (Psalmul 49, 5).

Este de observat că Sfînta Măria Egipteanca, care s-a nevoit o viaţă întreagă în pustie, cu atît de mare plîngere încît izbutise să trăiască ca îngerii, *totuşi nu primise dezlegare pentru păcatele ei, pînă cînd, prin mila Domnului, n-a descoperit-o în pustie Avva Zosima, căruia i s-a spovedit şi care, după un an, i-a adus Sfîntul Trup şi Sînge al Domnului, ca să se împărtăşească şi astfel să poată să se săvîrşească din viaţă*.

Nu încape îndoială că, la orice cruce, ca şi în faţa oricărei sfinte icoane, ne putem ruga cît de mult şi bine vom face, dar nu Crucea ca valoare spirituală exclusivă ne poate *ierta şi dezlega de păcate*, ci numai împărtăşirea cu Sfintele Taine ale Domnului printr-o cît mai mare pocăinţă a noastră şi în deplină ascultare faţă de Biserică. Orice abatere de la acest adevăr este o rătăcire.

Aceasta este şi sminteala mare a tuturor protestanţilor, care şi-au tăiat craca mîntuirii de sub picioare cînd, într-un fel sau altul, s-au lipsit de nepreţuitul dar al Sfintelor Taine lăsate de Dumnezeu în aşezămîntul sfînt al Bisericii Sale celei adevărate.

Iată astfel că elementul central şi hotărîtor al mîntuirii, Euharistia la care drept credinciosul nu capătă acces decît prin spovedanie şi prin duhovnicie, lipseşte cu

desăvîrşire la toţi aceşti vizionari. Şi totuşi, Domnul spune: „Adevărat vă spun că dacă nu mîncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sîngele Lui, *n-aveţi viaţa în voi înşivă*”. Sau: „Cine mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, are viaţa veşnică şi Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 53-54).

În schimb, Satana, care se fereşte de focul mistuitor al sîngelui şi trupului Domnului Hristos, caută prin toate căile să abată lumea din calea adevărată şi sigură a mîntuirii.

În această privinţă, mai degrabă ne-ar îndemna vicleanul să postim toată viaţa sau să facem nesfîrşite metanii sau să facem milostenii, decît să mergem să ne spovedim şi să luăm Sfînta împărtăşanie, care ne uneşte cu Dumnezeu.

Deci, ce ne va fi nouă să-L mărturisim pe Hristos, dacă nu ne vom împărtăşi cu Hristos ? Dar ce vom dobîndi primind Sfintele şi dumnezeieştile Taine, dacă ne vom împărtăşi cu nevrednicie ?

O spune Apostolul Pavel: „Cine mănîncă pîinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sîngele Domnului. Căci cine mănîncă şi bea îşi mănîncă şi bea osînda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului” (I Corinteni 11, 27-29).

Drept urmare, Sfînta Împărtăşanie fiind darul de răscumpărare al păcatelor noastre pentru viaţa veşnică, o condiţie esenţială de mîntuire în Ortodoxie este

duhovnicia; iar dacă această condiție lipseşte din viața creştinului, omul acela este ca şi o cetate nepăzită, unde pot pătrunde uşor orice vrăjmaşi. Cu atît mai mult însă, în manifestarea pe teren mistic a unor pretinşi iluminați, izvorul lor de inspirație devine mai dubios cînd din toate cuvîntările lor lipseşte elementul euharistie şi acela al duhovniciei.

4. Precumpănirea grijii pămînteşti

Se relevă, în chip cu totul deosebit, stăruința foarte mare pe care o depun toți presupuşii profeți de care ne ocupăm, asupra elementelor materiale ale vieții.

Prin spusele vedeniilor lor, aceştia pun *tot prețul* şi cîntărirea pe cele vremelnice. Pedeapsa lui Dumnezeu ei o mărginesc întotdeauna la roadele cîmpului şi la starea sănătății noastre; în schimb problema mîntuirii lipseşte.

Petre Lupu spune: „E rău de noi, fraților, dacă nu ne pocăim cu vorba pe care m-a trimis pe mine Moşul, căci n-ai cu ce ține nimic: nici bou, nici cal, nici oaie, nici porc, nici pasăre, nici nimic...” („Maglavitul”, Pr. Ouatu p. 54, Tip. „Oastea Domnului” Sibiu 1935).

Sau: „Dacă ne lăsăm de faptele noastre rele, ne dă sănătate, ne dă grîu, ne dă porumb, ne dă de toate”...

Sau: „Dacă ne pocăim, România are muncă, Dumnezeu dă de toate. E belşug şi trăieşte bine toată țara” (p. 60)

Chiar şi în orice rugăciune a lui, Petre Lupu este preocupat de aceleaşi „idei”.

El se roagă cu deosebire pentru sănătate: „Dumnezeu să nu mai canonească lumea cu boală grea”.

Din toate rugăciunile lui lipseşte preocuparea de *mîntuire* a lumii.

La cele de mai sus, putem adăuga că: dacă e drept că profeţii Vechiului Testament vorbeau şi ei în felul acesta, vestind pedepse şi răsplătiri materiale, aceasta se întîmpla tocmai prin faptul că în acea vreme mîntuirea sufletului nu era încă cu putinţă, deoarece toţi, chiar şi cei drepţi, mergeau în locuinţa morţilor, în Şeol, unde aşteptau slobozirea lor de către Mîntuitorul Hristos, Care nu venise încă. Dar ceea ce era firesc pentru profeţii Vechiului Testament, nu mai e firesc pentru un profet al Noului Testament, care ştie că Hristos a venit în lume şi a sfărîmat porţile iadului, ridicînd mai presus de orice, pentru toţi credincioşii, grija mîntuirii sufletului.

Căci, ce pot însemna roadele cîmpului pe care le-am dori cu atîta precădere, dacă ne abatem de la calea adevărului ?

Şi ce poate însemna o credinţă oricît de mare, în care sîntem preocupaţi de bunătăţile vremelnice şi nu de mîntuire ?

Răspicat spune în această privinţă Sfîntul Apostol Pavel:

„Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sîntem mai de plîns decît toţi oamenii” (I Corinteni 15, 19).

5. Mistificări

După cum se ştie, aproape în toate locurile arătărilor, unde a fost vorba de „revelații”, vizionarii care fuseseră în legătură cu acele puteri nevăzute, şi potrivit cu cererea acelor năluciri, s-au adresat preoților, spre a veni să slujească la locul vedeniilor lor; *dar numai după ce vîlva „minunilor” se stîmise şi mulțimile se îmbulzeau să se împărtăşească din acele „minuni”, fără să le mai fi cercetat natura.*

Aşadar, au fost preoți însuflețiți de bună credință, dar care nu şi-au dat răgazul necesar pentru a pătrunde cît mai adînc în cuprinsul realității acestor arătări şi care deci au împlinit pe aceste locuri, fără prea multă cercetare diferite sfinte slujbe, întărind astfel, prin această pecete, o lucrare foarte dubioasă, despre care Biserica, în sobornicitatea Ei, nu s-a pronunțat încă.

Aceste slujbe fiind întru totul valabile, prin puterea lor sfințitoare, au putut însă acoperi unele manifestări şi fenomene de o esență potrivnică Bisericii, întrucît s-au săvîrşit pe anumite locuri legate de întîmplări psihice neidentificate.

Iar în acest domeniu, oricît de mică ar fi o rătăcire, ea poate totuşi primejdui mîntuirea multor suflete, după cum şi un microb nevăzut de ochiul liber poate doborî viața multor oameni şi după cum şi o băutură cît de bună devine otrăvitoare printr-o singură picătură de otravă.

6. Constringeri şi făgăduințe

Toți vizionarii de care ne ocupăm în cele de față vestesc din partea vedeniilor lor că mare pedeapsă va veni pentru oricine nu va voi să creadă în arătările lor, după cum, de mare răsplată se vor învrednici cei ce vor crede.

Petre Lupu spune: „Eu mi-am făcut datoria. Să nu credeți pe vrăjmaşii care spun că nu e adevărat, *că e rău de voi”* („Maglavitul”, Pr. Ouatu, p. 64 – Sibiu).

Iar pretinsul Hristos care i s-a arătat în vedenie Vasilicăi Barbu, spune: „care va crede, va crede; *care nu, am eu grijă*” (p. 27), sau: „lasă să nu creadă, vor vedea ei, dar atunci va fi prea tîrziu”.

Vedenia care i s-a arătat săteanului Ion Popa Gheorghe, în chipul Mîntuitorului, după ce îi porunceşte prin „Arhanghelul Mihail” să scrie o carte cu toate vestirile pe care le-a căpătat, adaugă următoarele:

„Mulți se vor lumina prin cuvintele cărții şi toți cîți vor asculta cuvintele lui (ale lui Ion Popa Gheorghe) nu cuvintele lui vor asculta, ci cuvintele Mele şi pe ale iubitului meu Mihail ! *Iar cei ce vor defăima cuvintele lui, pe ale Noastre vor defăima şi niciunul din ei fața Luminii Mele nu o vor vedea!*”. (Puterea Rugăciunii, Ioan Sinescu, p. 28, ed. II. Editura Noastră, Bucureşti).

Pe de altă parte, se fac şi făgăduințe cît se poate de ispititoare, pentru toți aceia care vor crede în aceste arătări, precum şi în toate învățăturile şi practicile care s-au dat prin mijlocirea acestor presupuse puteri cereşti.

Atît constrîngerea de a crede sub imperativul unei ameninţări, cît şi ispitirea de a crede, sub făgăduinţa unor mari răsplătiri, au darul de a-i smulge pe credincioşi din sînul şi din ascultarea Bisericii, prin faptul că toţi sînt îndemnaţi a lua o atitudine pripită, mai înainte ca Biserica în soborul ei să se pronunţe despre aceste cazuri.

Deci, în loc să rămînem cu toţii sub aripa Bisericii, singura care prezintă chezăşia sigură a mîntuirii noastre, sîntem ispitiţi de a ieşi de sub această ocrotire.

În această privinţă, adevărata atitudine creştină îi impune credinciosului să nu o ia niciodată razna, după capul lui. Nu îi este nimănui îngăduit de a porni pe drumuri dubioase şi de a face experienţe în afară de calea Bisericii, socotind anumite fapte drept „minuni”, sau pe cîte unii oameni drept „sfinţi”, fără ca autoritatea sobornicească şi ecumenică a Bisericii să se pronunţe asupra unor asemenea cazuri.

Pe de altă parte, dacă cineva a avut o vedenie, sau alte semne deosebite, nu trebuie să le creadă fără nici o rezervă ca venind de la Dumnezeu, ci, mai degrabă, prin post şi prin rugăciune şi în adîncă smerenie, ar trebui să meargă la duhovnic, la *un duhovnic cit mai încercat, pentru ca mârturisindu-i lui toate acele întîmplări „suprafireşti” să poată primi de la el, sub puterea tainei spovedaniei dezlegarea sau legarea faţă de acele lucrări*.

Aceasta este trăirea în Ortodoxie şi numai acest drum *de supunere şi de ascultare* îi este plăcut lui Dumnezeu.

Restul este anarhie şi lucrare antihristică.

7. Curiozități

În sfîrşit, în acest ultim punct va fi vorba despre anumite manifestări personale şi comune ale tuturor vizionarilor de care ne ocupăm.

Toți aceştia, socotindu-se purtătorii cuvîntului dumnezeiesc, primesc să li se spună *sfinți*; ba chiar ei înşişi pretind multora să-i întîmpine cu acest cuvînt de mărire. Este de prisos a mai dovedi acest fapt, deoarece este îndeobşte binecunoscut.

Ne întrebăm: care au fost sfinții Bisericii care, mai presus de alți credincioşi, şi spre deosebire de ei, ar fi pretins, *sau cel puțin ar fi îngăduit să* li se spună sfinți ?

De bună seamă că nu este nici unul, pentru că oricare creştin cu adevărat cuvios s-ar fi cutremurat să se înalțe în cugetul lui. Pentru că toți sfinții au fost înainte de orice *foarte smeriți; smeriți un numai din gură, dar cu tot duhul lor*. Dealtfel, cînd însuşi Mîntuitorul este întîmpinat de tînărul bogat cu cuvintele: „Bunule învățător”, oare nu răspunde El categoric şi răspicat: „Pentru ce Mă numeşti bun ? *Nimeni nu este bun, decît unul singur Dumnezeu*” (Luca 18, 19).

Pe de altă parte, presupuşii profeți, care se complac nu numai în a li se spune sfinți, dar în a li se săruta şi mîna, au o foarte vădită înclinare spre diferite pasiuni lumeşti. Ei au o mare predilecție de a se fotografia cît mai mult şi în

tot felul de poze, de a da autografe, de a se vedea „scrişi” în ziare, de a colecţiona toate reportajele care îi privesc, de a se aşeza în fruntea altora, de a se bucura cînd sînt lăudaţi, de a se întrista cînd nu li se dă destulă însemnătate.

Cunoscute sînt, astfel, toate fotografiile pe care atît Petrache Lupu, cît şi Vasilica Barbu le-au făcut în atitudini de rugăciune, cu scopul de a fi răspîndite apoi în public. Şi aici nu este vorba de anumite fotografii de reporteri sau de amatori, prinse la întîmplare, într-un instantaneu, ci de poze de dimensiuni mai mari, executate de fotografi profesionişti. Vedem astfel pe Petrache Lupu îngenuncheat în faţa iconostasului, sau a altarului din biserica de la „buturugi”, cu mîinile lipite şi ridicate către cer şi cu înfăţişarea fixă pe care o impune o fotografie - poză... De asemenea, o vedem şi pe Vasilica Barbu care, într-un mare studiou fotografic de pe Bulevardul Elisabeta, şi-a improvizat pe o masă un fel de iconostas, cu o icoană şi un borcan cu flori în faţa căruia, stînd în genunchi, şi-a luat o poză extatică de rugăciune.

Pentru ce aceste manifestări ?

Unde mai este smerenia de a ne ruga în ascuns şi de a ne feri de privirile celorlalţi, după cum ne îndeamnă Mîntuitorul ?

În schimb, de cîtă viaţă aspră au ştiut să dea dovadă toţi sfinţii şi cuvioşii lui Dumnezeu, *defăimînduse pe ei înşişi şi urînd toate „măririle” lumii.*

Dar iată şi cuvîntul Sfintei Scripturi, care spune:

„Orice inimă trufaşă este o scîrbă înaintea lui Dumnezeu; hotărît, ea nu va rămîne nepedepsită” (Pildele 16, 5) sau: „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, *dar dă har celor smeriți*” (Iacov 4, 6).

X

CAZUL DIN CUCA-ARGEŞ. ION POPA GHEORGHE

Seria marilor „minuni” petrecute la noi în țară după războiul din 1916-1918 o deschide probabil Ion Popa Gheorghe din Argeş, muncitor din satul Cuca.

Povestirile întîmplărilor lui deosebite au fost de la început culese într-o scriere şi publicate apoi în mai multe ediții, sub titlul foarte atrăgător de „Puterea Rugăciunii” sau „Calea la Cer”. Redactorul acestor scrieri a fost dl. Ioan Sinescu, institutor pensionar, cunoscut pentru credința sa spiritistă. Dacă cazul întîmplat cu săteanul din Argeş n-ar fi fost răspîndit în popor într-o atît de mare măsură - fie prin viu grai, fie prin tipărituri apărute în multe mii sau zeci de mii de exemplare - desigur că n-ar fi fost nevoie de a se mai pune în discuție cele petrecute cu atîția ani în urmă.

Interesează totuşi speța.

Printr-un şir de vise alegorice, Ion Popa Gheorghe are viziunea Raiului şi a Iadului, într-o dantescă desfăşurare de imagini, în care contrastul scrîşnirii dinților din locul Adîncului se contrapune impresiei de pace din grădina edenică a Împărăției Cereşti.

Descrierea acestor vise este destul de amănunţită şi de impresionantă. Ni se perindă prin faţă muncile păcătoşilor, morţi nepocăiţi, precum şi binefacerile veşnicelor bunătăţi şi binecuvîntări dumnezeieşti.

O închipuită arătare a Arhanghelului Mihail îl că-lăuzeşte pe vizionar pe dinaintea multor presupuse puteri cereşti după ce îl trece prin toate „vămile văzduhului”. În această călătorie „eterică”, Ion Popa Gheorghe este purtat în duh pînă dinaintea „feţei Tatălui Ceresc”, ca să I se închine. De la El primeşte mai multe solii, între care şi îndemnul de a tipări şi răspîndi cartea cu minunile lui.

Din tot cuprinsul acestei tipărituri rezultă stăruinţa mare care se pune asupra rugăciunii. Ni se arată nepreţuita însemnătate a comunicării noastre spirituale cu Dumnezeu, şi mai cu seamă a rugăciunii, însoţită de metanii la pămînt. Această învăţătură este fără îndoială bună şi întru totul potrivită cu Evanghelia, căci şi Sfînta Scriptură ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat.

Dar, din păcate, nu se mărgineşte totul aici. Ci, alături de această momeală atrăgătoare, ne stă deschisă şi cursa pierzătoare a Ispititorului.

O serie de alte învăţături stricate şi antievanghelice sînt încredinţate spre a fi răspîndite în lume de către aceeaşi nălucă cu chipul Mîntuitorului.

Iată, astfel, cîteva elemente de reflecţie:

a) Mai înainte de toate, „revelaţia” lui Gheorghe Popa se întemeiază, de la început, pe o flagrantă confuzie, pe

care o face între Tatăl Ceresc şi Domnul Iisus Hristos, după cum face o confuzie gravă şi între Arhanghelul Mihail cu un oarecare înger ocrotitor.

„O, Sfinte Mihaile - spune el - păcătos mă duci acum pe mine la *părintele ceresc”*.

Dar „îngerul” îi spune:

„Am trecut vămile văzduhului, acum ne aflăm în cer înaintea *Domnului nostru Iisus Hristos*”.

„Odată cu aceste vorbe ne aflarăm în fața *Domnului nostru Iisus Hristos”*...

„Îngerul făcu închinăciune, cum fac preoții în biserică; apoi mă luă de mînă şi îmi zise c-o voce dulce: «Scoală, Ioane, şi sărută tălpile *Tatălui ceresc*, ca să te binecuvînteze»”.

„Cuprinsei cu mare dragoste picioarele *Domnului Iisus Hristos* şi începui a le săruta cu lacrimi”. („Puterea Rugăciunii”, Ioan Sinescu - Editura Noastră -Ediția a Il-a, pp. 18-20. Edițiile următoare au fost publicate la Tipografia Episcopiei Rîmnicului şi la „Asociația Patriarhul Miron”).

Confundarea Tatălui Ceresc cu Fiul lui Dumnezeu a constituit şi în epoca primară a creştinismului o erezie foarte osîndită de Biserică, cunoscută sub numele de erezia Sabelienilor, care propovăduia învățătura „Fiului-Tată”, iar adepții acestei rătăciri nu puteau fi primiți în sînul Bisericii Ortodoxe decît ca şi păgînii: adică prin catehumenat, lepădări şi botez.

b) Deşi săteanul din Argeş are conştiinţa păcatelor lui, cu toate acestea el este încredinţat din toate părţile cereşti că *nu e păcătos* ci, dimpotrivă, că este iubit pentru faptele lui.

După cum se ştie, în lucrările de rătăcire, ispita trufiei este de cele mai multe ori puntea de legătură pe care diavolul, ca o capcană, o întinde spre noi.

Dar Gheorghe Popa spune:

„Din copilăria mea doream cu mare dragoste ca să văd faţa Tatălui Ceresc, dar acum merg negata, că mă luaşi, frumosul meu înger, fără luminare”.

„Îngerul întoarse (atunci) iarăşi capul spre mine şi-mi zise cu o voce mîngîietoare: «Nu eşti păcătos...»” (Op. cit. p. 15), iar închipuita arătare a Mîntuitorului (sau a Tatălui Ceresc) îi spune de asemenea:

„Nu eşti păcătos, Ioane. Te-am plătit de toţi duşmanii şi *mai ai şi ceva frumos în împărăţia Mea*” (p. 21). „Şi pentru acele zile ce le-ai petrecut în lene, părăsind rugăciunea, te iert, fiindcă nici greşale nu ai multe” (p. 22).

c) Iată însă şi o stîlcire voită pe care o face vedenia cu chipul Domnului, asupra textelor Sfintelor Scripturi.

Gheorghe Popa spune:

„Ştiu, Părintele meu Ceresc, că mă rugam în lagăr (în timpul războiului) şi ceream în rugăciunile mele ca să-mi văd încă o dată ţara, casa şi copiii. Venind acasă, am găsit nevasta şi copiii mei rătăciţi de la credinţă de cum îi ştiam

şi de multe necazuri m-a supus duşmanul nevăzut, de am părăsit şi eu rugăciunea”.

„Răspuns-a Domnul iar şi mi-a zis: «Dar nu ştii din Sfînta Evanghelie că dacă te sminteşte ochiul tău, scoate-1, şi mîna ta tai-o de la tine, adică: *soția, copilul, sora, tat[l ori mama ta de sînt rătăciți, lasă-i pe ei şi urmează-Mi Mie*»” (p. 22).

În schimb, aşa vorbeşte Scriptura:

„Dacă un frate are o nevastă necredincioasă şi ea voieşte să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea”. Pe de altă parte: „bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă şi femeia necredincioasă este sfințită prin fratele...” (I Corinteni 7; 12, 14).

Sfintele Scripturi nu dau prin urmare învățătura de a desface o căsătorie săvîrşită prin binecuvîntarea Bisericii între soți drept credincioşi, după cum nici nu îndeamnă ca unul din soți „să lase” pe tovarăşul lui de viață pentru motive de evlavie.

În acelaşi spirit ortodox, canonul al V-lea Apostolic hotărăşte chiar mai mult: „Episcopul, preotul şi diaconul nu trebuie să-şi lase soția pe motive de evlavie; de o va lăsa să se afurisească, iar dacă stăruie în greşeală să se caterisească”.

Pe acelaşi temei nu putem să ne părăsim nici copiii şi nici părinții, ci urmînd noi întru totul Domnului şi scoțînd din noi înşine răul din rădăcină, să căutăm mai degrabă să ajutăm cît mai mult şi la mîntuirea celor din jurul nostru,

iar necum să-i părăsim.

d) Dar, Ion Popa Gheorghe adaugă: „Oh ! Tatăl meu ceresc, cu îndoială m-am închinat eu pînă acum înaintea feței Sfinției Tale, căci nu ştiam ce putere are rugăciunea cu metanii înainte-Ți”.

„Nu te-ai închinat cu îndoială - zise Domnul -căci tu cînd vedeai crucea Mea ori chipul Meu, *dacă nu vedeai pe nimeni*, cuprindeai cu mîna dreaptă crucea Mea şi o sărutai cu lacrămi din inimă şi cu multă dragoste”... (pp. 23-24).

Conținutul acestor cuvinte surprinde prin condiția care a fost stabilită în legătură cu cinstirea în ascuns a crucii sau a icoanei Domnului. Căci i se spune: „*...dacă nu vedeai pe nimeni* cuprindeai cu mîna dreaptă crucea Mea...” etc.

Ce poate să însemne această ferire de a mărturisi deschis credința noastră creştină, prin orice act de cucernicie ? Căci se cuvine să-L slăvim pe Dumnezeu în orice împrejurare a vieții noastre şi, cu atît mai mult, prin semnul mîntuirii lumii, care este Crucea şi prin cinstirea sfintelor icoane !

e) Apoi i se spune: „cînd te închini să nu faci metanii multe, cum făceai în lagăr, ci mai puține, dar tot cu regulă”...

„Eu întrebai şi zisei: «Tatăl meu din Ceruri, spune-mi ce înseamnează *canon de rugăciune sau rugăciune plină* ?».

Domnul răspunse:

«Cum făceai tu în lagăr, adică un număr de mătănii către Sfînta Treime, altul către Maica Mea, către Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril, către toți sfinții şi toate puterile cereşti, altul către toți sfinții îngeri din ceruri, *către ziua în care te afli*, către sfîntul acelei zile şi către sfîntul tău înger păzitor»" (pp. 25-26).

Dacă rugăciunile cu mătănii sînt de mare folos duhovnicesc, în schimb, o călcare alături de drum poate să însemne o cădere în prăpastie.

Învățătura de mai sus, despre rînduiala închinărilor cu mătănii cuprinde o gravă abatere, şi anume:

Dacă bine este ca, în rugăciunile noastre zilnice, să-l pomenim întru ajutor şi pe sfîntul acelei zile, în schimb cădem în idolatrie dacă vom lua întru ajutor chiar pe însăşi ziua aceea.

Şi totuşi, alta este învățătura dată prin Ioan Popa Gheorghe. Despre felul în care trebuie să ne facem mătăniile, acolo ni se spune lămurit de a rezerva un număr de mătănii şi „către ziua în care te afli". Mulți credincioşi şi-au luat astfel deprinderea de a se ruga în felul acesta: „Sfîntă Marți, miluieşte-mă" sau „Sfîntă Joie, ajută-mi", însoțind aceste rugăciuni cu mătănii la pămînt, potrivit cu învățăturile din cartea „Puterea Rugăciunii".

Dar aceasta este o adevărată închinare la idoli. Căci nu ne putem închina unor lucruri neînsuflețite, care înfățişează o parte din zidirea lui Dumnezeu, şi nicidecum pe Făcătorul însuşi. Iar dacă toată zidirea şi firea au fost

binecuvîntate, nu înseamnă de asemenea că au putere sfințitoare şi mîntuitoare asupra noastră.

Dealtfel, chiar a doua poruncă dumnezeiască a Decalogului spune:

„Să nu-ți faci chip cioplit şi nici vreo asemănare a celor ce sînt în cer sus, sau pe pămînt, jos, sau în apă, sau sub pămînt, *să nu te închini lor, nici să le slujeşti”*. Deci nu ne putem închina zilelor, după cum nici soarelui şi lunii nu ne putem închina.

Caracterul pierzător al acestei învățături rezultă şi din sensul denumirii zilelor săptămînii, *atunci cînd le atribuim un cult anumit*.

Din păcate, această nomenclatură a rămas păgînă şi ține încă de pomenirea numelor vechilor zeități: Marte, Jupiter, Venera...

Cînd spunem, deci, Sfîntă Marțe, fără voie, îl invocăm pe Marte, şi tot asemenea se întîmplă cu Lunea, cu Joia şi cu Vinerea...

Iar faptul că, pe alocuri, poporul a confundat numele Cuvioasei Paraschiva cu „Sfînta Vinere”, este de asemenea o greşeală, deoarece cultul sfintei ajunge să se confunde astfel cu cultul zilei.

f) Iată acum şi o altă învățătură nouă, care ni se dă prin aceeaşi pretinsă revelație. „Îngerul” spuse lui Gheorghe: „haina ce porți acum (albă şi strălucitoare) este a botezului ce se dă fiecărui creştin, la Sfîntul Botez şi nu se ia lui niciodată dacă nu păcătuieşte !”.

„Cînd merge copilul de se botează după ce preotul termină slujba, cînd blagosloveşte pînzeturile ce le aduce naşul pentru a îmbrăca pe cel botezat, atunci Duhul Sfînt pogoară o lumină peste acel suflet; acea lumină este dar haina ce o porți acum. Această haină se ia de la el dacă păcătuieşte omul”... (pp. 31-32).

Pentru cine înțelege să cîntărească sensul cuvintelor, afirmația de mai sus va apărea destul de izbitoare, pentru a nu mai avea nevoie de alt comentariu.

Drept vorbind, inovația acestei învățături cuprinde două mari erezii.

Prima se referă la tăgăduirea Botezului ca Taină Sfințitoare *în veşnicie* pentru creştinul botezat în dreapta credință.

Căci binefacerea botezului în dreapta credință, prin care sîntem spălați de toate păcatele, şi deci şi de păcatul adamic, nu se mai ia de la noi niciodată, oricare ar fi starea noastră duhovnicească de după botez.

Iar pentru păcatele săvîrşite după botez, există Sfintele Taine ale Spovedaniei, Maslului şi împărtăşaniei, care ne pot curați şi împăca cu Dumnezeu, în măsura în care ne pocăim cu adevărat.

Pe temeiul sfintelor canoane ecumenice, Biserica a statornicit, dintru început, că reprimirea în sînul Bisericii Ecumenice şi Apostolice a unui drept credincios care a părăsit cîndva credința lui şi a trecut la oricare altă religie, fie ea şi păgînă, nu se mai face prin rebotezare, ci numai

prin lepădarea de credința greşită, printr-un canon de pocăință şi prin ungerea cu Sfîntul Mir.

Aşadar, botezul drept credinciosului rămîne bine cîştigat, o dată pentru totdeauna, orice împrejurare s-ar ivi în viața lui de mai tîrziu.

Al doilea punct vicios prezentat prin învățătura despre „haina botezului" este susținerea „*că după ce preotul termină slujba, cînd blagosloveşte pînzeturile ce le aduce naşul pentru a îmbrăca pe cel botezat, atunci Duhul pogoară o lumină peste acel suflet*"...

Din această falsă descoperire, urmează că Duhul Sfînt nu se pogoară asupra unui nou botezat în timpul săvîrşirii Tainei Mirungerii, la pecetluirea darului Duhului Sfînt, ci de-abia cînd preotul binecuvîntează eventual scutecele pruncului.

Cele de ultimul preț şi exterioare vor să ia locul celor de primul preț şi lăuntrice.

În acest fel, centrul de greutate al unei lucrări harice este scos din cuprinsul acelei Sfinte Taine dumnezeieşti şi purtat în afara ei, într-un simplu act de devoțiune.

g) Urmînd acelaşi fir de cercetare, putem constata cum, alături de multe îndemnuri frumoase de evlavie şi alături de o întreagă alcătuire îmbrăcată în haină mistică, întîlnite în „Puterea Rugăciunii", duhurile inspiratoare ale lui Gheorghe Popa caută să arunce o umbră peste cultul morților, pe care Biserica noastră îl păstrează într-o atît de mare prețuire.

La paginile 40-41 aflăm următoarele:

„Îngerul răspunse: «Domnul Hristos a lăsat şi această milă pentru mîntuirea fiecărui creştin şi anume: dacă unul *dintre rudeniile mai apropiate* face în lume o dare la biserică (slujbă anumită) ca sărindar şi altele, pentru acel suflet păcătos, la preoți şi la schituri, încît se plăteşte la duşmanii iadului şi nu mai rămîne nimic dator, încît se răpeşte de îngerii luminați acel suflet şi se duce în lagărul drepților. *Dar să ştii că rar se întîmplă aşa caz, la mii şi milioane unul*»”.

Cultul morților, înfățişînd prinosul de dragoste pe care cei vii îl aduc celor morți, pentru uşurarea stării lor duhovniceşti, reprezintă în spiritualitatea Bisericii Ortodoxe o manifestare a trăirii ecumenice a celor de aici cu cei de dincolo, socotindu-se toți drept credincioşii creştini ca mădulare ale aceluiaşi trup: Iisus Hristos.

Toți cunoaştem slujbele pentru morți: parastasele, sărindarele, liturghiile şi toate pomenirile făcute în orice rugăciune. Din acest punct de vedere, învățătura transmisă prin Gheorghe Ion Popa ar părea întru totul conformă cu tradiția Bisericii noastre. Cu toate acestea, sensul veritabil este stricat.

Mai întîi de toate, ajutorul duhovnicesc pe care cei vii îl pot aduce, prin Biserică, celor morți, nu trebuie - şi nu poate - fi mărginit numai la legătura ce există între „*rudeniile cele mai apropiate*” şi mortul.

De ce oare această specificare ?

Bine primită înaintea lui Dumnezeu poate să fie orice slujbă făcută cu evlavie întru pomenirea unui mort, fie de rudeniile mai apropiate, fie de cele mai depărtate, fie de unii prieteni, fie chiar şi de un simplu necunoscut, care în recunoştinţa vreunei fapte bune de care i s-ar fi făcut parte, înţelege să dea o liturghie pentru sufletul răposatului. Căci dacă Domnul, în mila Lui pentru cei plecaţi din trup, a lăsat şi acest dar minunat Bisericii Sale, firesc este să ne folosim cît mai mult de această cerească binefacere pentru mântuirea lumii, iar nu să reducem lucrarea sfinţitoare a lui Dumnezeu numai la cercul foarte mărginit al „rudeniilor mai apropiate” ale mortului.

Cunosc, în această privinţă, creştini pravoslavnici care la orice slujbă aprind luminări la morţi, dar nu numai pentru neamurile lor, ci pentru toţi cei drept credincioşi mai dinainte adormiţi; deci pentru toţi cei răposaţi, pentru cei fără neam sau fără urmaşi, pentru care nimeni nu se roagă, pentru cei morţi în grele păcate, şi pentru toţi cei nespovediţi şi neîmpărtăşiţi.

În gîndul aceleiaşi dragoste pentru aproapele, aceşti dreptmăritori aduc colive la Biserică de ziua morţilor, întru pomenirea tuturor acestor fraţi, părinţi, moşi şi strămoşi ai noştri, pentru ca Domnul, după voia Lui, să facă milă cu ei, cu toţi cei din veac adormiţi întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice şi să le ierte păcatele.

În rugăciunile lor de fiecare zi, aceşti pravoslavnici creştini fac pomeniri cu lumînarea aprinsă ca la parastase, pentru toţi aceşti morţi sau uneori dau pomeni pentru ei,

iar pomelnicele lor la liturghii sînt pline cu zeci şi zeci de nume ale tuturor rudeniilor, prietenilor, binefăcătorilor, ajutătorilor, servitorilor şi chiar ale duşmanilor lor, răposați în credința ortodoxă.

Iată, prin urmare, o adevărată cufundare în ecumenicitate, cu o revărsare de dragoste pentru toată lumea.

Dacă însă învățătura despre cultul morților, aşa cum a fost transmisă prin Gheorghe Ion Popa, caută să restrîngă cît mai mult cercul credincioşilor care ar putea veni în ajutorul morților, pe de altă parte aceeaşi învățătură stabileşte că „numai la mii sau milioane" de cazuri s-ar putea mîntui cineva prin asemenea mijlociri.

Susținerea unei atît de vagi şi problematice posibilități de mîntuire prin ajutorul pe care cei vii îl pot aduce celor răposați este de la sine înțeles că micşorează nădejdea noastră în darurile sfinte ale Bisericii, şi că deci ne răceşte din dragostea acestui cult.

În realitate, prin orice slujbă a Bisericii, care se face cu evlavie spre pomenirea unui mort, sau prin orice milostenie sau rugăciune pe care o facem pentru pomenirea lui, îi putem îmbunătăți starea în care se află.

Deci, chiar dacă un păcătos, pentru multele lui păcate, nu se poate învrednici de a fi primit în împărăția Cerurilor, totuşi, parastasele şi liturghiile şi celelalte ajutoare care i se dau sînt balsamuri de uşurare pe rănile lui duhovniceşti. Nimic nu se pierde înaintea lui Dumnezeu, care va ține seama şi de paharul cu apă pe care îl dăm în numele Lui;

de asemenea, nimic nu rămîne fără folos de mîntuire pentru acele suflete, atît pentru starea de acum, cît şi pentru ziua cea mare a Judecății de Apoi, cînd mulți vor fi descătuşați din lanțurile iadului prin ajutorul celor vii, care au mijlocit pentru ei prin Biserică.

Aşadar, nu se cuvine a pune oprelişti în calea Împărăției Cereşti ci, dimpotrivă, este nevoie de a îndemna şi mai mult pe toți credincioşii să practice cultul morților, cu o trăire lăuntrică şi mai intensă.

h) Gîndul continuu de îndepărtare de la cele sfinte, măcar în parte, dacă nu în totul, se mai observă în pretinsa revelație din „Puterea Rugăciunii”, şi cu privire la Sfintele Taine.

Îngerul în chip de Arhanghel îi spune vizionarului din Argeş:

„Dacă trăieşte omul o viață cît de lungă şi nu poate să se lase de faptele rele nici pînă la ceasul din urmă, *deşi atunci va veni preotul la patul lui de moarte, nu-i mai foloseşte la nimic spovedania nici împărtăşirea cu trupul şi sîngele Domnului, căci în inima lui domneşte atunci Antihrist”*.

„Sfînta Împărtăşanie zboară îndată de la acel om dacă i se ia haina botezului, crucea şi îngerul păzitor, toate îl părăsesc”.

„*Mărturisirea către duhovnic nu-i foloseşte*, deoarece a făcut-o în timpul canonului morții numai din gură, căci

inima îi este stăpînită de duşmanul care nu-l lasă din gheare”... (pp. 44-45).

Prin această afirmare se tăgăduieşte în mod absolut mîntuirea tîlharului de pe cruce; se tăgăduieşte că cei veniți în ultimul ceas sînt primiți; se tăgăduieşte puterea mîntuitoare a Sfintelor şi dumnezeieştilor Taine pentru cine le primeşte cu credință, cu dragoste şi cu cutremur, măcar în ultimele clipe *conştiente* ale vieții lui.

(Căci nu este vorba de administrarea Sfintelor Taine unor muribunzi care au căzut în agonie şi şi-au pierdut cunoştința, ci de împărtăşirea unor oameni *care se pot încă spovedi*, şi deci sînt încă în deplinele lor facultăți).

Există atîția oameni care au fost păcătoşi o viață întreagă şi au trăit într-o mare nepăsare duhovnicească; dar aceasta nu înseamnă că ei nu s-ar putea pocăi pe patul de moarte sau că pocăința acestora n-ar avea prețuire.

Deci fără a-i îndreptăți cu nimic pe cei care au trăit în multă împietrire (căci rău au făcut), totuşi nu putem închide calea mîntuirii pentru nimeni dintre cei care, măcar la urmă, îşi plîng păcatele şi cheamă pe preot ca să-i grijească.

Iar dacă mărturisirea către duhovnic ar face-o cineva „din gură” şi nu „din inimă”, aceasta nu o ştie decît duhul aceluia şi Dumnezeu, şi nu este rostul nostru să judecăm pe nimeni.

În afară de perspectiva pe care ne-o oferă cele cîteva puncte menționate mai sus şi care alcătuiesc fondul

pretinsei descoperiri din Argeş, mai este de luat în seamă şi fişa duhovnicească a vizionarului Ioan Gheorghe Popa.

Fără a intra într-o vinovată judecare a unui suflet, este totuşi de folos să prezentăm cîteva elemente duhovniceşti, culese chiar din cartea „Puterea Rugăciunii" şi care identifică structura lăuntrică a lui Ioan Gheorghe Popa. Din convorbirea pe care a avut-o acesta cu îngerul din vedenie, rezultă că el se mira de dragostea mare ce i se arăta şi de locul frumos pe care „Tatăl Ceresc" i-1 gătise în împărăția Sa; el îşi dădea aşa cu socoteala:

„Poate că acele rugăciuni m-or fi scăpat de iad, Sfinte Mihaile, pentru că alt bine în lume nu am făcut, căci aveam nevastă şi copii şi ori de unde veneam, tot lor le aduceam *fără a da şi eu la vreun sărac ceva*" (p. 15). Iată deci atitudinea lui față de săraci; dar iată şi alte atitudini de ordin spiritual, foarte surprinzătoare pentru un „vas ales".

„Sînt 24 de vămi, zise îngerul, dar îți spusei ție că eşti plătit de duşmanii tăi şi nici tu nu vei vedea fața lor, nici ei pe a ta, căci vom trece nesupărați pe altă cale, calea luminată".

„Oh ! zisei eu, cum nu am putere de la Tatăl Ceresc să prind în mînă unul din duşmanii mei nevăzuți ca să-1 batjocoresc acuma la trecere, *căci mult am făcut în lume voia lui cînd dam lui: soția, copiii mei şi vitele, pînă şi cămaşa şi carnea de pe mine, moartea şi p'ăl de m-a rînduit pe mine.*

În multe rînduri am hotărît a mă lăsa de acest rău obicei şi n-am putut" (pp. 17-18).

Purtat fiind, în duhul lui, pe dinaintea închipuitei arătări a Domnului, Gheorghe Popa spune iarăşi:

„Cînd eram în lumea vremelnică, mult am fost înşelat de duşman, că la orice necaz dam lui (dracului) soţia, copiii, vitele, hainele de pe mine, carnea mea şi pe ăl de m-a rînduit pe mine” (p. 26).

Iar la pagina 21 spune: „...de multe necazuri m-a supus duşmanul nevăzut *de am părăsit şi eu rugăciunea”*. Aşadar, nemilostivire faţă de cei săraci, blestemări prin repetate drăcuiri de sine însuşi, precum şi a celor din jurul lui şi, în sfîrşit, părăsirea rugăciunii!

Sînt de luat în seamă şi anumite antecedente care apar în viaţa acestui om şi care converg spre aceleaşi concluzii.

„În anul 1910 - spune Gheorghe Popa - mi s-a îmbolnăvit copilul meu cel mare, anume Niculae, în etate de 10 ani, fiind elev în clasa a III-a primară *avînd bătaie cu lucru diavolesc la mîna şi piciorul stîng*” (p. 73).

Pentru lămurirea acestui caz mai rămîne de relevat încă un fapt, şi anume condiţiile sufleteşti şi trupeşti în care s-a aflat acest vizionar în clipa „revelaţiilor” lui.

Din chiar începutul cărţii „Puterea Rugăciunii” aflăm următoarele:

„În iarna anului 1920, luna decembrie, ziua 6, mă pomenesc surprins de o boală de tifos (lingoare). Prietenii care mă vizitau nu credeau că mai scap. Am suferit astfel

vreo două săptămîni şi, văzîndu-mă slăbit cu desăvîrşire, am trimis nevasta după preotul satului, care a venit de m-a spovedit şi m-a împărtăşit, după datina creştinească” (pp. 9-10).

După o zi de la primirea Sfintelor Taine, Gheorghe Popa are mai multe vedenii în stare de veghe, iar din aceeaşi noapte încep visele fantastice.

De pe urma primului vis, *în care a crezut*, s-a vindecat de boală ca „prin minune” şi s-a încredințat că toate cîte le-a văzut erau de la Dumnezeu. El a primit deci drept bune, fără nici un control, toate învățăturile ce i s-au dat spre a le răspîndi în lume.

Totodată, boala şi vindecarea lui neobişnuită au slujit drept semn spre mai multă convingere în toată lucrarea săvîrşită prin el.

Din cele mai sus expuse, s-a putut însă constata că învățăturile transmise prin Ioan Gheorghe Popa sînt cu totul potrivnice spiritului Evangheliei, sînt potrivnice Sfintei Predanii şi dreptelor rînduieli, aşa că nu provin dintr-o lucrare dumnezeiască.

Viața şi trăirea duhovnicească a acestui om sînt cu totul departe de a ne da o chezăşie de neprihănirea lui ca vas ales al lui Dumnezeu.

Şi deoarece lumina nu poate sta laolaltă cu întunericul, duhul de viață făcător al lui Dumnezeu nu se revarsă cu darurile sale într-un „vas” care cu bună ştiință se dă diavolului.

Ca un temei al acestor susţineri pot sluji chiar roadele înveninate ale lucrării săvîrşite prin Ioan Gheorghe; sînt învăţăturile stricate faţă de dreapta credinţă şi sînt unele îndemnuri pierzătoare de suflet care ni se dau prin acest pretins profet. Faptul că, în boala lui, el cheamă preotul ca să-1 grijească dovedeşte că înaintea morţii într-adevăr a simţit nevoia de a primi Sfintele Taine. Dar o împărtăşire fără nici o trăire lăuntrică nu este o chezăşie de adevărată viaţă duhovnicească şi chiar şi în acest din urmă caz nu este un criteriu de infailibilitate în faţa ispitelor, cu atît mai mult cu cît nimeni nu este infailibil, decît numai Sfînta Biserică Sobornicească şi Apostolică.

Domnul spune: „Duhul necurat, cînd iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă şi caută odihna. Fiindcă n-o găseşte, zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit». Şi cînd vine, o găseşte măturată şi împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte şapte duhuri mai rele decît el, intră împreună în casă, se aşează în ea şi starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decît cea dintîi" (Luca 11, 24-26).

Dorind deci să-şi curăţească sufletul prin împărtăşirea cu Sfintele Taine, omul din Argeş s-a arătat asemenea omului din parabola Mîntuitorului, care a vrut să-şi curețe casa. Pocăindu-se de faptele lui vinovate, duhul răului s-a îndepărtat de la el dar, ca şi în Sfînta Evanghelie, s-a reîntors după puţin cu alte şapte duhuri şi mai rele. Acestea i s-au arătat în chip plăcut şi l-au ispitit prin toate acele semne şi vedenii în închipuire dumnezeiască, pe care

el le-a crezut fără ocol şi s-a lăsat prins într-o mare cursă. Trezindu-se din visul lui, el povesteşte soției şi copiilor ce s-a petrecut cu el, precum şi faptul că se va face sănătos.

„Dar femeia rîse şi nu crezu” (p. 51).

În schimb, îngerul din vis îi vestise că pentru hula lor „vor cădea şi ei în boală...” (p. 37).

„La o săptămînă după aceasta, se îmbolnăviră toți din casă cîte şapte, soția şi copiii şi zăcură şase săptămîni, fără cunoştință şi fără grai...” (p. 52).

După cum vedem, sîntem în prezența unui caz tipic de demonism, cu fenomene de îmbolnăviri şi tămăduiri neobişnuite, apărînd ca nişte minuni, dar fiind de fapt nişte meşteşugite ispitiri satanice, împlinite cu nişte oameni căzuți în raza de acțiune a celui rău.

Acesta este adevărul în cazul lui Ioan Popa Gheorghe din Argeş, ale cărui învățături s-au infiltrat într-o mare măsură în popor, devenind un cult pentru sumedenie de lume.

Domnul să-i izbăvească însă pe toți aceşti creştini de înşelăciunile vicleanului şi să-i întoarcă în căile Sale, păzindu-ne de orice cădere şi pe noi toți, pribegi călători prin astă viață, ca să nu ne prindem nici unul în ițele şi în lațul Vrăjmaşului, ci să ieşim la limanul cel bun, în lumina Adevărului.

XI

CAZUL DIN CASSOTA-BUZĂU. BĂNICĂ DOLEANU

Sub titlul „Minunea din Buzău” s-a răspîndit timp de mai mulți ani, de-a lungul țării, o cărticică de vreo 80 de pagini, tipărită în anul 1930 de către Ieromonahul Macarie, la tipografia Sfintei Mînăstiri Cernica, cu aprobările necesare, şi care a stîrnit multă vîlvă printre cititori. Aflîndu-se încă în mare cinste prin multe case creştine, această tipăritură cuprinde datele unor întîmplări fantastice atribuite - fără rezerve - unei lucrări dumnezeieşti.

Văcarul satului Cassota - Buzău - Bănică Doleanu, povesteşte printre altele: „La 30 iulie 1928, cînd eram cu cireada de vaci pe islaz, priveam bietele vite cum din cauza secetei mănîncă rădăcinile de păşune ce mai rămăseseră amestecate cu pămînt. Uitîndu-mă în dreapta, văd un *moşneag cu pletele şi barba albă* stînd pe loc.

Îmi dă bună ziua şi-mi zice:

«Aveți preot în sat ?» Eu îi răspund că avem. Iarăşi mă întreabă dacă preotul face slujbă în zilele cînd este vineri şi *daca lumea lucrează în acele zile*. I-am răspuns aşa cum facem noi, creştinii. Bătrînul mă trimite a chema preotul din comună spre a-i vorbi. El se face nevăzut.

Înfricoşîndu-mă, merg pînă la marginea satului şi neîndrăznind a merge să spun părintelui că-l cheamă, fiindcă nu mă credea, m-am înapoiat la vaci. Stau jos. Nu apuc a răsufla, ci deodată aud un glas nevăzut iarăşi strigîndu-mă: «Ai fost la preot să-l chemi aici, aşa cum ți-am spus ?».

Eu răspund repede emoționat fără a mă uita şi zic: «*Am fost*». Mă scol în sus şi privesc în văzduh, nevăzînd pe nimeni. Iarăşi strigă la mine şi cînd mă uit văd un porumbel care-mi vorbea din văzduh cu glas omenesc. Lăsîndu-se pe pămînt, lîngă mine, s-a prefăcut în moş bătrîn şi cu ton răstit îmi zice: că de ce îl mint, că am fost la preot spre a-l chema, căci el ştie că am fost numai pînă la marginea satului şi, *îndoindu-mă de cele auzite, m-am înapoiat la vaci, mințind că am fost, fără sa fi fost. Pentru că am mințit şi ca să fiu iertat de Dumnezeu, m-a pus ca să fac o mie de metanii în fața lui.* Am făcut metaniile şi, după terminare, iar m-a trimis a chema preotul satului să vină la dînsul.

Ducîndu-mă, cum mi s-a spus, am zis: că nu am venit din voia mea, ci fac aşa după cum mi s-a spus. Deci, preotul desigur nu a dat crezare, nefiind convins de cele spuse de mine.

Mă înapoiez şi raportez moşului cum a fost, arătîndu-i că nici acum nu m-a crezut părintele. Bătrînul răspunde şi cu voce cam tînguită zice: că într-adevăr am fost, şi fiindcă nu crede preotul are să fie rău.

Acestea s-au petrecut în timpul de trei zile în continuu” (pp. 16-18).

„Alături de un puț cu apă, în partea de M. N. a islazului, era o treierătoare cu aburi, care treiera grîu. Deci, cam pe la jumătatea zilei, cînd treierătoarea funcționa înconjurată de lucrători şi spectatori, deodată apare în mod natural în fața tuturor porumbelul, care puțin mai înainte spusese că se va arăta la mai multă lume. El se pune pe umerii a cîțiva oameni şi oamenii încercînd a pune mîna pe el, el sărea fără a-l putea prinde. Deodată, în fața tuturor intră în treierătoare în timpul mersului pe locul unde se scoteau paiele şi iese prin tobă, unde se puneau snopii de grîu pentru treier; de acolo se pune pe cazanul vaporului care era fierbinte, stînd fără a se înfricoşa din cauza mersului treierătoarei.

Atunci toată lumea ce era de față a dat crezare că, într-adevăr, cele ce se spun de mine, văcarul satului, sînt adevărate pentru porumbelul care a vorbit în chip şi cu grai de om, şi în urmă se făcea moşneag bătrîn. Mă uitam cum toți se rugau cuprinşi de o credință curată, încît nimic nu le-a mai putut fi obstacol întru a crede cele spuse de porumbel, cum şi celor ce se vor mai spune.

La trei zile după arătarea porumbelului la popor, s-a arătat un glob de foc pe cer, care s-a văzut de mai mult popor, şi acel foc a căzut pe pămînt în locul arătat, iar unde a căzut s-a făcut groapă în pămînt, care se vede şi acum şi la care loc s-au ridicat două micuțe cruci unde

se închină mulțimea credincioasă ce vine din diferite părți” (pp. 22-23).

După această primă parte de semne şi vedenii, întărindu-se cu neclintire credința lui Bănică Doleanu şi a poporului din acele părți, cum că cele întîmplate sînt o lucrare dumnezeiască, era firesc ca aceşti lesne crezători să primească fără nici un discernămînt tot ce avea să se mai producă tot ca o adevărată revelație.

Arătîndu-i-se deci, la un scurt răstimp, văcarului din Cassota aceeaşi vedenie a porumbelului, acesta i-a dat, de astă dată, o solie mai precisă.

Pe de o parte, era vorba despre o mustrare adusă creştinilor pentru răcirea lor față de credință şi Biserică; pe de altă parte, era vorba despre diferite îndemnuri de folos duhovnicesc. Iată însă că, între aceste cuvinte foarte atrăgătoare, prezentate într-un înveliş de credință ortodoxă, vedenia spune:

„*Fiți cu luare-aminte, câ Antihrist cel mare a apărut în lume..*”.

„Eu am să plec şi după ce voi pleca *va apare însuşi în persoană Antihrist* care te va ispiti” (p. 28). „La o săptămînă după cele întîmplate - spune Bănică - pe cînd eram pe la mijlocul islazului, împreună cu toate vitele, apare înaintea mea un om voinic avînd pe lîngă sine mai multe bunătăți: haine, mîncări, bani etc.

Eu îl văd. El mă strigă pe nume.

Înainte de a-i răspunde, deşi eu de cele ce-mi spusese

bătrînul-porumbel, mai înainte, referitor la această apariție, nici un moment nu mai gîndeam, deodată în mod brusc parcă-mi vorbeşte cineva şi-mi zice:

«Acesta este Antihristul ce ți s-a spus de porumbel». Eu îi răspund, iată-mă. Atunci el, *acel om*, se apropie de mine şi începe rînd pe rînd a mă ispiti cu toate bunătățile ce avea în jurul său, şi eu ținînd seama de cele spuse de porumbel, ca nimic să nu primesc din cele ce mi se va da, îl refuzam la fiecare în parte, care forțîndu-mă şi neizbutind, foarte se turbura.

Îndreptîndu-mi mintea către Hristos-Dumnezeu, mă înclin de trei ori, facîndu-mi cruce pînă la pămînt. Făcînd acestea, imediat a pierit omul ce mă ispitea, împreună cu toate bunătățile şi s-au făcut fum foarte urît".

Potrivit cu spusele vedeniei în chip de porumbel şi de moş, Bănică Doleanu vesteşte lumii că „cel rău, ca să înşele pe oameni, se preface în chipul a toate ființele ce-s pe pămînt şi în cer, cu nălucire, *însă numai porumbel, asin şi oaie nu se poate închipui*" (p 32).

După cererea moşului-porumbel, pe locul unde i s-au arătat lui Bănică vedeniile s-a ridicat o cruce de piatră, săvîrşindu-se în această împrejurare o slujbă cu preoți. În urmă, în jurul crucii s-a construit un paraclis cu multe icoane şi s-a aşezat o candelă care arde sub îngrijirea văcarului.

Bănică Doleanu povesteşte: „Urmînd în fiecare zi aprinderea, peste cîteva zile am terminat untdelemnul ce

aveam strîns pentru acest scop. Deci, m-am pus pe gînduri ce să fac, cu ce să mai aprind candela. Plec într-una din zile ca să aprind candela cu ce mai rămăsese şi, după obiceiul meu, înainte de a începe aprinsul, întîi făceam cîteva metanii la pămînt şi sărutam crucea.

După aceea aprindeam. După ce aprind şi mă aplec din nou a face metanii, văd alături de cruce, în interiorul smeritului paraclis, un corp de om în nesimțire. Privesc la el. Văd că era plin de înțepături de sulițe şi plin de stropituri de sînge. Pe cap avea cunună de spini. După ce sărut crucea, *sărut şi mîinile şi picioarele acelui om* şi-l mişc fără să se deştepte. Plimbîndu-mă primprejurul paraclisului, văd pe acest om viu în picioare. Îi văd mîinile că au semnul găurilor de piroane şi *înțeleg că este Mîntuitorul Hristos*. Eu văzîndu-L, imediat Îi fac metanii şi mă blagosloveşte, iar cînd mă ridic, văd alăturea pe Maica Domnului. Ei erau înconjurați de raze de lumină şi, după ce îi privesc mai bine, îmi vorbesc şi-mi zic:

«Nu te întrista băiete de untdelemn că nu mai ai. Ci de acum încolo să nu mai aprinzi candela decît la duminici şi sărbători, ca să nu mai pați necaz pentru acest serviciu.

Că oamenii cei slabi în credință vin de se uită numai aici, dar nu aduc şi cîte puțin untdelemn spre a pune în candelă, ci pun tot de aici, pe de gata; drept aceea, puțină lume se va mîntui, că şi-au pierdut adevărata credință în Dumnezeu, iubind mai mult lăcomia şi trîndăvia, din care ies toate răutățile».

Aşadar, vorbindu-mi acestea, eu nu aveam nici o teamă şi-L priveam drept în faţă.

După aceea s-au înălţat la ceruri, făcîndu-se nevăzuţi” (pp. 58-60).

Din cele expuse cu privire la „minunile” din Cassota se desprind cu destulă evidenţă tot felul de puncte dubioase şi potrivnice învăţăturilor credinţei noastre ortodoxe.

Fără a intra în prea multe amănunte, vom reda numai esenţialul faptelor.

Mai întîi de toate, ne izbeşte uşurinţa de care a dat dovadă Bănică Doleanu, încrezîdu-se fără nici o rezervă în vedeniile lui, pe care le-a atribuit, ca o unică posibilitate de înţelegere, unor descoperiri dumnezeieşti.

Surprinde deopotrivă atitudinea acestui „vas ales” care, de la început, după chiar spusele lui, porneşte cu o vădită minciună. El îl minte pe acel „moş”, închipuita arătare a lui Dumnezeu, spunînd că s-a dus în sat la preot, cînd de fapt nu se dusese. Pentru a fi iertat, „moşul” îi cere să facă o mie de metanii în faţa lui. Şi el face acele metanii în faţa „moşului”, ca în faţa lui Dumnezeu însuşi. Captivat de acea vedenie, el nu se întreabă cîtuşi de puţin dacă prosternările lui nu le făcea cumva în faţa unei năluciri a Satanei !

Elementul duhovniciei lipseşte cu desăvîrşire.

În urma unor asemenea fapte neobişnuite, acest păzitor de vite nu se gîndeşte să meargă de îndată la un încercat duhovnic, spre a afla de la dînsul înţelepciune şi spre a lua

binecuvîntarea lui, pentru a şti ce avea de făcut.

Cîteva semne cu o înfăţişare suprafirească, petrecute în mijlocul unei mulţimi doritoare de „semne şi minuni”, au pus repede stăpînine pe toate acele minţi înfierbîntate.

Dar semnele trebuiau să tindă şi către un scop concret. Şi scopul n-a întîrziat să se arate.

De fapt, încă de la prima arătare, „moşul” îl întreabă pe Bănică, cu destulă grijă, „dacă lumea lucrează în zilele de vineri”.

Iată, într-adevăr, din capul locului o întrebare alăturea cu drumul. Drept vorbind, ce poate însemna această digresiune meşteşugită, prin care ni se dă a înţelege că ar fi rău de lucrat în zilele de vineri ? Biserica nu a impus niciodată vreo restricţie de muncă pentru această zi.

În schimb, „moşul” nu a întrebat dacă lumea lucrează duminicile !...

Totodată, vedenia îi vesteşte lui Bănică „*că Antihrist cel mare a apărut în lume*”; şi este vorba de Omul-Antihrist. Mărturisirea aceasta este fără îndoială deosebit de gravă, dat fiind sensul ei real. De fapt, sfîrşitul lumii acesteia şi Judecata cea Mare la a doua venire a Domnului Hristos, se leagă de domnia Antihristului, care va veni cu toată puterea Satanei. Dar Antihristul va fi un om, şi nu o nălucire, şi va trăi la sfîrşitul vremurilor, iar nu acum.

Domnul spune: „De la smochin învăţaţi pilda lui: cînd îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa şi voi, cînd veţi vedea aceste lucruri, să ştiţi că

Fiul Omului este aproape, este chiar la uşi” (Matei 24, 32-33). Din semnele vremurilor de faţă se poate spune cu temei „că frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa”, dar „vara” încă n-a sosit, căci încă alte semne urmează să se întîmple pînă la Parusie.

Apostolul Pavel ne previne deopotrivă cu multă luare-aminte: „...să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului a venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, *căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu* sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.

Şi atunci se va arăta acel NELEGIUIT (Antihristul) pe care Domnul Iisus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (II Tesaloniceni 2).

Potrivit cu profeţiile diferiţilor sfinţi ai Bisericii, Antihristul se va ridica din mijlocul poporului iudeu, ca împărat al lor, va fi el însuşi iudeu, din seminţia lui Dan, şi va întări sinagoga. Va face semne şi minuni mincinoase şi va provoca marea apostazie care premerge sfîrşitului. În timpul lui se va închide cerul de ploaie trei ani şi jumătate. Va fi foamete neînchipuită şi se vor coborî pe pămînt Sfinţii Enoh şi Ilie, care ÎI vor mărturisi pe Hristos.

Din toate aceste date, se înțelege limpede că vremurile sfîrşitului n-au sosit încă. Deci este o mare înşelăciune a se afirma că „Antihristul cel mare a apărut în lume”.

Asemenea vestiri sînt primejdioase prin neadevărul pe care îl cuprind; ele produc confuzie printre credincioşi şi deformează sensul Scripturilor. Încurcîndu-se semnele, se pierde sensul veritabil al vremurilor şi astfel, mai lesne putem cădea în capcana Satanei. Toți cunoaştem povestea cu lupul: făcînd haz un copil în joaca lui nesocotită, striga cu putere mare din marginea satului că a venit lupul să-1 omoare, şi oamenii au sărit de zor ca să-1 scape. Dar copilul mințise. Repetînd altă dată aceeaşi ispravă, s-a întîmplat într-o zi că, într-adevăr, lupul venise în marginea satului. Zadarnic a mai strigat însă atunci copilul după ajutor, căci nimeni nu 1-a mai crezut şi fiara 1-a sfîşiat.

Într-un chip asemănător s-a scos veste în lume şi de către vizionarul de la Vlad Țepeş (Ialomița) că a sosit vremea Judecății de Apoi. „La 22 iulie 1936, fratele (Gheorghe Enică) a văzut în vis cum de la miazănoapte venea un fum dogoritor nevoie mare, ca un zid de la cer pînă la pămînt şi a auzit un glas: «E sfîrşitul pămîntului !»” („Sela” nr. 2, Tip. Flacăra Călăraşi, p. 6).

Între altele, vedenia din Cassota îi mai vesteşte lui Bănică Doleanu şi această... axiomă:

„Cel rău, ca să înşele pe oameni, se preface în chipul a toate ființele ce-s pe pămînt şi în cer, în mod de nălucire, însă numai porumbel, asin şi oaie nu se poate închipui”.

Iată aici o altă afirmație fără temei. Căci, după care judecată şi cu ce logică s-ar putea admite că duhul răului, care poate îmbrăca tot felul de înfățişări, prefăcîndu-se şi în îngeri de lumină (II Corinteni 11, 14) şi mistificînd pînă şi chipul sfinților şi al Domnului Hristos, nu ar putea să se prefacă într-un porumbel, într-o oaie sau într-un asin ?

Deci, întrucît ar fi mai sfinte aceste animale decît înşişi îngerii şi sfinții, pentru ce exteriorizarea lor să fie inviolabilă de către nălucirile sataniceşti ?

Dar, din clipa în care se emit asemenea afirmații, pe o cale presupusă dumnezeiască, este de la sine înțeles că asemenea credințe vor stăpîni mințile oamenilor, iar diavolul va putea, în toată libertatea, să regizeze orice înşelăciuni şi abateri de la dreapta credință, în chipul unui porumbel, al unei oi sau al unui asin[17] !

Într-una din zile, văcarul din Cassota, închinîndu-se în paraclisul unde s-a înălțat crucea - pe locul arătărilor - vedea, trîntit pe jos, un trup în nesimțire, cu înțepături de sulițe şi cu o cunună de spini pe cap.

După puțin, acest om cu stigmate se ridică în picioare, iar Bănică Doleanu înțelege că este „Mîntuitorul Hristos" şi îi face metanii.

În schimb, Domnul Hristos ne spune răspicat: „dacă vă

---

17 E cu deosebire interesant de remarcat cu privire la acest punct că, dacă într-adevăr Mielul este emblema Mîntuitorului, iar Porumbelul aceea a Sfîntului Duh, în schimb măgarul se poate lesne întîlni în numeroase rituri de magie neagră; el este, dealtfel, după cît se pare, emblema unuia dintre cele mai primejdioase centre satanice ale lumii.

va spune cineva: «Iată, Hristosul este aici sau acolo», *să nu-l credeți*. Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, pînă acolo încît să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice:

«Iată-1 în pustie», să nu vă duceți acolo !

«Iată-1 în odăițe ascunse», să nu credeți !" (Matei 24, 23-26).

Dar, în afară de aceste considerații, este de luat în seamă şi atitudinea acestui vizionar care, „*fără nici o teamă*" priveşte „*drept în față*" întruchiparea presupusă a lui Dumnezeu.

În schimb, iată cum priveşte Biserica pe Cel de Sus: „Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul Domnilor, făcătorul cetelor celor de foc şi lucrătorul puterilor celor fără de trup, meşterul celor cereşti şi al celor pămînteşti, *pe care nimenea din oameni nu L-a văzut, nici poate să-L vază, de carele se teme şi se cutremură toată făptura*, carele pe mai marele îngerilor cela ce şi-a înălțat grumazul oarecînd şi slujba sa cu neascultarea s-a lepădat, l-a surpat pre pămînt"...

„Domnul puterilor este numele Lui, căruia cetele cele fără de număr cereşti de foc cu frică slujesc şi laudă, şi de mulțimea cetelor Îngerilor şi Arhanghelilor *cu cutremur este închinat şi slăvit*. Domnul cel cinstit de puterile ce stau împrejur *şi de înfricoşații Heruvimi şi Serafimi cei cu*

cîte şase aripi şi cu ochi mulți, care îşi acopăr cu două aripi fețele lor pentru dumnezeirea Lui cea nevăzută şi necurmată şi cu două aripi îşi acopăr picioarele lor, ca să nu se arză de slava cea negrăită şi de mărirea Lui cea necuprinsă cu mintea”... (Evhologhiu. Moliftele Sfîntului Vasile cel Mare).

Se ştie de asemenea că înaintea Domnului „Moise şi-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu” (Exod 3, 6).

Iar Pavel, cînd mergea spre Damasc şi i s-a arătat puterea lui Dumnezeu, „*a căzut la pămînt*”.

Şi după ce Domnul i Se descoperă din lumina cerească ce strălucise în jurul Lui, el a zis „*tremurînd şi plin de frică*: «Doamne, ce vrei să fac ?»” (Fapte 9, 3, 4, 6).

Tot astfel, Sfîntul Ioan Evanghelistul, povestind cum i s-a înfățişat vedenia simbolică a Mîntuitorului, adaugă:

„În mîna dreaptă ținea şapte stele; din gura Lui ieşea o sabie ascuțită cu două tăişuri; şi fața Lui era ca soarele cînd străluceşte în toată puterea lui. *Cînd L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort*” (Apocalipsa 1, 16, 17).

Cu toate acestea, Bănică Doleanu priveşte „fără nici o teamă” şi „drept în față” întruchiparea presupusă a Mîntuitorului!

Față cu cele petrecute la Cassota, este desigur dureros că s-au putut da, fără nici o pătrundere, certificate de minuni unur asemenea cazuri de falsa teofanie. Este de asemenea dureros că s-au putut da, cu prea multă pripă,

anumite aprobări pentru publicarea cărții „Minunea de la Buzău”, apărută în multe ediții şi în nenumărate exemplare care s-au răspîndit în popor, vreme de mai mulți ani, înfierbîntînd astfel imaginațiile oamenilor, *cu semne şi minuni care nu sînt minuni*.

XII

CAZUL PETRACHE LUPU - MAGLAVIT

O muchie de cuțit, o culme ideală desparte neîncetat domeniile de manifestare ale celor două lumi nevăzute: de o parte Hristos cu mîntuirea şi odihna cea veşnică, de cealaltă Satana, cu adîncul Gheenei şi muncile cele veşnice. Iar haina sub care se îmbracă conținutul fiecăreia din aceste lumi este tot... *„blana de oaie”*.

Sînt interesante, în această privință, unele cugetări ale d-lui Costin Deleanu („Ideea românească”, XI -1935, II -1936 „Pătru Lupu-Maglavitul”) care, deşi convins în acea vreme de esența mesianică a minunii de la Maglavit, releva totuşi următoarele:

„În această luncă a chinuiților şi plîngerilor, vindecările minunate sînt fapte precare ce pot fi valorificate adevărat numai de cei care suspină după ele. Căci minunile sînt *fenomene de limită* şi se petrec într-o zonă unde relativul şi absolutul se îngemănează, acolo unde numai virtutea poate respira”. Iar mai departe adaugă: „Între această lume orăşenească şi cea organic-românească a satelor este o deosebire *esențială*; aceea dintre Toma şi restul ucenicilor. În vreme ce noi ne ducem să vedem *daca este sau nu minune*, țărănimea participă originar la faptul fantastic, fiind

constitutivă în aceeaşi urzeală a minunii. Noi venim cu o mentalitate lucid exactă să constatăm o minune întîmplată în afară de noi, pe cînd ei, apropiindu-se, o poartă în inimă, *aduc minunea cu dînşii*. Căci puterile fantasticului, astăzi învolburate aievea, sînt păstrate din începutul acestei lumi originare în zonele latente ale conştiinței sale istorice, sub forma miturilor folclorului etnic. *Întreaga pătură etnică nu a fost altceva decît cutia de rezonanță care sta gata să prindă şi să amplifice vestea minunatei arătări*. În această lumină trebuie de înțeles şi fenomenul de generalizare care a întovărăşit mistica maglaviteană”.

Fapt întru totul adevărat este că tot poporul nostru românesc, robit de multe veacuri suferinței şi obijduirii, căzut el însuşi în mrejele păcatului, dar înclinat spre trăirea mistică a unei lumi de mituri, s-a arătat a fi foarte primitor față de „minunea” de la Maglavit. Fiecare a căutat să-şi făurească, în mintea lui, o închipuire de mai multă revărsare de har dumnezeiesc peste tot norodul nostru, cu o putință de mai mult bine, de mai multă pace, de mai multă frățietate şi de mai multe binecuvîntări cereşti...

Frumoasă şi minunată este, desigur, trezirea conştiințelor spre Dumnezeu, în căutarea izvorului vieții, în care lacrimile pocăinței se amestecă cu nădejdile de mîntuire ! Şi neuitate au rămas, pentru atîția credincioşi, mulțimile Maglavitului, adunate în freamăt de rugăciune în jurul troițelor, cu bătrîni şi copii îngenuncheați în pulberea drumului, cu fum gros de tămîie înălțat la cer, ca

o jertfă de curăţire, cu toată priveliştea acelor locuri „biblice”, cu toţi acei ciungi şi orbi şi paralitici, care cereau mila lui Dumnezeu.

Pagini nenumărate de ziare, de reviste şi de felurite scrieri s-au dat la iveală de către oamenii ştiinţei sau ai credinţei, ca să susţină sau să nege realitatea fenomenului de la Maglavit. S-au înflăcărat cărturari cu renume, prelaţi ai Bisericii şi deseori chiar şi simpli mireni care, în dorinţa unei redeşteptări religioase şi cu gîndul unei vieţi de mai multă spiritualitate, au scris pagini atît de frumoase de gînduri bune pentru credinţă, pentru Dumnezeu şi pentru toată grija mîntuirii noastre... dar, din păcate, n-au cercetat îndeajuns adîncurile acestor „minuni”, n-au cercetat nici izvoarele din care s-au revărsat semnele şi arătările acestea. În această exaltare mistică, nu ne-am oprit decît la răsfrîngerea imediată, pe care Maglavitul a avut-o asupra lumii noastre. În mirajul unor dorinţe care nu erau sprijinite pe o realitate controlată, a fost destul ca Petre Lupu să fie cioban, să fie gîngav, să aibă vedenia unui „moş”, pentru a fi deîndată asemuit cu profeţii Vechiului Testament. Ba chiar, un cunoscut profesor universitar a decretat că „Petrache Lupu este desigur cel mai curat suflet dintre oamenii care populează scoarţa globului” („Porunca Vremii” din 7.XI.1935).

Pe alţii i-a impresionat în chip deosebit mulţimea fără de număr care a luat drumul Maglavitului, din toate părţile ţării, Scria, astfel, un cunoscut prelat:

„Multe şi felurite sînt minunile reale, adevărate,

săvîrşite de Petre Lupu. Cea mai mare dintre ele, după părerea mea, este extraordinara repercusiune ce a avut pînă departe peste hotare, vestea despre persoana şi minunile lui Petrache Lupu. Peste două milioane de oameni, de toate vîrstele şi de toate condițiile sociale, din toate unghiurile țării, s-au grăbit să se ducă în pelerinaj la Maglavit".

Acest fapt poate fi impresionant pentru o sensibilitate poetică sau pentru curiozitatea unui sociolog, dar față de adevărul însuşi al fenomenului nu dovedeşte încă nimic. Căci dacă *Adevărul* s-ar cunoaşte după numărul mulțimii care ar îmbrățişa o idee, atunci de bună seamă că orice minciună poate fi luată cîndva drept adevăr. Ce-am zice, astfel, de Arie ereticul sau de alți începători de eresuri, pe care i-au urmat milioane de oameni în rătăcirea lor, ca să se zvîrle cu toții într-o prăpastie ? Şi, de asemenea, ce-am zice şi de mulțimile impresionante de mahomedani care, în fiecare an, se îndreaptă cu atîta evlavie spre Mecca, ca să cinstească piatra cea neagră „căzută din cer" ?

Dacă la Maglavit s-a dus lume multă, acest fapt îşi găseşte în parte explicația şi în dorința poporului de a vedea semne şi minuni. Mulțimile sînt adeseori atrase de mirajul unor lucruri fantastice. Dar mulți au mers la Maglavit şi în nădejdea vindecării unor boli, deci pentru un folos propriu şi material.

Unii se întrebau atunci: „Pentru ce Dumnezeu S-a arătat unui biet cioban, gîngav şi mărginit la minte, iar nu unui vlădică, unui preot sau unui învățat teolog ?". Dar nu

deopotrivă s-a pus întrebarea dacă „moşul" din vedenie a fost într-adevăr Dumnezeu sau dacă n-a fost mai curînd o nălucă a Necuratului, în scopul de a ne prinde într-o cursă, printr-o momeală foarte ispititoare.

Întrebat de profesorul Nichifor Crainic, cum se face că tocmai lui i S-a arătat Dumnezeu, Petrache Lupu răspunde:

„Dacă «Moşul» s-ar fi arătat unui om cu învățătură, cum sînteți voi şi acel om ar fi spus ce spun eu, *lumea nu l-ar fi crezut*. Că lumea ar fi zis: astea le spune de la el, nu le spune de la Dumnezeu. Dar aşa, «moşul» s-a arătat unui cioban prost şi lumea ştie că ce spun eu, nu spun de la mine, ci de la Dumnezeu. Şi lumea crede" („Gândirea", ianuarie 1936).

Ce e drept, răspunsul este ingenios şi poate ispiti prin iscusința sofisticii, dar nu prin chezăşia adevărului. Căci nici Moise, nici Saul şi nici Ioan Evanghelistul nu au fost nişte „*proşti*", ci nişte mari teologi şi învățați, cărora totuşi Dumnezeu le-a făcut atîtea descoperiri de seamă, *iar lumea i-a crezut, dupâ cum îi crede şi acum, nu prin impresia desprinsa din persoanele lor, ci prin esența dumnezeiasca a descoperirilor pe care le-au avut ei*.

Prin predica ciobanului, prin acea chemare spre pocăință, care a îndemnat mulțimile să se lase de cele rele şi să umble în cele bune, mulți s-au îndreptat, mulți s-au căit şi în multe suflete s-a trezit credința. Iar ziarele din anii trecuți scriau că „lumea s-a lăsat într-o mare măsură

de bătăi şi de omoruri, că s-au împuținat judecățile şi că o influență moralizatoare se resimte asupra vieții țărănimii olteneşti, de pe urma Maglavitului”.

Răsunau, desigur, în mintea multor pelerini cuvintele ciobanului care îndemna lumea să se lase de hoții, de bogății, de vrăjmăşii... şi vocea lui pătrunzătoare străbătea încă cale lungă în auzul pelerinilor care trecuseră pe la locul cu „buturuga”;

„Să nu mai aveți cu nimeni nimic. Fiți oameni cum se cade, că e bine pentru noi şi pentru toată România. Lăsați lucrul omului acolo. Nu mai furați de la nimeni nimic; nu mai fura munca altuia şi nu da foc, nu mai face rău. Nu rîdeți de bătrînii voştri, nu rîde de nimeni, nu mai aruncați copii pe la gropi, pe la fîntîni, pe la grîu, pe la porumb, că-i rău de noi, fraților; ne canoneşte fără muncă. Să ajutăm pe frații noştri, să țineți posturile, să țineți sărbătorile, să țineți şi vitele acasă la sărbători, că-i rău pentru noi şi toată țara...”

Aşa răsuna necurmat strigarea ciobanului maglavitean, de pe „amvonul” lui de pămînt din locul arătărilor. Şi multă lume credea şi se întărea în nădejde.

Ascultînd asemenea îndemnuri frumoase, ele nu pot într-adevăr decît bucura, căci cine nu ar dori să ne îndreptăm cu toții într-o viață nouă, cinstită şi plină de fapte bune ? Dar în această dorință ne-am arătat totuşi prea uşuratici, dîndu-ne girul cu prea mare pripă, aşa cum s-a petrecut cu Maglavitul.

Se va putea întreba oricare: ce este rău în predica lui Petre Lupu şi prin ce greşeşte acest frumos şi chipeş cioban, atît de cinstit, atît de credincios şi atît de rîvnitor ?

Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar a ne încredința că anumite îndemnuri morale nu sînt îndestulătoare pentru a putea înscrie o lucrare în cuprinsul haric al Bisericii noastre Ortodoxe. De fapt, cîți adventişti şi cîți baptişti, şi cîți alți rătăciți, aparținînd atîtor rătăciri religioase, nu cheamă lumea, din capiştele lor, prin cele mai frumoase îndemnuri morale ? Într-adevăr, oare nu ne vorbesc aceştia de cinste, de dragoste, de bună rînduială, de pocăință, de rugăciune şi de Dumnezeu? Iar predicatorii lor nu îşi vestesc cuvîntul cu înflăcărare în atîtea adunări ? Şi nu combat ei beția, desfrînarea şi pornirile rele ?...

Dar nu e destul! Căci unele fapte de felul acestora nu pot da singure mîntuirea.

Pe de altă parte, dacă Petre Lupu ne îndeamnă să ținem sărbătorile, să ne ducem la biserică, să ne rugăm lui Dumnezeu *de sănătate* şi să ținem posturile, faptul acesta poate fi pentru unii atrăgător, fiind îmbrăcat în haină bisericească, şi ar putea să fie un indiciu de încredere în solia lui, după cum tot atît de convingătoare ar putea să fie aceleaşi povețe cînd sînt date prin diferite cercuri spiritiste. Repede, însă, această chemare este întunecată de alte învățături şi fapte potrivnice. Cu drept cuvînt, spunea Sfîntul Mucenic Justin filosoful, în scrisoarea lui către Anton Piu, pentru înştiințarea poporului roman:

„*Demonii încearcă să zădărnicească lucrarea lui Hristos, imitîndu-I învățătura şi aşezămintele*".

Să vedem, prin urmare, care sînt elementele care ne îndreptățesc să credem că fenomenul de la Maglavit nu se poate integra în Biserica noastră. În scopul acesta, trebuie să considerăm Maglavitul în tot complexul lui, deci nu în mărginirea celor cîteva precepte din predica ciobanului, ci în totalitatea elementelor care îl susțin şi cu care se întrețese, cu toate „minunile" şi cu întreaga „spiritualitate" care se desprinde din ele.

„Persoana lui Petre Lupu e centrul fenomenelor de la Maglavit - spune dl. Nichifor Crainic -, ea ne interesează deci în rîndul întîi" („Sfarmă Piatră", 10.X.1936).

Pe acest temei, vom analiza cazul acesta, deosebit de interesant, care a pasionat şi pasionează încă sumedenie de lume.

Din cele ce urmează, se va putea desprinde un şir de argumente care vin împotriva presupusei teofanii de la Maglavit. Dezvăluirea unor asemenea constatări constituie, fără îndoială, o durere sufletească pentru mulți din binecredincioşii Bisericii Ortodoxe, care au fost prinşi sufleteşte de „minunile" lui Petre Lupu. Dar adevărul trebuie mărturisit mai presus de orice, fără ocol şi fără şovăială, *ca să nu ținem lumina sub obroc*.

Se va întîmpla, poate, că anumiți duşmani ai Bisericii noastre pravoslavnice, între care şi sectanții, se vor bucura - în felul lor - de întorsătura fenomenului de credință, care

a roit în jurul celor cîteva locuri cu arătări, şi mai cu deosebire în jurul Maglavitului. Şi îşi vor închipui cît de întemeiați au fost ei, să nu creadă în asemenea cazuri.

Mai bine le-ar fi însă acestora să se smerească şi să se tînguiască pentru rătăcirile şi întunecările lor, căci numai prin trufie s-au despărțit ei de adevărul mîntuirii şi s-au rupt de trunchiul Bisericii. Deopotrivă cu nişte crengi rupte dintr-un pom, s-au uscat şi ei de seva dătătoare de viață a harului. Să se smerească aceştia şi să nu judece poporul lui Hristos, căci noi dacă am greşit cu ceva, tot în Adevărul Sfintei Biserici Apostolice şi Soborniceşti ne ridicăm, iar dînşii de nu vor voi să-şi părăsească rătăcirile lor, tot în pustiul din afară se vor afla.

1. Uşurătate şi lipsă de duhovnicie

După cum se ştie, în ziua de vineri 31 mai 1935, ciobanul Petre Lupu are prima vedenie a „moşului", la buturugi, în drum spre tîrlă. Apariția a fost cu totul stranie şi înfricoşată. Ciobanul se sperie. Puțin mai în urmă îşi revine, iar „moşul" îi vorbeşte şi îi dă solia de a merge în lume.

„După asta, spune Petre Lupu, acel «moş» a dispărut, în nor pătrat, pînă nu l-am văzut. M-am închinat şi am plecat la oi. N-am spus la nimeni nimic. Mi-am zis: Ce vorbă a fost asta ? Ce «moş» a fost ăla ?" (din cartea „Ce am văzut şi ce am auzit la locul minunatei arătări de la Maglavit" -

Pr. Dumitru Antal, Tipografia Cărților Bisericeşti, 1935, pp. 20-21).

Drept urmare a primei vedenii, ciobanul rămîne buimăcit şi nu ştie ce să creadă. „Moşul” nu i s-a lămurit, nu i s-a identificat şi nu ştie cine e. Trece o săptămînă; el nu vorbeşte cu nimeni despre acest fapt *şi nu merge la duhovnic*, după cum ar fi fost firesc.

În a doua vineri şi pe acelaşi loc, vedenia i se arată din nou. Era tot aşa. „De ce nu te-ai dus la lume ?”. „*Doamne, iartă ca am uitat*”, „Să te duci să spui la lume, să-ți faci datoria cu faptele ce te-am trimis, că te iert”. „M-am închinat şi a dispărut în nor pătrat... *Iar mi-am zis: Ce vorba a fost asta, ce «moş» a fost ăla ?*”

Aici se întîmplă un fapt curios. Deşi Petre Lupu nu ştia încă la o a doua lui întîlnire cine putea să fie „moşul” din arătarea lui, îi spune totuşi hotărît: „*Doamne, iartă ca am uitat*" (uitase de însărcinarea care i se dăduse...). Deci Petre Lupu se adresează vedeniei ca însuşi lui Dumnezeu şi îi cere iertare. Şi cînd arătarea a dispărut, el se întreabă din nou: „Ce vorbă a fost asta ? *Ce «moş» a fost ăla?*” (Prof. dr. Antal, op. Cit.).

Dar prin această şovăitoare atitudine, din care rezultă că nu ştia ce să creadă despre „moşul” din vedenie, căruia îi spunea Doamne, prins într-o încercare atît de tulburătoare, Petre Lupu nu se duce nici de astă dată la duhovnic, ca să se mărturisească şi să se lămurească, ci o ține mai departe în felul lui. Mai este de luat încă în seamă că, întrebînd

„moşul” pe cioban pentru ce nu s-a dus la lume cu vorba ce i se dăduse, Petre Lupu răspunde: „Doamne, iartă *c-am uitat*”. În realitate, prin aceste cuvinte de dezvinovățire, el a mințit.

Dovada acestei minciuni ne-o dă chiar Petre Lupu, prin propria lui mărturisire cînd, după prima întîlnire cu „moşul”, povesteşte: „M-am dus la stînă, mirîndu-mă mult de aceea ce mi s-a întîmplat. *Cînd am ajuns acolo n-am spus la nimeni nimic pentru ca sa nu fiu luat în rîs. Soției nu i-am spus nimic din cele ce mi s-au întîmplat*”. Iar mai apoi adaugă: „M-am dus la oi şi *iar n-am spus la nimeni nimic, căci mi-era ruşine că va rîde lumea de mine*” (Propria declarație a lui Petre Lupu din cartea „Maglavitul”, Dr. Nicolăescu-Plopşor, pp. 39-40, Tip. „Ramuri”, Craiova).

După cum se vede, *el se ruşinase* de a spune la lume ce i se încredințase, *dar nu uitase*, după cum căuta să se dezvinovățească.

Este de remarcat în cele de față deplina analogie care există între comportarea lui Petre Lupu şi aceea a lui Bănică Doleanu din Cassota.

Şi unuia şi altuia li s-a arătat un „moş”; şi unul şi altul au fost repede captivați de vedeniile lor. Amîndurora le lipseşte elementul duhovniciei şi amîndoi au mințit în fața arătărilor lor.

În cea de-a treia vineri, vedenia îl îndeamnă cu asprime să-şi împlinească solia, să se ducă „la lume, la popă, la

primărie”. El nu se duce nici de astă dată la preot ca să fie luminat ci, sub obsesia acelor vedenii, merge în lume, fără a mai cerceta adevărul, şi împînzeşte tot satul cu „minunile” lui. La preot merge tocmai la urmă, şi fără vreun gînd duhovnicesc, ci numai ca să raporteze „minunea”, după ce faptul se săvîrşise *şi după ce vestea se lăţise cu iuţeala fulgerului*. Dovada ne-o dă tot Petrache Lupu, cînd spune:

„După ce am muls oile, am plecat în sat cam pe la orele 10 dimineaţa *şi am început a spune toate astea la toţi cîţi îi întîlneam în cale*. Am spus şi soţiei, cum şi lui moş G. Mituleţul care, auzind, a mers cu mine şi la părintele Bobin acasă” (Din aceeaşi declaraţie, cartea d-lui dr. Nicolăescu-Plopşor, pp. 42-43).

Întîmplarea ajunge la cunoştinţa ziarelor şi mulţimea începe să se reverse la Maglavit, mai înainte ca toată această pretinsă descoperire să mai fi avut vreme de a fi fost filtrată de oameni cu răspundere teologică. Iar cînd au sosit şi teologii şi preoţii la locul arătărilor, în acea fascinaţie de impresii ale mulţimilor şi de semne neobişnuite, ei n-au mai avut răgazul de a cerceta „revelaţia” în adîncurile ei, ci au lăsat ca vremea să lămurească totul.

De aici încolo, nu mai e vorba de „moşul” care i s-a arătat ciobanului, ci de „*omul care a vorbit cu Dumnezeu*”. Puţină vreme în urmă, după ce lumea s-a stîrnit să meargă la Maglavit şi după ce toate imaginaţiile s-au înflăcărat, iată că într-o zi Petre Lupu mai are nişte

vedenii. I se arată „Diavolul”, care vrea să-1 piardă (Încercarea de diversiune prin arătarea Diavolului, care apare într-o... altă haină, ca să convingă mai bine despre primele vedenii cu „Dumnezeu”, se regăseşte şi la alţi presupuşi profeţi; cazuri asemănătoare s-au petrecut şi cu Bănică Doleanu din Cassota-Buzău, cu Vasilica Barbu din Tecuci, Cu Ion Popa Gheorghe din Argeş, cu Gheorghe Enică din Vlad-Ţepeş - Ialomiţa şi cu alţii).

Şi Diavolul îi spune: „De ce m-ai făcut pe mine şi-a rămas lume puţină rea ?”. Apoi urmează un dialog cu tîlc: Petre Lupu răspunde: „Nu eu, «moşul»”. „Care e ăla «moşul» ?”. „Cînd a auzit, s-a acoperit un nor cu 11 inşi şi o femeie”. Şi „moşul” i-a vorbit: „Tu ştii că era să te omoare Diavolul ?”. Şi-a dat cu un guguloi mare şi a omorît pe Diavol. „Cînd a dat cu el, n-a mai rămas nimic”. Apoi i se spune: „De ce tot zici că eu sînt «moşul» ? *Ia seama ca eu am fost Dumnezeu care m-am lăsat la tine pe pămînt* („Maglavitul”, Dr. Nicolăescu-Plopşor, Ramuri, Craiova, p. 127).

Aceeaşi relatare o dă şi părintele Ouatu, în cartea Sfinţiei Sale „Maglavitul” (Tipografia Oastei Domnului - Sibiu, p. 59).

Şi astfel, prin aceste vedenii contrastante, diavolul caută a întări credinţa că „moşul” de la Maglavit ar fi fost Dumnezeu. Dar aici mai apare un element curios; este afirmarea vedeniei, cu pretenţie de divinitate, care spune: „*Eu am fost Dumnezeu care m-am lăsat la tine pe pămînt*”.

Pe cîtă vreme, Domnul i Se descoperă Sfîntului Ioan Evanghejistul cu cuvintele:

„Eu sînt Alfa şi Omega, începutul şi Sfîrşitul, *Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic*” (Apocalipsa 1, 8). Căci Dumnezeu nu este numai în trecut, dar este deopotrivă şi în prezent şi în veşnicie.

Din toate cele relatate se constată că Petre Lupu crede totul, primeşte totul şi îndeplineşte orice i s-a poruncit de acea vedenie, fără să ştie că şi Necuratul ni se poate înfăţişa în chipul „moşului”, al Mîntuitorului, al Maicii Domnului şi al tuturor sfinţilor, cu gînduri viclene şi ispititoare, ca să ne piardă.

2. Anticlericalism şi anticanonicitate

În duminica Rusaliilor din anul 1935, adică a doua zi după ce se stîrnise lumea cu „minunile”, Petrache Lupu se afla în biserica comunei Maglavit. După ce preotul vorbise poporului, ciobanul a avut aceeaşi vedenie a „moşului” chiar în Altar (După cum se ştie, diavolul se poate furişa chiar şi pînă în Altar, dar numai *în Sfîntul Potir nu poate intra*). Privindu-l, „moşul” îi face „un semn din cap”, chemîndu-1 să intre în Altar. Şi Petre Lupu, fară să mai şovăiască, a intrat în Sfînta Sfintelor, chiar pe uşile împărăteşti.

„*Ce cauţi în Altar, zice popa la mine, nu e voie*”.

„*N-am nevoie de tine*. Pe mine moşul m-a chemat („Maglavitul”, Pr. V. I. Ouatu, p. 57)”.

O relatare asemănătoare este redată şi în cartea „Ce am văzut la Maglavit” (Pr. D. Antal, p. 23), precum şi în celelalte broşuri care tratează acelaşi subiect. Din această împrejurare trebuie reținută puterea arătării care a putut lucra asupra lui Petrache Lupu, ispitindu-l a intra în Sfîntul Altar şi răzvrătindu-l împotriva preotului. Căci era vorba de un slujitor al Domnului, îmbrăcat în odăjdii, în plină lucrare a slujbei Sfintei Liturghii şi aflat în fața Sfîntului Jertfelnic; iar cuvîntul lui de oprire a fost atunci ca o poruncă dumnezeiască. Deci cum ar putea Dumnezeu să-şi răstoarne Aşezămîntul Lui Apostolic, provocînd o stare de destrămare înlăuntrul obştei creştine ? Cum ar putea El, prin mijlocirea unor cauze lăturalnice, să ceară unui credincios un lucru neîngăduit de Biserică, pe care ştie bine că slujitorul Lui este dator să-1 oprească ?

Acest simplu fapt, şi încă ar fi de ajuns să ne pună pe gînduri. În primul rînd, este vorba de călcarea unui canon ecumenic, Canonul 69 al Sinodului Trulan, în care se precizează: „*Nu se cuvine nimănui dintre mireni să intre în Sfîntul Altar*”. În al doilea rînd, cînd preotul se împotriveşte ca Petre Lupu să intre în Altar, acesta trece totuşi peste preot, cu cuvintele: „*N-am nevoie de tine...*”. Este oare această atitudine duhovnicească ? Dar... „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (I Corinteni 14, 33). Pe de altă parte, ascultarea şi smerenia sînt cele două virtuți de temelie, necesare oricărui început de viață creştină.

În schimb, voind într-o zi o fată din popor să se urce pe „amvonul” de pămînt al lui Petrache Lupu, acesta „*cu glas aspru i-a spus: «Nu te sui că ai păcătuit mult»*” (din relatările asupra Maglavitului - P. C. Pr. D. Antal, 1935, p. 10). Aşadar, Petre Lupu socotea un păcat mare ca cineva să se ridice pe movila lui de pămînt, unde numai el se suia şi nu i se părea păcat să intre în Sfînta Sfintelor, în timpul Sfintei Liturghii, cu atît mai mult, cînd slujitorul lui Dumnezeu, care este chipul văzut al Mîntuitorului, 1-a oprit cu tot dinadinsul.

Sub un raport mai larg, Petre Lupu s-a arătat anti-clerical şi prin defăimarea în public a diferiți preoți şi prelați.

Dar bîrfirea în public a unui preot, chiar cu dreptate, este un păcat atît de mare, încît Canonul 56 Apostolic prevede *să se afurisească chiar şi clericul care ar îndrăzni să defaime pe un preot sau diacon*. Preoților, pînă şi îngerii le dau toată cinstirea, pentru că ei săvîrşesc Sfînta Jertfă a Domnului, aşa încît, într-o cît mai mare măsură, noi avem datoria să-i cinstim. Cît despre păcatele unor slujitori care nu înțeleg să se mențină cu adevărat la înălțimea sacerdoțiului, fiecare îşi va da socoteala în fața Scaunului de Judecată. Iar Judecătorul este unul singur. El este drept şi nemitarnic şi îi va osîndi cu înfricoşare pe toți aceia care au ştiut Legea şi nu au împlinit-o.

3. Atitudinea față de Ortodoxie. Ideea de Dumnezeu

Principiul de căpetenie al dogmei Bisericii noastre Ortodoxe, singura Biserică creştină dreptmăritoare, îşi află temelia pe înțelegerea Sfintei Treimi, aşa cum s-a statornicit în Crezul de la Niceea. Înțelegerea dumnezeirii în Treime este punctul de plecare al mărturisirii ortodoxe, chiar pentru cel mai simplu şi redus credincios; iar în afara Sfintei Treimi şi în afara acestei mărturisiri, nu se poate concepe dumnezeirea. Din toate predicile lui Petrache Lupu a lipsit însă întotdeauna înțelegerea şi mărturisirea Sfintei Treimi. El nu vorbeşte decît de un „moş”, de un „moş” abstract şi vag, care ar închipui un Dumnezeu singular şi neipostatic.

Din toată trăirea spirituală a lui Petrache Lupu lipseşte concepția Mîntuitorului. El nu pomeneşte de Hristos, ci numai de „*moşul*”. Răscumpărătorul păcatelor noastre lipseşte din cuvîntul lui. Semnele, „minunile” şi vindecările pe care le face, nu le împlineşte în numele lui Hristos, cum s-ar cuveni. Iar dacă uneori pomeneşte de *Dumnezeu*, această invocare nu-l situează cu nimic în plămada Bisericii noastre Ortodoxe, deoarece ideea de Dumnezeu este vagă şi o putem întîlni la orice eretic, la orice sectant şi la orice mozaic sau mahomedan.

4. Ideea de mîntuire

Totodată, din toate manifestările lui Petrache Lupu, din toate „descoperirile” şi îndemnurile lui, lipseşte ideea de

mîntuire. El nu are sensul spiritualității şi al veşniciei. Este preocupat de cele pămînteşti, şi nu de cele cereşti. Cuvîntul soliei lui îndeamnă: „Să ne ducem la biserică să ne rugăm lui Dumnezeu de *sănătate*”. După cum s-a văzut la punctul 4 al capitolului IX, rugăciunile lui Petrache Lupu sînt lipsite de spiritualitate; el nu caută mîntuirea şi nu se preocupă de moştenirea cerurilor. Rugăciunea lui tipică, singura rugăciune pe care o spune, este de ordin pămîntesc. „Să dea Dumnezeu sănătate. Vezi, Doamne, cum se roagă. Uite, Doamne, cum te mai roagă. Te rog şi eu, Doamne. Dă-le vedere. Dă-le picioare. Dă-le putere. Dă-le să audă. Ia de pe ei boala grea şi nu-i mai canoni, Doamne, şi ajută-le pentru vorba care m-ai trimis în țară, te rog şi eu, dă-le sănătate şi nu-i mai canoni. Să dea Dumnezeu sănătate” („Maglavitul”, Pr. Ouatu, p. 62). Apoi, Petre Lupu spune: „E rău de noi, fraților, dacă nu ne pocăim cu vorba pe care m-a trimis pe mine «moşul», n-ai cu ce ține nimic: nici bou, nici cal, nici oaie, nici porc, nici pasăre, nici nimic”. „Dacă ne pocăim ne dă sănătate, ne dă grîu, ne dă porumb...” (Op. cit. p. 54 şi 58).

Sau: „Dacă ne pocăim, România are muncă, Dumnezeu dă de toate, *e belşug şi trăieşte bine toată țara*” (p. 60).

Iată, prin urmare, cum tot miezul soliei lui Petrache Lupu este de ordin pămîntesc. Iar faptul acesta este un indiciu cît se poate de suspect pentru cine pretinde că se află pe linia profeților. Spune Domnul ucenicilor Săi: „Nu vă îngrijorați cu privire la viața voastră, gîndindu-vă ce veți mînca, nici cu privire la trupul vostru, gîndindu-vă cu

ce vă veți îmbrăca". „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Luca 12, 22 şi 31).

Spre a medita mai bine asupra contrastului care există între duhul Maglavitului şi spiritualitatea adevărată a creştinismului, socotesc potrivit a reda o parte din minunata rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos din Acatistul Sfintei Cruci:

...„O, răstignitul meu Hristoase, cîte ai pătimit pentru noi, cîte rane, cîte scuipări, cîte batjocuri şi necinste ai răbdat pentru păcatele noastre, *pentru ca sa ne dai pildă de adevărata răbdare. De aceea, cum pot eu sa fug de Cruce, văzînd pe Dumnezeul meu că este ridicat pe ea ? Cum să-mi pară grele chinurile văzînd pe Stăpînul meu că le iubeşte şi le cere şi le socoteşte Lui de mare cinste? Ruşine îmi este cu adevărat de mă voi întrista de relele ce-mi pricinuiesc oamenii sau ispitele ce-mi aduc diavolii, trupul şi gîndul meu cel rău, sau pentru sărăcia şi boalele ce-mi vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele mele*, deoarece acestea toate le trimite pentru ca să mă apropii mai mult de El. Pentru ca să-L măresc şi să mă pedepsesc în această viață pentru binele meu, pentru ca să mă hodinesc cu mai multă mărire întru împărăția Lui cea veşnică. *Şi de vreme ce este aşa, înmulțeşte-mi, Doamne, ostenelile, ispitele şi durerile*, dar să-mi înmulțeşti împreună şi să-mi prisoseşti răbdarea şi puterea, ca să pot răbda toate cîte mi s-ar întîmpla".

Pentru mîntuirea noastră însuşi Mintuitorul ne

poruncește să ne luăm Crucea, dacă voim cu adevărat să-I urmăm Lui.

Totodată, este de observat că Petrache Lupu se roagă lui Dumnezeu şi într-un alt sens, cu totul curios. El spune, fără şovăire: „Ia uite, Doamne, cum te mai roagă *credincioşii mei*, iartă-i, Doamne, *că sînt nevinovați*". Ce poate oare să însemne această mărturisire care se face despre nevinovăția noastră cînd ştim bine că toți sîntem păcătoşi şi că numai Hristos, împreună cu Sfînta Sa Maică, au fost fără păcate ?

Dar explicația acestui fapt se află mai degrabă într-o ispită de trufie, pe care Satana caută să o infiltreze pe nesimțite în oameni, prin mijlocirea unor asemenea manifestări. Cu privire la răsplata dumnezeiască a faptelor noastre bune sau rele, ciobanul de la Maglavit este stăpînit de aceeaşi concepție pămîntească care gravitează în jurul roadelor cîmpului şi a sănătății trupeşti. După vorba pe care a primit-o de la „moşul", Petrache Lupu spune între altele: „Să nu mai aruncați copii pe la gropi, pe la fîntîni, pe la grîu, pe la porumb, că-i rău de noi, fraților. *Ne canoneşte fără muncă*" („Magiavitul", Pr. V. I. Ouatu, p. 59).

Lepădarea de prunci este o ucidere. Canonul 91 al Sfîntului Sinod Trulan hotărăşte: „Cei ce dau doctorii care provoacă avortul, precum şi cele ce primesc otrăvuri omorîtoare de prunci, se supun pedepsei ucigaşului". Este vorba deci de un păcat de moarte, prin care ne putem pierde sufletul. Pentru urîciunea înfricoşată a uciderii de

prunci, pe care nici jivinele sălbatice nu o fac cu puii lor, Sfîntul Vasile cel Mare a statornicit că vinovații acestui păcat, care se pocăiesc, să rămînă zece ani neîmpărtăşiți, deci despărțiți de Hristos. În fața acestui prăpăd duhovnicesc, care ne poate prăvăli în focul cel veşnic, vestitorul de la Maglavit anunță numai „canonirea fără muncă”, adică lipsa de roade şi de bucate. Viziunea mîntuirii îi lipseşte, iar spiritualitatea lui este coborîtă la un nivel biologic.

5. Substituirea Sfintelor Taine

După cum s-a văzut în primele capitole, Petrache Lupu, ca şi ceilalți vizionari asemănători, prezintă o falsă concepție despre iertarea păcatelor. Din toate manifestările lui lipseşte înțelegerea necesității Sfintelor Taine, şi mai cu seamă a spovedaniei şi a împărtăşaniei. Cu privire la putința iertării păcatelor, el îşi închipuie că e destul să ne pocăim la Cruce sau la buturugă, spre a ne curați de tina sufletului nostru. El însuşi porunceşte: „*Mergeți, măi fraților, la buturugă, mergeți la Cruce, stați acolo şi vă rugați să vă ierte Dumnezeu păcatele*” („Maglavitul”, Pr. Ouatu, p. 26).

Aici apare însă şi o altă mare rătăcire, în legătură cu buturuga şi cu sălciile „minunate”, atît de bine cunoscute tuturor pelerinilor.

Din cartea „Ce am văzut şi ce am auzit la Maglavit” (Pr. D. Antal, 1935, pp. 8-9), desprindem: „...Ceva mai

încolo dăm de plopul din a cărui creangă uscată izvorăşte apă în chip minunat". „Ciobanul Petre Lupu *spune ca aici s-au oprit să-şi lege cureaua la opinci, cînd i s-a arătat a treia oară «moşul»*. Fiecare credincios ține mîna să-i picure măcar trei picături. Privind mîinile ce stăteau întinse ca după o mană cerească, am observat că picăturile se îndesesc sau se răresc după mîna care stă întinsă".

Asemănător relatează despre acele „plute" şi dl. ing. George G. Dobrescu din Bucureşti, în cartea părintelui Ouatu: „Toți se roagă lui Dumnezeu să le sloboade cîteva picături, ce sînt bune pentru orice durere şi suferință. Vine la rînd un bărbat. Îşi întinde sticla, dar picătura întîrzie, nu vine deloc, şi omul pleacă gînditor... Urmează o femeie. Dar nici ea nu primeşte nici o picătură. Învinsă, pleacă cu privirea în pămînt. Şi aşa urmează zi şi noapte. Unii iau cîteva picături, alții nimic. Zeci şi sute de mii de suflete se perindă pe sub plută pentru picătura făcătoare de minuni. Un surd se pleacă pentru a primi picătura drept în ureche. Şi îndată murmură: încep să aud. Doamne, aud. Un orb se spală pe ochi cu această picătură şi vederea îi revine. Lucruri care te uimesc şi te înfricoşează".

Iată cum vorbeşte despre aceste „sălcii plîngătoare" şi răposatul părinte V. I. Ouatu în cartea sa „Maglavitul": „Sînt nişte copaci din a căror ramuri uscate pică apă tămăduitoare. Creştini mulți, grupați în jurul lor, aşteaptă să le picure în sticle, în ochi, în urechi sau pe cîte o rană, cîteva picături din această apă binecuvîntată". „*Pe aceste locuri, poporul îşi mărturiseşte cu îndrăzneală păcatul şi*

lăcrimînd aşteaptă iertare. Aceste sălcii plîngătoare au auzit multe inimi suspinînd şi multe suflete oftînd din greu. *În fața lor, poporul s-a mărturisit deschis*. Sînt cazuri unde s-a aşteptat ore întregi şi n-a curs nici măcar o singură picătură, în timp ce la alții au curs ca la comandă, repede şi frumos, zeci de picături". Tot astfel, ni se precizează şi în cartea „Despre arătarea dumnezeiască de la Maglavit" de I. Constantinescu, epitropul Aşezămîntului „Madona Dudu" (Tip. Victoria, Craiova, pp. 3940):

„Am văzut cu mirare că dintr-o cracă uscată ca un ciot care părea o mînă de om avînd lipsă laba, picura ca şi o lacrimă din ochiul omului, picături de apă limpede ca şi cristalul". „Am privit o vreme şi am văzut cu mirare cum unora le picura în palmă mai repede, pe cînd altora mai încet şi chiar cu greutate". „Îți dădea impresia că picătura sfîntă cîntăreşte mai întîi de meriți sau nu *să te împărtăşeşti de puterea ei miraculoasă*".

Relatări asemănătoare ni se dau şi în cartea „Petrache Lupu, ciobanul din Maglavit" de Caterina Cerkez (Editura Casei Şcoalelor pp. 18-19), precum şi în celelalte cărți asupra „Minunilor de la Maglavit"[18].

Iată deci ce fel de nemaipomenite sminteli ! A ajuns lumea cu zecile şi sutele de mii să-şi mărturisească păcatele în fața unor copaci şi să primească iertarea de la

---

18 „*Arătarea de la Maglavit în lumina Teologiei*" de Econ. dr. I. C. Beldie, Arta Grafică, Galați, 1939; „*La Maglavit*" de Pr. D. Roman, Unirea, Ploieşti; „*Ecoul Maglavitului*" de Pr. P. Georgescu, Tip. R Darurilor, Bucureşti etc.

Dumnezeu în baza unor superstiții. Prin urmare, şi pe alte căi decît aceea a preoților se poate dobîndi dezlegarea de păcate !...

La acele sălcii, de ani de zile şi pînă acum, s-au îmbulzit toți pelerinii care au venit la Maglavit ca să-şi afle tămăduirea şi iertarea de păcate; *dar ciobanul Petrache Lupu nu numai că nu a împiedicat această credință, dar chiar a luat în nume de bine aceste manifestări şi le-a privit cu bunăvoință, ceea ce a încurajat şi mai mult lumea să practice asemenea ciudate deprinderi*.

O dovadă în plus că această rătăcire a pătruns în masele populare este şi „Colindul popular al Maglavitului" publicat în ziarul „Universul" din 1 ianuarie 1940, care glăsuieşte astfel:

Colo, colo-n răsărit,
Colo-n şesul înflorit,
Pe rîtul lui Maglavit,
Ciobănaş cu oi trecea,
Şi din fluieraş doinea,
Dumnezeu i s-arăta
Şi-n lume că-l trimitea,
Tuturor ca să vestească,
De rău să se pocăiască,
Cerul să nu-i potopească.
Şi lumea se înturna,
Pe Dumnezeu cuvînta.
Dumnezeu iertare da.

Dintr-o cioturǎ uscatǎ.
Apǎ bunǎ şi curatǎ,
De greşale iertǎtoare,
De dureri alintǎtoare.

....

Cît despre toți credincioşii care au aşteptat iertarea de pǎcate de la acele cioturi, ei s-au întors de bunǎ seamǎ la casele lor cu toate pǎcatele cu care veniserǎ, *atîta vreme cît nu s-au mǎrturisit la duhovnic*.

În legǎturǎ cu vindecǎrile petrecute la „plutele minunate", s-au putut gǎsi destule explicații în precedentele capitole, asupra fenomenului care le caracterizeazǎ; la acestea se mai poate adǎuga încǎ un caz revelator: În veacul al XVIII-lea, baronul de Reichenbach, unul din începǎtorii aplicațiilor de „magnetism animal", a magnetizat un copac, care a cǎpǎtat *însuşiri tǎmǎduitoare*. Cu puțin în urmǎ, s-au putut constata cîteva vindecǎri neobişnuite prin simpla atingere a bolnavilor de trunchiul copacului. De bunǎ seamǎ cǎ ne aflǎm şi aici în prezența unor fenomene care nu au nimic de-a face cu lucrarea Duhului Sfînt (despre asemenea cazuri putem afla relații în orice tratat de magnetism animal).

6. Binecuvîntârile

Încǎ din primele zile ale fenomenului maglavitean, şi în chip neîntrerupt, ciobanul cu arǎtǎrile a „binecuvîntat" pe toți pelerinii care i s-au perindat pe dinainte. Mireni, preoți

de mir şi monahi, erau binecuvîntați deopotrivă de acest profet, care *îşi punea mîinile pe capul tuturor*. Şi lumea se îmbulzea prin mulțime, dintr-o pornire de bună credință, dar uşuratecă, ca să primească acele „blagosloviri”...

În gîndul că omul acesta deosebit ar fi fost într-adevăr un trimis al lui Dumnezeu, fiecare voia să se apropie de „sfințenia” lui, ca să se simtă mai întărit sufleteşte.

„L-am văzut a doua zi, povesteşte P. C. Pr. D. Roman în cartea sa „La Maglavit”, p. 10, punînd mîna pe capul celor îngenuncheați pe două rînduri, în fața casei, l-am văzut atins şi sărutat de toată lumea ca pe nişte moaşte”...

De fapt, sensul acestor „binecuvîntări” nu este întemeiat pe nimic, şi tocmai de aceea dovedeşte o abatere în plus, care se adaugă la toată rătăcirea Maglavitului. Nimeni nu poate avea putere sfințitoare decît preoții Bisericii, prin harul lui Dumnezeu, care se revarsă peste ei din ziua hirotonirii lor. Prin punerea mîinilor arhiereşti, începînd de la Apostoli şi pînă azi, se păstrează fără întrerupere legătura puterii sfințitoare a tainei preoției. Iar mireanul, oricine ar fi el, deci chiar un cuvios cu viață de sfînt, sau un profet, sau un prooroc, nu poate să intre în domeniul sacerdotal decît prin hirotonie. Lipsindu-i această taină sfîntă, el este acela care trebuie să primească binecuvîntările, şi nu poate nicidecum el să le dea. Temeiul acestei susțineri este împuternicit de toată Legea lui Dumnezeu, care nu vine să tulbure şi să strice rînduielile Aşezămintelor Sale sacramentale, ci să le întărească.

„Sînt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; sînt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; sînt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu” (I Corinteni 12, 4-6).

Puterea sfințitoare aparține preoțimii, nu numai din perioada Noului Testament, ci şi aceluia din vremea Vechiului Testament. Funcțiunile leviților nu puteau fi îndeplinite de către profeții Vechiului Testament şi de către nimeni altcineva, decît numai de către leviți. Şi chiar în perioada patriarhilor, binecuvîntările pe care le-au dat aceştia îşi găsesc originea în actul sfințitor al lui Melhisedec, care întemeiază „Preoția în veac” şi care „a binecuvîntat pe cel ce avea făgăduințele” (Evrei 7). Cît despre binecuvîntările capilor de familie, acestea aveau caracter restrîns în vechiul Israel, şi nu se dădeau decît acelora din propria lor casă.

Pe ce temei îşi însuşeşte, prin urmare, Petrache Lupu puterea sfințitoare de a binecuvînta lumea, şi chiar pe slujitorii Domnului, prin punerea mîinilor, el care nu este preot ?

În aceeaşi măsură, ciobanul de la Maglavit „binecuvîntează” şi diferite icoane, cruci sau cărți de rugăciuni, care i se aduc de către pelerini spre... „sfințire”; iar dintre aceste icoane, unele nu sînt ortodoxe, ci poartă „sfinți” nerecunoscuți de Biserica noastră.

7. Talismanele

Ca o urmare a celor de mai sus, Petre Lupu a întărit, de

la început, credința în talismane. Cum poporul este înclinat în mare parte spre superstiție, această ispită poate lua forme foarte accentuate dacă este încurajată. Aşa se întîmplă şi cu ciobanul de la Maglavit. În felurite împrejurări, pelerinii superstițioşi îi dau în păstrare, pentru puțină vreme, diferite obiecte: cîte un ceasornic, un portmoneu, un carnet, *un bilet de loterie*, sau chiar o batistă, ca să le poarte asupra lui, sau ca să doarmă pe ele şi astfel, atinse acele obiecte de „sfințenia" lui, să poată deveni „aducătoare de noroc"... Este de luat în seamă faptul că Petrache Lupu admite fără rezerve asemenea deprinderi. Despre aceste cazuri, sînt diferiți creştini cu frica lui Dumnezeu care mărturisesc cele văzute, între care şi semnatarul celor de față.

Dacă pot fi - din păcate - creştini atît de superstițioşi, care s-au lăsat subjugați de această ispită, surprinzător apare însă faptul că un „trimis al lui Dumnezeu", prin care se presupune că vorbeşte Duhul Sfînt, se poate învoi la o asemenea urîciune.

Dar Petre Lupu, care şi-a dovedit înclinația de a sprijini superstiția talismanelor, îşi arată multă precădere şi pentru jocul de noroc. În scrierea „Minunile de la Maglavit - Pămîntul Mîntuirii" (Editura Țicu Eşanu Bucureşti, p. 16), autorul C. Ştefan aduce această mărturisire: „Un vizitator al Maglavitului i-a adus lui Petrache Lupu, în semn de sinceră dragoste frățească, un loz de la loteria de stat, care poartă numărul 52.859. *Dacă voi cîştiga* (a zis Petrache), *banii din cîştig îi voi da pentru ridicarea unei mănăstiri*

aici în sat”[19]. Dar el n-a cîştigat !

În schimb, canonul al 50-lea al Sinodului Ecumenic Trulan hotărăşte:

„*Nimeni, fie dintre laici, fie dintre clerici, sa nu mai practice jocurile de noroc. Daca cineva s-ar dovedi făcînd aceasta, daca este cleric să se caterisească, dacă este laic să se afurisească*”.

Dealtfel, Domnul spune:

„Cu multă trudă să-ți cîştigi hrana” sau „În sudoarea feții tale să-ți cîştigi pîinea” (Geneza 3, 17-19). Deci ce fel de duh însuflețeşte pe Petre Lupu ca să primească de bunăvoie ispita unui joc de noroc pentru a destina apoi acel cîştig, blestemat de Biserică, ca temelie a unei biserici ?...

Cu drept cuvînt spune Sfîntul Ioan Damaschin: „*Binele nu este bine cînd trăieşte în prietenie cu răul*” („Dogmatica”, p. 301, Ed. Librăria Teologică, Bucureşti).

8. Sărutarea mîinii

După cum se ştie, aproape toți credincioşii care vin în legătură cu Petrache Lupu îi sărută mîna cu toată cucernicia, iar el admite, fără ocol, acest act de venerare.

---

19 Cunoscută este în această privință şi fotografia ciobanului de la Maglavit, alături de un agent al colecturei „Băncii Române de Comerț”, în care ciobanul ține demonstrativ, într-o mînă întinsă, un bilet de loterie. Reprodusă în multe exemplare, această fotografie a ajuns repede în mijlocul vitrinelor amintitei colecturi, slujind astfel de reclamă firmei.

Dar uneori faptul acesta prezintă şi o altă perspectivă. Aşa s-a întîmplat, de pildă, în toamna anului 1938, cînd ciobanul venise la Bucureşti. În cele cîteva zile ale şederii în Capitală, fiind poftit să vorbească parohienilor Bisericii Oborului Vechi, la vestea sosirii lui, lumea a umplut repede biserica, precum şi toată împrejurimea. La sfîrşitul vorbirii, Petrache Lupu a început să „binecuvînteze” mulțimea, şi cum parte dintre credincioşi i se prosternase, el a spus în fața tuturor: „*Fraților, nu mie îmi sărutați mîna ci «moşului»*”.

Cuvîntul acesta ar putea trece la prima vedere drept o dovadă de smerenie. Cercetînd însă mai îndeaproape dedesubtul acestei idei, descoperim în realitate o altă latură. Mai înainte de toate, nici un sfînt, sau profet, sau mare cuvios, din cele mai străvechi vremuri şi pînă în ziua de azi, nu şi-ar fi îngăduit să ceară asemenea acte de venerare, închipuindu-se pe ei ca „vase alese” şi sfinte ale lui Dumnezeu.

Dar acest cuvînt mai cuprinde un înțeles, şi anume prevenirea hotărîtă că *„moşului” i se sărută mîna*. Cum însă „moşul” este o vedenie neidentificată, ba dimpotrivă se deduce că a fost o arătare a Necuratului, înseamnă că nu lui Dumnezeu I s-a sărutat mîna, ci şarpelui cel viclean, care a înnodat astfel atîția creştini uşurateci şi prea lesne primitori de ispite, în mrejele lucrărilor lui.

9. Relații cu spiritiştii

Este necesar ca, în şirul argumentelor folosite aici, să punem în discuție şi o altă înfățişare a fenomenului de la Maglavit. Şi anume faptul că, încă din primele zile ale arătărilor şi pînă în vremea de față, a existat o foarte mare apropiere între lumea spiritistă şi Maglavit, precum şi o mare simpatie din partea lui Petre Lupu pentru spiritişti.

În mai toate cercurile spiritiste s-au primit nenumărate „comunicări" prin care „sfîntul" de la Maglavit era în chip deosebit susținut şi lăudat. Toți aceşti spiritişti şi „spiritualişti", „aleşii Domnului", care pretind că le vorbeşte Tatăl ceresc, Mîntuitorul sau diferiți sfinți, au fost îndemnați, de la început, a crede în „revelațiile" de la Maglavit şi a merge în pelerinaj acolo.

Anumite cercuri spiritiste s-au dus în grupuri la locul pretinselor minuni şi au putut recolta, *în mod deosebit*, fel şi fel de apariții luminoase şi de semne neobişnuite.

Diferiți spiritişti cunoscuți, între care şi conducătorul uneia dintre Societățile spiritiste din Bucureşti, au făcut diferite reportaje în marile cotidiane asupra „minunilor" de la Maglavit. De asemenea, şi revistele spiritiste de la noi l-au susținut, cu aceeaşi înflăcărare, pe Petrache Lupu.

În aceeaşi vreme, presupusul spirit al „Sfîntului Anton de Padova" le comunica membrilor unuia dintre cunoscutele cercuri spiritiste din Capitală următoarele: „La zi mare a îngăduit Dumnezeu ca unul din cercul vostru să aibă fericirea să facă legătura cu ciobanul sfînt

de la Maglavit. Acum nimeni nu se mai poate îndoi de puterea ciobanului sfînt, precum şi de comunicările cercului asupra lui. Cercul vostru are o legătură cu acest suflet înălțat, pe care nici unul nu o poate bănui. El, căruia «moşul» i s-a arătat, vă poate îndrepta pe aceia care vreți să credeți în el”.

Iar la data de 16 aprilie 1936, acelaşi cerc primea noi întăriri despre misiunea lui Petrache Lupu. Li se comunica acelora: „...Acest spirit încarnat, neînchipuit de mare şi puternic, la care cu încetul nouă mări şi nouă țări vor veni să se închine şi să vadă minunile sale, nu-1 poate concepe nimeni de unde pleacă şi cum a ajuns la voi. Să credeți în Petre Lupu din Maglavit şi să credeți că şi voi aveți misiunile voastre”.

Cu prilejul începerii lucrărilor pentru biserica de la Maglavit, prima săpătură de pămînt a fost făcută, în chip simbolic şi cu aprobarea ciobanului, tot de către nişte spiritişti care, *în acea vreme*, mărturiseau tuturor, în mod deschis, această credință a lor. Iată însă că, la 21 iunie 1938, „spiritele” vorbeau astfel unei grupări spiritiste:

„Veți lucra în colaborare cu mult iubitul şi încercatul nostru frate Petrache, care ispăşeşte păcatele altora. Iubiți-1 mult, pentru că legătura voastră cu el este cimentată cu binecuvîntarea divină. Cercul vostru numără 44 de frați; deci cîți puteți mai mulți, chiar cu sacrificii, fiți alături de el la Sfîntul Petru”. Pe baza acestei vestiri, Petrache Lupu a putut să-şi petreacă onomastica din anul 1938 în mijlocul spiritiştilor. De asemeni, el a făcut

adeseori şi rugăciuni în comun cu grupuri spiritiste, ceea ce pentru un drept credincios este o mare urîciune, ţinînd seama de Canonul 45 Apostolic, prin care se hotărăşte ca însuşi „Episcopul, preotul sau diaconul, care se roagă numai împreună cu ereticii, să se afurisească”.

S-ar putea obiecta că Petre Lupu n-ar fi avut cunoştinţă de practicile acestor fraţi rătăciţi de la adevărata cale a Bisericii, după cum n-ar fi avut cunoştinţă nici de ceea ce este spiritismul în sine, ca o lucrare demonică pe care Biserica o osîndeşte şi o blestemă.

Dar Petre Lupu ştia şi a fost prevenit de toate acestea, cu gîndul unei lămuriri, de către chiar semnatarul celor de faţă, în luna iunie 1937, cînd am cercetat Maglavitul. De altfel, pentru un „profet” care atît de uşor ştie să ghicească tainele multor oameni, este de presupus că n-ar fi trebuit să i se spună de către alţii asemenea grave lucruri, ci să le ştie el însuşi, pe aceeaşi cale pe care este de obicei insuflat. Totuşi, lui Petre Lupu nu i s-a descoperit nimic în legătură cu toate acestea şi, aflîndu-le pe altă cale, *reacţia lui a fost neexistentă iar de atunci încoace legăturile reciproce dintre el şi spiritişti s-au accentuat*.

10. Divulgări de păcate

În virtutea aceleiaşi lucrări, prin care s-au produs vedeniile, precum şi toate celelalte semne neobişnuite, Petre Lupu a fost de la început, în toată vremea, insuflat şi călăuzit de o gîndire străină de a lui.

Părintele D. Roman din Ploieşti pomeneşte, în cartea sa „La Maglavit Dumnezeu Se arată şi vorbeşte”, că o altă putere grăieşte prin gura ciobanului, încît el nici nu arată vreun fel de osteneală a minţii şi a memoriei pentru cele ce spune (p. 15).

Spune şi P. C. Părinte D. Antal, în relatările Sfinţiei Sale despre Petrache Lupu:

„Răspunsurile îi sînt scurte şi logice, ca nişte axiome, ca nişte profeţii, care nu-s de la el pornite, ci de la o putere străină şi el e numai transmiţătorul lor” (p. 12).

Dar, în afară de toate observaţiile de mai sus, chiar Petre Lupu ne face unele mărturisiri interesante în acest sens.

II întreabă astfel d-1 Nichifor Crainic:

„De unde ştii tu cum ştii ?”

„Eu văd prin om, ne-a răspuns simplu şi hotărît. Uite, dacă omul s-ar ascunde după paravanul ăsta de lemn (arătîndu-ne capul patului pe care şedeam în odaia lui), eu văd dincolo de el, pînă în om”.

„Mai mult n-a putut să ne lămurească în privinţa acestei pătrunderi stranii prin lucruri şi fiinţe” („Sfarmă Piatră” nr. 42, 10 septembrie 1936).

Într-adevăr, cu mare uşurinţă, şi spre uimirea lumii, Petrache Lupu citeşte în viaţa multor oameni care i se perindă pe dinainte, aflîndu-le tainele şi păcatele lor, de îndată ce îi vede. Sînt, desigur, bine cunoscute aceste cazuri tulburătoare, care încremenesc atîtea suflete.

Dar putința de a cunoaşte asemenea ascunzişuri sufleteşti, pe o cale nevăzută, poate decurge din două izvoare diferite şi îşi găseşte originea fie într-o inspirație a Duhului Sfînt, fie într-o inspirație a Necuratului. Şi, după cum pomul bun după roadele lui bune se cunoaşte, tot astfel şi pomul rău, după roadele lui rele se cunoaşte.

Vom vedea deci care sînt roadele „darului” de care se foloseşte ciobanul de la Maglavit, pentru a se putea identifica toată lucrarea lui.

În mod obişnuit, de îndată ce Petrache Lupu ia cunoştință de faptele tăinuite ale unora dintre pelerinii Maglavitului, veniți într-un gînd de bine pe locul arătărilor, el le divulgă păcatele în public.

Iată cîteva pilde raportate de către P. C. Părinte D. Roman, în cartea sa „La Maglavit Dumnezeu se arată şi vorbeşte”, p. 16:

„«Ce-ai scoborît aici din palat de la Bucureşti, şi vrei să dormi pe rogojină, ca să înşeli pe Dumnezeu să-ți dea vindecare fiicei tale *cînd ai făcut atîtea avorturi pînă acum* ?». Aşa ceartă el pe o cucoană de la Bucureşti, care îi cerea să se roage pentru copila ei bolnavă, şi care îndată ce primeşte această mustrare cade într-un leşin”...

„Şi cîte alte asemenea mustrări de profet cunoscător al tainelor celor dinlăuntrul sufletului nu veți vedea şi auzi acolo”.

La p. 29 a aceleiaşi cărți, ieromonahul Mircea Drăghici,

de la mînăstirea Cheia-Prahova, aduce următoarea mărturie:

„Erau acolo lîngă troița de la stînă doi copii orbi, frați. Mama lor cere vindecarea. Păstorul îi răspunde: *«Iți iei tu asupra ta osînda păcatului tău căzut peste copii ? Tu ai făcut aceşti copii cu fratele tău»*. Într-un leşin de plîns disperat, femeia şi-a recunoscut acest păcat"[20].

În cartea „Rolul Maglavitului în viața noastră religioasă” (Pr. Ioan Mihălcescu, Tip. Viața literară, Bucureşti, 1936), la p. 14, se redau următoarele:

„O altă categorie de minuni săvîrşite de Petrache Lupu este citirea gîndurilor şi cunoaşterea trecutului unora din cei ce se duc la el. Un om care era chinuit de dureri mari la un ochi se prezintă la Petrache, pe cînd acesta se afla pe amvonul său (deci în mijlocul mulțimii), şi îl roagă să-l vindece. Petrache îi zise: «Ai să te vindeci cînd o învia popa pe care l-ai omorît». Într-adevăr, omul a mărturisit că omorîse cu mulți ani înainte, fără să fi fost descoperit, pe un preot”.

Aceste pilde s-ar mai putea continua într-un lung şir; dar cele mărturisite aici, de către mai mulți preoți ai Bisericii, sînt destul de lămuritoare pentru a ne convinge,

---

20 Din elementele acestui din urmă caz, în afară de atitudinea ciudată care îl caracterizează pe cioban, se mai desprinde un fapt interesant, şi anume: recunoaşterea că cei doi copii au primit orbirea (un duh de orbire) ca fii ai păcatului, născuți din fărădelegea mamei lor (a se vedea capitolul 5 al scrierii de față).

cu prisosință, de duhul antievanghelic de care este stăpînit acest vizionar.

Ce poate însemna, din punct de vedere duhovnicesc, divulgarea în public a păcatelor cuiva ? Indiferent pe ce cale am cunoaşte tainele unui frate al nostru, în nici un caz nu avem dreptul să le divulgăm în lume. Păstrarea tainei mărturisirii este, de altfel, principiul de bază al duhovniciei.

Cînd Noe, după ce băuse vin, se dezgolise în mijlocul cortului său, Han, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său *şi a spus celor doi fraţi ai lui, afară*. Apoi, Noe s-a trezit din ameţeala vinului şi a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tînăr. Şi a zis: „Blestemat să fie Canaan. Să fie robul robilor fraţilor lui” (Geneza 9, 22-24).

După cum se vede, dacă pentru faptul că Han a descoperit faţă de ceilalţi fraţi ai lui starea de goliciune trupească a lui Noe, el s-a făcut vinovat de atîta pedeapsă, cu cît este oare mai mare păcatul de a dezvălui goliciunea sufletească a unui semen al nostru ?

Din cercetarea Sfintelor Evanghelii, nu vom găsi nici o singură împrejurare în care Mîntuitorul dezvăluie în faţa mulţimii păcatele vreunuia dintre oameni. Cînd a mustrat pe farisei, i-a mustrat în genere pe toţi, pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, dar nu le-a dat la iveală păcatele personale. Ba dimpotrivă, ori de cîte ori s-a întîmplat, Mîntuitorul a căutat ca să ferească pe cel păcătos şi 1-a chemat la Sine, să-1 ocrotească. Pilduitor este cazul cu

femeia păcătoasă, care a spălat picioarele Domnului cu mir mirositor, în casa fariseului Simon.

„Cînd a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise şi-a zis: «Omul acesta dacă ar fi un prooroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este aceea care se atinge de el, că este o păcătoasă»”. Cu toate însă că Domnul a cunoscut gîndul lui Simon, nu a voit să dezvăluie păcatele acelei păcătoase, în scopul de a-i încredința pe cei de față că era un prooroc; în schimb, le-a povestit parabola celor doi datornici şi, lămurindu-se fariseul, Mîntuitorul S-a întors către femeie şi i-a spus: „Iertate îți sînt păcatele”. „Credința ta te-a mîntuit, du-te în pace” (Luca 7, 36-50).

Asemenea se întîmplă şi cu femeia prinsă în preacurvie, care urma să fie bătută cu pietre. Domnul spune: „*Cine dintre voi este fară păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea*”. După ce toți s-au retras ruşinați, „*cînd n-a mai văzut pe nimeni decît pe femeie*, Iisus i-a zis: «Femeie, unde îți sînt pîrîşii tăi ? Nimeni nu te-a osîndit?». «Nimeni, Doamne», i-a răspuns ea. Şi Iisus i-a zis: «*Nici Eu nu te osîndesc*. Du-te şi să nu mai păcătuieşti»” (Ioan 8, 1-11).

Nici Domnul Hristos, nici sfinții, şi nici cuvioşii Lui n-au dezvăluit vreodată în fața lumii păcatele celor ce se pocăiau, şi nici n-au îndepărtat pe nimeni de la darurile şi binecuvîntările lui Dumnezeu. În schimb, Petrache Lupu ia piatra şi aruncă în cel păcătos... Sub ce insuflare face el aceasta ?

11. Îndepărtări de la calea mîntuirii

Monahul Mircea Drăghici de la Mînăstirea Cheia-Prahova redă în cartea P. C. Pr. D. Roman încă un fapt revelator petrecut cu Petrache Lupu.

„Un om vine - povesteşte Sfinţia Sa - *ca să-i ofere toată averea pentru mînăstirea care se va ridica la Maglavit. Ciobanul îl respinge, spunîndu-i că averea lui e făcută cu hoţii*. Omul recunoaşte că a fost hoţ de trenuri" (p. 29) şi pleacă amărît.

Învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos ne arată să nu îndepărtăm pe nimeni de la „ospăţul nunţii Fiului de împărat", ba dimpotrivă, să-i adunăm şi să-i strîngem pe toţi, ca să vie întru bucuria făgăduinţelor veşnice.

Şi Mîntuitorul ne dă El însuşi această pildă, cu Zacheu vameşul. Pentru simplul fapt că acest mituitor necinstit al vremurilor vechi a dorit numai să-L vadă pe Hristos, cînd a intrat în Ierihon, Hristos i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămîn în casa ta !" Zacheu s-a dat jos în grabă şi L-a primit cu bucurie. Cînd au văzut lucrul acesta, toţi cîrteau şi ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos !". Dar Zacheu a stat înaintea Domnului şi I-a zis: *Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor*, şi dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit", lisus i-a zis: „Astăzi a intrat mîntuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam" (LucaJ.9, 1-10).

Deci Domnul Domnilor şi împăratul împăraţilor merge

în casa păcătosului şi-i dăruieşte mîntuirea lui Zacheu, pentru gîndul acestuia de a da săracilor jumătate din averea lui, necinstită, precum şi de a despăgubi pe cei pe care i-a năpăstuit.

În schimb, „vameşul" care a venit la Maglavit să se pocăiască a vrut să-şi dea *toată averea lui* pentru mînăstire, iar Petre Lupu, după ce îi divulgă păcatul în fața lumii, îl şi îndepărtează.

Pe temeiul învățăturilor Domnului nostru Iisus Hristos, Canonul 52 Apostolic hotărăşte în mod definitiv: „Dacă un episcop sau preot nu primeşte pe cel întors din greşeală, ci îl îndepărtează, *să se caterisească*, deoarece mîhneşte pe Hristos, care a zis: «Bucurie mare se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte»".

12. Porniri de răzbunare

Iată încă un caz interesant pe care monahul M. Drăghici îl mărturiseşte în cartea Părintelui D. Roman, „La Maglavit" (Tip. „Unirea", Ploieşti): „*În mersul său prin mulțime - povesteşte Sfinția Sa - ciobanul s-a oprit în fața unui om din Mehedinți şi l-a întrebat de ce l-a înjurat în crîşmă; apoi i-a spus că pînă a doua zi va rămîne înțepenit cu tot corpul. A doua zi omul nu se mai putea mişca*" (pp. 28-29).

Prin urmare, Petre Lupu, cunoscînd prin mijlocirea duhului care îl insuflă întîmplarea petrecută cu acel om, în loc să-l mustre cu bunătate şi *să-l ierte*, cum ar fi fost

firesc, îl blestemă să i se înțepenească tot corpul. Şi după cum s-a constatat, acel blestem şi-a atins ținta chiar a doua zi, spre uimirea tuturora. După cum este uşor de presupus, omul cu pricina era, de fapt, *descoperit duhovniceşte*, şi deci vulnerabil unei săgetături a Satanei[21].

Ne întrebăm: cum se face că Petrache Lupu nu s-a gîndit niciodată să lovească pe cineva cu boală sau cu nenorocire, pentru că ar fi înjurat într-o crîşmă de Sfînta împărtăşanie sau de Hristos, lucru atît de posibil pentru mulți din toate acele zeci de mii de oameni veniți la Maglavit, iar în schimb s-a arătat întotdeauna atît de sensibil cînd a fost vorba de persoana lui!...

Pe de altă parte, să ne ducem cu mintea la viața Mîntuitorului şi să ne întrebăm: a pedepsit vreodată Hristos pe cineva cu boală sau cu nenorocire, pentru că n-a crezut în cuvîntul Lui, sau pentru că L-ar fi înjurat ? Ne-a dat El asemenea învățături? El, care a iertat şi pe

---

21 Blestemul nu-i poate atinge pe cei sfințiți prin harul lui Dumnezeu. Domnul spune lui Moise şi lui Aaron, în țara Egiptului: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă... să ia din sîngele lui şi să ungă amîndoi stîlpii uşii şi pragul uşii caselor, unde îl vor mînca. În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului şi voi lovi pe toți întîii născuți din țara Egiptului, de la oameni pînă la dobitoace şi voi face judecata împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu, Domnul. Sîngele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sîngele şi voi trece pe lîngă voi, aşa că nu vă va nimici nici o urgie" (Exod 12, 1-13).

Iată deci, preînchipuirea legăturii lui Hristos prin jertfa sîngelui. Oamenii cu adevărată trăire euharistică sînt apărați de blesteme şi de nenorociri, după cum o casă cu paratrăznet este apărată de descărcările electrice.

călăii care L-au pironit pe Cruce, ne-a dat asemenea pilde ? Reîntîlnim oare duhul credinței creştine în asemenea apucături ? Se poate răzbuna creştinul chiar pentru cauze presupuse sfinte ?

Dar Răzbunătorul este unul singur, şi-şi va face singur judecata, *iar judecata încă n-a venit*.

La cele de mai sus, este de luat în seamă că nu dintr-un duh de părtinire a fost pomenit acest caz în cartea Părintelui Roman, ci tocmai dimpotrivă, ca o constatare a unei „minuni", şi într-o relatare exactă a celor petrecute. Iar P. C. Părinte D. Cristescu, Consilier Referent al Sfintei Patriarhii, aduce de asemenea cîteva mărturii prețioase în referatul Sfinției Sale din 30 iunie 1935, către Episcopia Rîmnicului:

„*Locuitorul G. I. Ştefan Coca din Maglavit, pentru că a luat în derîdere pe cioban, a fost lovit cu paralizia brațelor şi a picioarelor*".

„De asemenea, ciobanul Gurău Brînzache din Flă-mînda-Mehedinți, *pentru că nu credea în cele propo-văduite, rămîne paralizat*".

Iată deci, prin ce mijloace de constrîngere lumea este ținută să creadă în „minunile" lui Petrache Lupu. După cum se vede, i se pare mai grav ciobanului ca unii oameni să-l ia în derîdere pe el, decît să-L înjure pe Hristos. În schimb Dumnezeu, care este bun şi îndelung răbdător, îi aşteaptă la mîntuire şi pe cei din urmă păcătoşi, şi pe cei mai mai nesocotiți, dîndu-le tuturor prilej de pocăință. Iar

cine nu crede şi nu vrea să ştie de Dumnezeu, este lăsat deoparte şi păstrat pentru Judecata cea Mare, cînd se vor deschide toate cărţile.

Mai este de luat în seamă că toate cazurile pomenite mai sus s-au petrecut chiar din vara anului 1935, ceea ce pecetluieşte dintru început „spiritualitatea" ciobanului şi dovedeşte esenţa puterii care îl inspiră şi îl ajută în săvîrşirea „minunilor" lui...

13. Ciudate mijloace de convertire ale Maglavitului

În cartea „Reconvertirea de la Maglavit a unui fost sectant" (Ştefan D. M. Cazan, 1935, Editura Creştină a Sfintei Episcopii a Rîmnicului Noului Severin) autorul povesteşte, printre altele, următoarele întîmplări:

„...M-am amestecat şi eu într-una din zilele lui iulie 1935, în marea mulţime de oameni de acolo. Era om de om, căruţă de căruţă, automobile... Şi am văzut pe ciobanul Petre Lupu şi l-am privit şi ascultat cu încordare. Unii oameni spuneau că văd în jurul capului lui raze de soare; alţii un nour; eu însă n-am văzut nimic şi auzind pe alţii că văd, n-am crezut şi chiar am răspuns aspru la cîţiva din jurul meu. Neproducîndu-se nimic deosebit pentru mine, m-am revoltat în inima mea şi n-am crezut că minunea de la Maglavit este adevărată. Mă căiam că mi-am pierdut ziua în zadar pe acolo, că am dat banii degeaba la maşină. Cînd am ajuns în apropierea pădurii, mi-am zis: «Hai să mă mai uit o dată la cioban».

Uitîndu-mă, am văzut la spatele lui o flacără de foc; dar n-am voit să cred nimic. M-am uitat şi a doua oară şi iarăşi am văzut flacăra, însă mai mică şi totuşi n-am voit să cred. Am intrat în pădure şi, cum eram cu haina pe umăr, am aruncat-o jos şi m-am culcat. Am adormit şi în vis *mi s-a tras o palma atît de tare*, încît am sărit drept în picioare. Iată însă că o pasăre ca o rîndunică mă loveşte în cap, nu în față. Mi-am zis: «Doamne, şi pasărea asta nu cumva mă lovi pentru necredința mea în cele spuse de Petre Lupu ?». Şi cînd mă gîndeam aşa, pasărea m-a lovit a doua oară, însă foarte uşor. Atunci, deodată, m-am luminat şi am crezut. Ducîndu-mă în mulțime, n-am spus nimănui ce mi s-a întîmplat. Deodată, se aude un glas: «Fraților, ascultați că s-a făcut o minune». Şi s-a sculat un om din Flămînda-Teleorman, care a spus în gura mare că a văzut de dimineață pe Petre Lupu, dar el n-a putut crede nimic. În pădure însă, o pasăre ca o vrabie, *l-a ciocnit de nenumărate ori în fața, că de-abia putea să se apere şi n-a putut scăpa de ea pînă nu s-a gîndit la necredința lui de dimineață şi pînă ce n-a crezut în minunea lui Petre Lupu*"

Din relatările de mai sus, desprindem numai faptele în sine, ca material documentar asupra Maglavitului, fără a atinge cu ceva valoarea credinței şi trăirea duhovnicească a povestitorilor, nefiindu-ne dat să-i judecăm.

Cineva care însă se leagă sufleteşte de anumite false minuni şi îşi pune temei pe nişte învățături de credință viciate, în realitate este legat de Satana. Iar în această

privință, după cuvîntul Ascetului Ion al Crucii, „cînd o pasăre este legată, fie cu o funie groasă, fie cu o ață subțire, ea tot nu poate zbura pînă ce nu-şi va rupe legătura”.

Ispitele prin care cei doi creştini pomeniți au putut în cele din urmă să creadă în „revelațiile” şi „minunile” de la Maglavit s-au înfățişat ca o foarte bogată momeală. Dar aici se vede şi cursa meşteşugită a Satanei; căci nu prin asemenea scamatorii a căutat Domnul Hristos să atragă lumea la credință. Credința este un dar spiritual, care răsare prin libera alegere a omului, dar nu prin *constrîngerea* Făcătorului. Dumnezeu nu a adus pe nimeni cu arcanul la mîntuire. Altfel credința nu ar mai fi credință.

Desigur că uşor I-ar fi fost Domnului Hristos să Se coboare de pe Cruce ca să creadă mulțimea adunată pe Golgota că El este Fiul lui Dumnezeu. Şi toți ar fi crezut şi s-ar fi înfricoşat de puterea Domnului, dar neamul omenesc nu s-ar mai fi mîntuit. Dar iată că nu aceasta este înțelegerea Celui Atotputernic, şi nu prin asemenea căi putem moşteni împărăția Cerurilor.

„...Suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mîntuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde, pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui ? Pe cînd dacă nădăjduim şi nu vedem, aşteptăm cu răbdare” (Romani 8, 23-25).

Iar Domnul spune:

„Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut" (Ioan 20, 29).

14. Semne şi minuni

Explicaţia semnelor şi apariţiilor luminoase petrecute la Maglavit se poate găsi cu prisosinţă în primele capitole. Prin lucrările tainice ale puterilor care au insuflat şi au provocat întreg fenomenul maglavitean, se explică şi semnul cu luminarea lui Petrache Lupu care a rămas aprinsă în bătaia vîntului, cînd a ieşit în procesiune cu poporul la cîmp pentru ploaie. Aşa se explică şi semnul cînd, într-o altă împrejurare, datorită rugăciunilor ciobanului, s-a îndepărtat ploaia de la locul arătărilor, unde se afla o mulţime mare de oameni, iar locul a rămas uscat. Asemenea lucrări amintesc cititorilor de povestirile Sfîntului şi Marelui Mucenic Ciprian care, pe vremea cînd nu se creştinase încă şi era mare vrăjitor, putea şi el „să schimbe văzduhul, să pornească vînturi, să slobozească tunete şi ploi, să tulbure valurile mării”, precum şi alte semne nemaipomenite, prin mijlocirea puterii diavoleşti. Dar întru săvîrşirea unor asemenea semne nu este necesar a fi vrăjitor, ci este de ajuns a se lăsa condus, într-un chip inconştient, de lucrarea Ispititorului.

Tot astfel se poate înţelege şi semnul „minunat” cînd Petrache Lupu şi-a trecut mîna prin foc, iar mîna nu i-a ars deloc, voind să convingă pe nişte necredincioşi că el este

cu adevărat un trimis al Celui Prea Înalt[22].

Dar pentru cine face asemenea lucrări, Domnul a vestit prin Moise că mare este această urîciune înaintea Lui şi mare va fi osînda pentru neamurile în care asemenea urîciuni se petrec (Deuteronom 18, 10-12).

15. Vindecările de la Maglavit

Un alt capitol de seamă al Maglavitului îl constituie, desigur, vindecările multor pelerini bolnavi. Aceste vindecări s-au produs fie prin mijlocirea psihică a ciobanului, fie de-a dreptul prin rugăciunile credincioşilor la „plute” sau la locul arătărilor.

Pentru cei mai mulți dintre susținătorii Maglavitului, diferitele cazuri de vindecări, constatate şi certificate chiar de unii medici, au însemnat argumentul suveran pentru temeiul „minunilor” şi al revelațiilor dumnezeieşti întîmplate cu Petrache Lupu.

Dar despre mecanismul producerii acestor vindecări s-a vorbit în capitolele precedente şi s-a arătat în ce chip şi cu ce putere se mai pot ele întîmpla.

Se poate totuşi presupune că unele vindecări s-au produs şi prin reale minuni, cu anumiți pelerini credincioşi, dar independent de fenomenul Maglavitului, ci prin rugăciunile şi postirile lor, cu mijlocirea Bisericii şi

---

22 Această relatare este dată de d-l G. Ilioniu în studiul său „La Maglavit”, apărut în foiletonul ziarului „Universul” nr. 283 din 15 octombrie 1939.

prin ajutorul Tainei Sfîntului Maslu la care au luat parte aceşti bolnavi.

16. „Profețiile” lui Petre Lupu

În afară de semnele, „minunile” şi vindecările care s-au petrecut la Maglavit, şi în afară de predica pe care o ține ciobanul din porunca „moşului”, Petrache Lupu a dat la iveală şi nişte preziceri, sub forma unor „profeții”.

Încă de la început, ciobanul a vestit lumii că a văzut „o stea mare vestind moartea la lume”. Şi el adaugă: „Avea marginile ca cerul, o lumină mare la mijloc şi patru bucăți: ploaie, foc, vînt şi cărbune. De trei ori am vrut să pun mîna pe ea şi n-am putut. A patra oară am întrebat: «Moşule, ce e cu vorba care mi-ai trimis ? Adică dacă jumătate din lume este rea şi jumătate bună ?». Şi «moşul» a zis: «Pe jumătate o iau şi pe jumătate o las. Am să mă mai las o dată»” („Maglavitul”, Pr. V. I. Ouatu, pp. 57-58).

Şi Petre Lupu spune: „În toamna asta sau la altă toamnă, nu se ştie care toamnă, va apare iar steaua în sat, la lume. Şi eu am să zic: De ce nu v-ați pocăit, fraților ? Puneți mîna pe ea. Şi de trei ori nimeni n-o va putea atinge. A patra oară voi zice: De ce n-ați pus mîna pe ea ? Acum mergeți acasă, vă primeniți curat, că gata, moartea vine. Toți vor chiui de frică. Eu am să zic: De ce nu v-ați pocăit ?” (Op. cit., p. 59).

Din cele vestite, se înțelege că un mare prăpăd se va abate peste capul omenirii, într-o toamnă, „nu se ştie în

care toamnă”; dar, totodată, rezultă de aici că vizionarul de la Maglavit a primit vestea că misiunea lui urmează să se întregească cu o nouă manifestare în toamna acelui prăpăd. Cele patru urgii pe care le-a văzut Petrache Lupu sînt cauzate, în parte, de stihiile naturii cum ar fi „ploaia” - prin inundații catastrofale - şi „vîntul”, prin uragane groaznice. „Focul” şi „cărbunele” prin urgiile unor războaie care vor pustii „jumătate din lume”. În cursul ultimilor ani, felurite semne naturale s-au abătut peste tot pămîntul: cutremure, erupții vulcanice, alunecări de tere-nuri, inundații, cicloane şi alte flagele. De pretutindeni s-au pornit războaie şi revoluții. În toamna anului 1939 s-a ridicat ca o stafie a morții prăpădul războiului, care tinde să se lățească peste toată lumea. Se poate însă întîmpla ca toamna prezisă de către Petre Lupu să nu fi sosit încă în tot prăpădul ei. Această toamnă va însemna şi începutul unei foamete mari.

Dar faptul că prevestirile ciobanului încep să prindă margini desluşite, nu înseamnă cîtuşi de puțin că el a *profetizat* în sensul adevărat al cuvîntului, prin insuflarea Duhului Sfînt ci - după cum s-a arătat în cuprinsul acestei lucrări - a putut face o ghicitoare prin mijlocirea unui duh pitonicesc care l-ar fi inspirat, ținîndu-se seama în cîte feluri se pot mistifica profețiile, prin previziuni care adeseori se împlinesc.

Exemple de false profeții, verificate în cursul vremii, sînt acelea ale predicțiunilor ce s-au făcut de către atîția

astrologi, magi şi rabini, pe care totuşi Biserica i-a anatemizat.

Un caz cunoscut este, de pildă, acela al lui Nostradamus, din veacul al XlV-lea.

În această categorie de fenomene demonice se înscriu şi prezicerile spiritiste care, adeseori, s-au putut verifica cu multă precizie, dar care sînt deopotrivă de osîndite de Biserica noastră dreptmăritoare.

Vedenia stelei cu patru colţuri, descrisă de Petra-che Lupu ca simbol a patru urgii cu care va fi bătut pămîntul, poartă cu sine - indiferent de împlinirea prăpădului prevestit - aceeaşi pecete cu totul dubioasă care identifică tot fenomenul Maglavitului.

Adevărurile de mărturie pe care Dumnezeu ni le-a descoperit prin toţi sfinţii Săi, şi mai presus de toţi prin însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, sînt cuprinse în cuvîntul Sfintelor Scripturi. Toate învăţăturile de trebuinţă pentru mîntuirea noastră ni s-au dat în întregime. Tot astfel, ni s-au dat şi profeţiile, prin care putem cunoaşte semnul vremurilor. Iar cine vrea să se înţelepţească, n-are decît să citească Sfintele Scripturi, rugîndu-se în duh smerit, ca Domnul să-1 lumineze şi va putea afla şi cunoaşte ce-i va fi de folos. Ce nu ni se va descoperi din Sfintele Scripturi înseamnă că încă nu ne este dat să ştim. Dar să nu-L ispitim pe Dumnezeu cu lucruri neîngăduite, căci chiar dorinţa de a cunoaşte viitorul poate fi un mare păcat pierzător de suflet, ca şi ieşirea de sub ascultarea

Bisericii, într-o izolare față de obştea ecumenică.

17. Observații

Şirul punctelor dubioase ale cazului de la Maglavit s-ar putea prelungi cu încă multe alte date; totuşi, din cele arătate, oricine va avea destul material documentar pentru a-şi forma convingerile sale în această privință. Iar materialul documentar folosit aici a fost bazat, în cea mai mare parte, pe date unanim recunoscute sau pe mărturii aduse în diverse scrieri ale unor prelați, preoți şi teologi ai Bisericii. S-au înlăturat deci mărturiile orale, care ar fi provenit chiar din partea unor oameni de foarte bună credință, pentru a un se prilejui bănuieli de părtinire asupra relatărilor lor.

În încheierea acestui capitol, este nevoie să se pomenească şi de mînăstirea care se înfăptuieşte la Maglavit. După cum se ştie, gîndul înălțării acestui Sfînt Aşezămînt nu provine nici dintr-o poruncă a „moşului" şi nici dintr-o dorință a lui Petrache Lupu, ci din inițiativa d-lui dr. C. S. Nicolăescu-Plopşor, membru în Comisiunea Culturală a Sfintei Episcopii a Rîmnicului Noului Severin.

Dealtfel, însuşi Petrache Lupu mărturiseşte deschis: „«Moşul» nu mi-a spus să fac biserică. «Moşul» nu mi-a spus să fac spital. Cine vrea, să facă, dar mie «moşul» nu mi-a spus" („Maglavitul", Pr. V. I. Ouatu, p. 62). . Cînd lumea a început să dea bani în acest scop, Petrache Lupu, ca factor central al Maglavitului, şi-a luat însărcinarea de a

patrona Comitetul de lucru al acestei biserici. Iar această biserică s-a pornit şi construcția ei sporeşte. Ce se va alege de ea, nu se ştie încă. Daca această zidire de închinare va continua să fie ridicată pe temeiul unor fenomene dubioase şi de o esență necurată, care nu au fost destul de bine cercetate, ridicarea acestui aşezămînt va fi o mare urîciune, care ne va atrage mînia lui Dumnezeu[23]. Dacă, în schimb, se va căuta să se năruiască lucrarea de rătăcire care s-a putut produce arătîndu-se pe față şi cu toată îndrăzneala ispita mare în care s-au prins atîția oameni de bună credința, atunci biserica ce se înalță acum va fi cu adevărat binecuvîntata de Dumnezeu.

Față de toate cele petrecute în acest caz, putem spune cu amărăciune:

Ce folos că unele lucruri aparente, din cîte s-au săvîrşit cu Petre Lupu, sînt bune, dacă în schimb altele poartă cu ele otrava şarpelui!

Ce folos că mulți oameni au fost atraşi de mirajul credinței, în schimb nu spre o credință adevărată, ci spre o cursă de moarte !

Ce folos că în urma unor vedenii se ridică o mînăstire, dar se rătăceşte lumea !

Ce folos că se pocăiesc cîțiva oameni la duhovnic, iar cei mai mulți se pocăiesc la o „buturugă” sau îşi pun

---

23 În această privință, canonul 83 al Sinodului de la Cartagina porunceşte: „Toate altarele care se ridică în urma visurilor şi descoperirilor false ale unor oameni, în tot chipul trebuiesc înlăturate”.

nădejdea de izbăvire în picăturile prelinse dintr-o cracă uscată, sau în alte credințe deşarte !

„Adevărat, fericiți cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu şi-L păzesc pe dînsul".

Şi cuvîntul Domnului spune:

„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne ! va intra în împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne ! N-am proorocit noi în numele Tău ? N-am scos noi draci în numele Tău ? Şi n-am făcut noi multe minuni în numele Tău ? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fără de lege" (Matei 7, 21-23).

XIII

CAZUL VASILICA BARBU
(comuna Tudor Vladimirescu, județul Tecuci)

Cu privire la cazul din comuna Tudor Vladimirescu din jud. Tecuci, petrecut cu tînăra Vasilica Barbu în anul 1937, faptele sînt îndeobşte bine cunoscute, Sub mirajul unor întîmplări neobişnuite, fetița Vasilica Barbu, de 16 ani, aflîndu-se la muncile cîmpului, a avut în diferite rînduri vedenii cu chipul „Mîntuitorului” şi al „Maicii Domnului”. Primind solia de a vorbi lumii, această nouă vizionară cutreieră de atunci țara, în lung şi în lat, ca să vorbească poporului. Totodată, pe locul arătărilor s-au stîrnit a veni mulțimi numeroase de pelerini, s-au ridicat cruci, s-a plănuit zidirea unui Sfînt Lăcaş şi s-au petrecut mereu tot felul de semne, de „minuni” şi de vindecări neobişnuite, certificate de mulți preoți şi oameni de bună credință. Deoarece însă şi cazul acesta a fost primit cu prea mare uşurință şi fără o verificare temeinică a elementelor lui, girat de mai mulți oameni de seamă, este nevoie ca, măcar acum - după atîtea fapte consumate - să se repună în discuție această pretinsă teofanie, pentru a şti şi dovedi adevărul.

În cele de față, se vor expune o serie de puncte care au constituit elementele...hotărîtoare ale „revelației”, dar care

dovedesc de fapt tocmai temelia şubredă pe care s-a clădit toată această lucrare de rătăcire, În afară de observațiile cuprinse în capitolul IX şi care se aplică şi la cazul din comuna Tudor Vladimirescu, va fi de reflectat şi de tras concluzia firească şi din următoarele puncte de căpetenie, prezentate pe scurt.

1. Vedenia „Mîntuitorului"

Vasilica Barbu susține că L-a văzut pe Hristos în mai multe rînduri coborînd într-o lumină mare dintr-un nor în chipul unui *adevărat* om, ca un bătrîn, „un moş bătrîn, cu barba mare, mustățile răsucite băgate în barbă, cu un păr mătăsos lăsat pe spate, iar îmbrăcămintea îi era albă şi lungă de i se vedea numai degetele de la picioare şi largă la mîneci".

Deci într-un cîmp nelocuit, adică în „*pustie*", Vasilica îl vede pe „Hristos", *coborînd din norii Cerului*, vedenie de care însuşi Mîntuitorul ne îndeamnă să ne ferim. Căci Hristos nu va mai coborî pe norii Cerului decît la Parusie (Matei 24).

Pe de alta parte, vizionara pretinde că Mîntuitorul i s-a arătat sub chipul unui adevărat om. De remarcat că Sfîntul loan Evanghelistul, la descoperirea Apocalipsei, cînd a fost răpit în Duhul, în Patmos, a avut numai o *vedenie alegorica şi simbolica a lui Hristos*, după cum - tot după înălțare - i s-a arătat şi lui Saul, dar nu L-a văzut pe Mîntuitorul în realitate, în adevărat trup omenesc.

Comparînd, pe de altă parte, intensitatea cuvîntului lui

Hristos din vedenia Sfîntului Ioan Evanghelistul, care numai din citire îți cutremură inima ca un tunet ieşind din străfundurile lumii, față de platitudinea cuvîntărilor ținute de vedeniile Vasilichii Barbu sau a celorlalți vizionari întîmplători, îți poți da lesne seama de toată contrafacerea şi plăzmuirea unor asemenea descoperiri.

2. Cazuri de „materializări"

Printr-o întîmplare „suprafirească", petrecută încă la începutul „descoperirilor" din comuna Tudor Vladimirescu, Vasilica Barbu găseşte în ungherul casei ei, o tainică sumă de bani, tot prin „minune", ca să poată călători Vasilica la Bucureşti, în scopuri misionare. Grosolănia acestui caz de *materializare* se vede că a dat de gîndit şi celor din jurul ei, încît n-a mai fost trecut în cărticica cu vedenii, deşi în povestirile ei orale, faptul acesta a fost pomenit şi înregistrat de toată lumea care a auzit-o vorbind.

Cum se explică oare aceste duplicități de circumstanță, care jignesc adevărul ?

Cît despre cazurile de „materializări", acestea se întîlnesc tocmai în domeniul lucrărilor de ocultism.

3. O mînăstire de fecioare

În urma unor cerințe a „celor de sus", s-a pus la cale ridicarea unei mînăstiri pe locul arătărilor. Această mînăstire de maici urmează să cuprindă *numai fecioare*.

Aşa s-a cerut de către pretinsa vedenie a Mîntuitorului.

„El a zis că aici se va face Altarul meu. Aici se va face mînăstire de maici şi numai de fecioare, fără de timp" („Minunile din com. Tudor Vladimirescu", p. 42, Tip. Sf. Mînăstiri Cernica).

În această privință, dacă în prima perioadă de viață creştină, diferitele instituiri disciplinare ale Bisericii nu erau bine lămurite, iar statornicirea lor s-a făcut de abia mai în urmă, ce rost ar avea ca să mai readucem acele confuzii în Biserică ? Dacă dintru început era cu putință ca şi o monahie să poată deveni „diaconiță" sau ca „Episcopul să fie bărbatul unei singure femei", ce ar putea însemna ca într-o anumită eparhie a unei Biserici autocefale, să reintroducem asemenea deprinderi ? Pe de altă parte, cu privire la sensul adevărat al monahismului şi Ia rosturile lui duhovniceşti, ce ar putea însemna să stabilim deosebiri între unele „maici fecioare" şi altele „nefecioare", reîntorcîndu-ne astfel la o concepție cu totul primară, cînd păgînismul îşi mai lăsase urmele de influență în creştinism şi cînd factorul *naturalist* precumpănea asupra celui *esențialist*.

Dar în adevărata esență a credinței noastre, oare creştinismul nu dă toată reabilitarea şi toată curățenia de neprihănire chiar şi celei mai desfrînate femei care s-ar pocăi ?

De bună seamă că Hristos nu îndreptățeşte păcatul ci îl osîndeşte, dar ne dă deplina putință de iertare prin pocăință.

Deci fiind absolvire întreagă față de greşelile noastre, nu putem subestima pe unii credincioşi în favoarea altora.

Prin urmare, ce rost poate avea o mînăstire de fecioare şi cărei spiritualități i-ar putea corespunde ?

Oare Maria Magdalena, prima creştină, căreia Mîntuitorul a găsit cu cale să i se arate după înviere, ca să poată duce mai departe vestea cea bună, nu ar fi socotită destul de *fecioară* prin lacrimile cu care a spălat picioarele Domnului, pentru a putea fi primită eventual în Mînăstirea pe care o ridică Vasilica Barbu ?

Şi Sfînta Maria Egipteanca, desfrînata din Alexandria, care prin curățenia vieții ei din pustie, ajunsese să nu mai atingă pămîntul cu picioarele cînd se ruga şi însăşi fiara deşertului a venit să-i sape groapa, nu ar fi socotită nici dînsa destul de fecioară pentru a putea intra în această mînăstire specială ?

Dar Evdochia, desfrînata din Samaria, care prin pocăința şi credința ei s-a învrednicit ca să învieze şi morții, nu ar fi nici dînsa primită alături de tovarăşele Vasilicăi Barbu ?

De altfel, cîte fecioare cu trupul pot fi desfrînate cu sufletul, iar Domnul le socoteşte pe acestea drept necurate (de observat Tit, 1, 15).

Ce poate deci însemna instituirea unei asemenea mînăstiri, cu o astfel de spiritualitate, care aminteşte de templele vestalelor din vremea păgînă ? O asemenea deosebire de recrutare a maicilor, care este *în afara*

rînduielilor actuale ale monahismului, ar duce, bineînțeles şi la alte sminteli; aşa de pildă:

Un gînd de trufie ar pune repede stăpînire peste unele din acele maici *fecioare*, față de alte maici *nefecioare*, de prin alte mînăstiri obişnuite; iar dintre acestea multe s-ar mîhni pentru aceleaşi motive. O întristare duhovnicească s-ar produce şi pentru atîtea alte minunate suflete. Într-adevăr, poate că unele mame vrednice care au trecut cu cinste prin viața lor mireană, ar voi într-o zi să intre în monahism; dar vai, de la început s-ar vedea stingherite la gîndul că numai rămăşița ospățului le va fi partea lor față de cele alese, *fecioarele*.

În sfîrşit, dacă ispita şarpelui neadormit ar face ca unele din aceste fecioare alese să cadă cîndva într-un păcat trupesc (să nu fie) oare această Mînăstire le-ar mai ține înainte şi ca nefecioare - desfrînate sau le-ar izgoni pentru pocăință la o altă mînăstire mai ... de rînd ?

4. Diavolul în chip de „călugăr”

Cînd printr-o cursă foarte meşteşugită i se arată Vasilicăi Barbu diavolul, în chipul unui călugăr şi o îndeamnă să nu mai propovăduiască, în scopul de a-i întări prin acest contrast de nălucire temeiul celorlalte vedenii, dînsa are o atitudine cu totul potrivnică față de spiritualitatea adevărată creştină.

Într-adevăr, ea spune: „blestematule, în focul Gheenei să rămîi şi suflarea toată Moşul să ți-o ia”... (p.40, op. cit.).

În această privință, *nu îi este îngăduit mireanului ca sa blesteme pe diavol*. Credinciosul mirean are destule arme ca să se apere de diavol: Sfînta Cruce, postul, rugăciunea, precum şi tot ajutorul Bisericii. El trebuie prin urmare, să rămînă totdeauna într-o stare *defensiva* față de acest temut vrăjmaş.

În schimb, prin ajutorul harului dumnezeiesc şi numai pentru binecuvîntate pricini (cazuri de oameni îndrăciți sau de case stăpînite de duhuri rele) numai preotul, prin taina preoției, are îngăduința şi arma necesară de a-1 ataca pe diavol, citind moliftele Sfîntului Vasile după un anumit ritual.

Şi încă şi aşa, se cunosc atîtea cazuri cînd duhurile rele muncesc în felurite chipuri pe slujitorii Domnului după împlinirea unor asemenea exorcisme.

Blestemarea diavolului de către mirean este deci o mare nesocotință, iar acel blestem nu-1 poate atinge pe Ispititorul.

Ba, dimpotrivă, printr-o asemenea lucrare nechibzuită, diavolul ne prinde şi mai bine în lațul lui, dîndu-ne impresia că blestemîndu-1 facem o faptă foarte plăcută înaintea lui Dumnezeu.

În această privință, „Arhanghelul Mihail cînd se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui

Moise, *n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: Domnul să te mustre!*" (Iuda 9).

Aceeaşi a fost însăşi atitudinea Mîntuitorului cînd a fost ispitit în pustie şi care n-a găsit cu cale să-l blesteme pe Ispititorul, ci numai 1-a îndepărtat cu aceste cuvinte: „Pleacă, Satano!”.

Aceeaşi a fost şi atitudinea tuturor sfinţilor din toate vremurile.

Este deci de la sine înţeles că dacă Dumnezeu ar voi să-l piardă pe Satana, cu o singură suflare a gurii Lui ar putea să-l nimicească în veci şi desigur n-ar mai fi nevoie de ajutorul blestemelor noastre...

Cu toate acestea, altele sînt judecăţile Domnului şi altele sînt rosturile tainice ale firii, care nu ne sînt date să le cunoaştem în totul. Aşadar, cum am putea să ne îngăduim să avem o altă atitudine, decît aceea pe care ne-o fixează Biserica şi care se cuvine să fie urmată de orice creştin smerit ?

Iar asemenea adevăruri esenţiale ar trebui să le intuiască un vas ales al Domnului, asupra căruia se face o descoperire dumnezeiască de o atît de covîrşitoare însemnătate. Căci vasele alese sînt călăuzite de îngerii Domnului şi sînt insuflate de Duhul Sfînt.

Blestemarea diavolului de către *mireni* este deci potrivnică esenţei creştinismului şi dovedeşte o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu: este o răzvrătire împotriva planurilor dumnezeieşti, prin care tocmai Atotfăcătorul

rabdă îndelung şi nu pierde pe diavol care se împotriveşte voii Lui sfinte. De altfel, aceasta este şi „*taina fărădelegii*” despre care vorbeşte Apostolul Pavel (2 Tesalonicieni 2).

În lucrarea de mîntuire a sufletelor noastre, omul este dator de a se supune tuturor încercărilor cu nădejdea în bunătatea de izbăvire a lui Dumnezeu, răbdînd toate pînă la sfîrşit fără crîcnire. Cazul lui Iov, care atît de mult a fost ispitit de diavol, trebuie să ne fie pildă de răbdare şi de credință,

Cît despre faptul că Vasilica Barbu poate avea o concepție atît de greşită asupra sensului spiritualității creştine, este destul de explicabil, ținînd seamă că izvorul insuflărilor ei este cu totul dubios. Şi pentru a se înțelege că reacția ei nu este numai un simplu fapt, fără prea mare însemnătate, ci dimpotrivă oglindeşte o perspectivă falsă în care se înnoadă alte firi tainice cu o comună obîrşie, este necesar de a mai adăuga următoarele:

Închipuita vedenie a Mîntuitorului pe care a avut-o în stare de vis vizionarul Ion Popa Gheorghe din Argeş, îi spune acestuia răspicat: „la voi în lume se blesteamă duşmanul numai o dată pe an, la Sfîntul Vasile de către preot. Datoria voastră ca creştini este ca în orice rugăciune ce faceți în fiecare zi sau noapte *să blestemați pe duşman cu mătănii la pămînt,* căci greşeala se iartă, dar nu se iartă dragostea către duşman*, căci toți cei ce nu fac rugăciuni şi nu blesteamă pe duşman la orice necaz, au*

dragoste către el şi nu vor vedea toți aceştia lumina feței Mele!” („Puterea rugăciunii”, Ioan Sinescu, Editura Noastră, ediția a II-a, p. 27).

Iată deci că atitudinea individuală şi întîmplătoare pe care a avut-o Vasilica Barbu, capătă aici forma şi conținutul *unei învățaturi noi*. Ni se dă astfel o nouă învățătură, pe care Biserica Ortodoxă n-a avut-o niciodată, pe care nu o are nici acum şi *pe care o osîndeşte* pentru faptul că nu poate mireanul să se substituie preotului, căci numai el, ca slujitor al Altarului, este întărit printr-o sfîntă taină cu darul şi cu harul lui Dumnezeu.

5. Un „păcat” care nu e păcat

Ne povesteşte Vasilica Barbu că întorcîndu-se într-o zi de la biserică cu o sticlă de aghiasmă, sticla i-a fost smucită deodată din mînă de o putere nevăzută, dar nu s-a spart şi aghiasma nu a curs pe jos. Iar mai apoi i s-a arătat în vedenie „Sfîntul Simion Stîlpnicul” care i-a spus: „Diavolul ți-a ieşit în calea ta şi ți-a luat sticla din mînă, pentru ca aghiasma să se verse şi *tu să faci păcat”* („Minunile din comuna Tudor Vladimirescu”, p. 28).

Ne întrebăm: Ce păcat ar fi fost dacă se scurgea pe jos din aghiasmă ? Căci nu era aghiasmă Mare şi era vorba de o aghiasmă obişnuită deoarece cazul pomenit s-a petrecut în ziua de 26 noiembrie 1937.

Oare la atîtea sfeştanii cînd se aruncă cu aghiasmă peste pereții şi duşumelele caselor, se săvîrşeşte un păcat ? Dar la o slujbă de sfințire cînd se pune temelia unei clădiri şi

se udă cu aghiasmă pămîntul cu toată împrejurimea, iar lumea calcă pe locurile stropite este un păcat ? Şi de ziua Sfîntului Trifon, cînd se aruncă cu apă sfinţită peste pămîntul descoperit şi peste semănături ca să rodească cîmpul şi grădinile, iar dacă aghiasma ar cădea şi peste ceva *necurat* s-ar săvîrşi un păcat ?

De ce atunci o asemenea ciudăţenie vicioasă care se împotriveşte rînduielilor Bisericii şi stropirii cu aghiasmă ?

Sfînta Predanie ne pomeneşte despre un singur caz asemănător, acela care se întîmplă cu *Sfînta Împărtăşanie* care ar cădea jos.

Numai pentru acest caz sînt prevăzute norme de a îndepărta Sfîntul Trup şi Sînge al Domnului de pe locul unde a căzut.

Dar ciudăţenia cu cazul acesta mai are şi o altă latură. Este vorba de starea de „neprihănire" de care s-ar putea bucura Vasilica Barbu înaintea lui Dumnezeu, fiind ferită de puterile de sus de a săvîrşi chiar şi un „păcat fără voie", atunci cînd, independent de dînsa, îi căzuse sticla cu aghiasmă din mînă. Prin urmare, dacă Dumnezeu nu a lăsat-o să săvîrşească nici un păcat atît de mic - dacă ar fi propriu-zis acesta un păcat - cum ar lăsa-o să săvîrşească păcate mai mari ?

Pe nesimţite, se infiltrează astfel în sufletele celor slabi veninul trufiei. Şi chiar dacă unii dintre aceştia se mai pomenesc spunînd cîndva că sînt „păcătoşi", dar prin

manifestările lor ei dovedesc o convingere contrarie; ei se arată mulțumiți de ei înşişi şi se socotesc drepți, milostivi şi curați, ba chiar aleşii şi sfinții lui Dumnezeu.

6. Semne de cucernicie aparentă

În ziua de Bobotează 1938, în timpul Sfintei slujbe, cînd se săvîrşea Sfînta Liturghie, Vasilica Barbu vede presupusul chip al Mîntuitorului deasupra Sfintei Mese (este de remarcat analogia acestui caz cu vedenia lui Petrache Lupu, tot în Altar).

Cînd preotul a ieşit cu Sfînta Evanghelie şi cu Sfintele Daruri, Vasilica povesteşte că a văzut ieşind din Altar „*mulți îngeri care se aşezau pe umărul drept la toți aceia care stăteau în genunchi; iar pe cei care erau în picioare îi ocoleau şi intrau iar în Sfîntul Altar*”.

Într-adevăr, dacă îngenunchierile la Sfînta Liturghie sînt acte de cucernicie, în schimb, cîți oameni care îngenunchiază prin Biserici, nu sînt în realitate decît nişte vrăjmaşi ai lui Dumnezeu: desfrînați care trăiesc în fărădelege, mincinoşi care plănuiesc viclenii, iubitori de argint, rătăciți de la adevărata credință, spiritişti sau alți răzvrătiți care pîngăresc cu toții locul în care îngenunche... Şi oare cîți alți credincioşi, cu înfățişări de multă cucernicie, nu sînt de fapt lipsiți de orice trăire lăuntrică ?... Pe de altă parte, poate că tocmai unii creştini mai puțin nevoitori care nu stau în genunchi la slujbă din pricina unor vătămări trupeşti, se roagă lui Dumnezeu cu mai multă credință şi cu o inimă mai smerită !...

Totodată, poate că tocmai unii din cei îngenunchiați, în timp ce preotul a ieşit cu Sfintele Daruri, rătăcesc cu gîndurile pe alte meleaguri sau sînt preocupați de a cerceta pe cei din jurul lor.

Pe temeiul acestei vedenii, desigur că unul dintre aceiaşi „îngeri”, s-ar fi aşezat altădată şi pe umărul drept al fariseului din parabola Mîntuitorului, care se bucura în inima lui că Dumnezeu nu 1-a făcut păcătos ca pe vameş. Şi totuşi, vameşul cel păcătos care stătea mai neobservat de o parte, era mai curat la inimă şi a fost mai plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Dacă îngenunchierile sînt bune nu înseamnă însă ca să socotim elementele exterioare şi secundare ale creştinismului, drept valori lăuntrice şi principale. Satana, care vrea să ne smulgă din adevărata viață duhovnicească, caută să ne ispitească cu formalismul lucrurilor şi cu înfățişările din afară ale credinței.

Dar formele se cer numai respectate şi nu proslăvite.

Prin asemenea ispite şi închipuiri, credincioşii pot ajunge să judece lumea prin biserici, cu gîndul că la unii se aşează îngerii Domnului pe umăr, iar la alții nu...

7. O falsă duhovnicie

În ziua de 28 ianuarie 1938, făcîndu-se sfințirea Crucii din comuna Tudor Vladimirescu, s-a arătat iar pretinsa vedenie a „Mîntuitorului” care, după ce a făcut înconjurul lumii adunată la „Sfînta Slujbă”, a venit la Vasilica Barbu şi i-a spus:

„*Iată aceste suflete le-am spălat cu Duh Sfînt şi spune-le ca de acum să nu mai greşească*”. Mulțimea striga: „Doamne iartă-ne, Doamne iartă-ne, că de acum nu mai greşim” (despre această afirmare textuală, mărturiseşte însăşi Vasilica Barbu în scris, printr-o comunicare semnată de mai mulți martori).

După cum s-a arătat în precedentele capitole, un punct comun care pecetluieşte fiecare din întîmplările „suprafireşti” petrecute în ultima vreme la noi în țară, a fost tendința de înlocuire a Sfintelor Taine ale Spovedaniei şi ale împărtăşaniei prin diferite născociri antihristice. În acest chip, vrăjmaşul cel nevăzut a căutat să îndepărteze din uz şi să scadă din însemnătate, rostul adevărat al dumnezeieştilor Taine, lăsate dinadins pentru mîntuirea noastră. Din asemenea împrejurări, prin care ni se desfăşoară pe dinainte atîtea vedenii şi semne impresionante, multă lume este ispitită ca să atribuie o altă însemnătate tainică faptului că însuşi Mîntuitorul coboară în mijlocul nostru, în cutare sau cutare loc, ca să ne spele prin Duhul Sfînt sufletele de păcate, decît dacă ne-am mărgini de a ne duce la un simplu popă de țară ca să ne mărturisim lui de păcate. Deci *Aşezâmîntul Bisericii* pe care Hristos 1-a instituit prin jertfa Lui este micşorat şi trecut pe o linie secundară.

Mulți se duc la Biserică şi o cinstesc, dar nu mai trăiesc prin Biserică, adică prin împărtăşirea cu toate Tainele lui Hristos. Dar, „din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toți

cei ce n-au crezut adevărul şi au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiți” (II Tesalonicieni 2, 11-12).

8. O învățătură antihristică

În ziua de joi 30 martie 1939, Vasilica Barbu povesteşte că a văzut „o persoană îmbrăcată ca Arhanghelul Mihail”. (Deci Vasilica are în cugetul ei chipul din icoană al Arhanghelului pentru a face o asemenea precizare. Cu toate acestea, altădată a văzut nălucirea unui copil de 5 ani, care i-a spus că era Arhanghelul Gavril şi ea crezuse fără nici o împotrivire). Şi această nălucă îi spune: „Iată am venit să-ți spun că de postul, rugăciunea şi milostenia ce o faci tu, ți s-a gătit în Ceruri un scaun de mărire”. Vasilica Barbu are totuşi o tresărire şi îi spune: „Sfinte Mihail, nimic bun n-am făcut înaintea lui Dumnezeu, sînt o păcătoasă”. El îmi zice: „Nu spune că eşti păcătoasă, căci sînt trimis să-ți zic aceste cuvinte”. După puțin, închipuirea a dispărut, dar Vasilica s-a întrebat cu sufletul îndoit: „N-o fi fost Diavolul ?”.

Iată în sfîrşit o tresărire spre adevăr. Dar ce folos? Căci această arătare nu a însemnat decît pregătirea unei alte curse temute.

A doua zi, la 31 martie 1939, Vasilica relatează următoarele (citatele sînt luate textual din acelaşi document semnat de mai mulți martori şi de cînd s-a făcut pomenire mai sus):

„Cînd îmi făceam rugăciunea în chilie, văd că apare Prea Sfînta Fecioară; eu cu frica de la Îngerul din ajun, am

ridicat imn de slavă către Prea Sfînta Fecioară”. (De astă dată, vizionara n-a mai avut îndoielile din ajun şi drept urmare, socoteşte de îndată că năluca care îi stătea înainte, era într-adevăr Maica Precista. Tocmai această înşelăciune fusese urmărită şi de Satana, pentru a se folosi de o astfel de împrejurare şi a strecura o nouă învățătură otrăvită, care să smintească lumea).

Şi Vasilica continuă: „Atunci Prea Sfînta Fecioară a dat raze de lumină atît de puternice, încît eu n-am putut să privesc şi am lăsat capul în jos. Prea Sfînta Fecioară îmi zice: «*De ce te rogi pentru Dumitra care este plecata de pe acest pămînt* ? Roagă-te pentru omenirea care slujeşte păcatului». Eu mă rugam pentru o copilă de 4 ani care murise arsă de foc şi îi răspund: „Prea Sfînta Fecioară, mama ei mi-a spus să mă rog pentru ea”. Prea Sfînta îmi zice: „*La ziua Judecații eu voi întîmpina pe dreptul Judecător cu fecioarele iar îngerii cu pruncii. Prunc ori fecioară ce va fi pentru întâmpinare, trebuie să plece de pe acest pămînt în dureri şi suferințe grele”*.

De unde oare o asemenea învățătură eretică, cînd ştiut este din Sfînta Scriptură că „însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului şi cu trîmbița lui Dumnezeu, se va pogorî din Cer şi *întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi răpiți împreuna cu ei în nori ca sa întîmpinâm pe Domnul în văzduh şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”* (I Tesalonicieni 4, 16-17).

Urmează deci că Domnul va fi întîmpinat în văzduh de toți credincioşii Lui cuvioşi, care vor fi păstrat legătura cu

El prin Sfintele Sale Aşezăminte, deci indiferent de vîrsta fiecăruia sau de condiția că unii ar fi răposat în feciorie, în dureri şi suferințe grele, iar alții, căsătoriți, ar fi răposat uşor şi fără durere !

Dar în afară de această învățătură greşită, mai rămîne încă un ghimpe veninos. *Este îndemnul de a nu ne mai ruga pentru copiii şi fecioarele răposate*. În realitate, Biserica se roagă şi pentru prunci şi pentru fecioare şi pentru toți. Iată deci coarnele Satanei.

9. Înşelătoare slavă cerească

Revenind asupra împrejurării cînd Vasilica Barbu a văzut nălucirea Satanei în chipul Arhanghelului Mihail, observăm că în timp ce atunci s-a îndoit în sufletul ei pentru vestirea de mărire ce i se aducea, într-o altă împrejurare, cînd s-a văzut răpită în duh de alte vedenii şi mai ispititoare, care o înconjurau cu mare slavă, nu s-a mai îndoit de acele năluciri, ci a primit ispita, socotindu-se vrednică de toate cinstirile care i se făceau. Ea povesteşte astfel că din mijlocul unor treburi cu care se îndeletnicea în casa ei, s-a „pomenit în palate mari şi foarte luminoase în fața unui scaun de o frumusețe rară unde sta Mîntuitorul; iar în dreapta lui stătea Prea Sfînta Fecioară; în stînga lui o mulțime de preoți, iar în dreapta Prea Sfintei Fecioare o mulțime de femei, îmbrăcate în alb şi avînd pe cap cîte o coroană". Apoi aude glasul „Mîntuitorului" care îi spune: „Iată vrem să-ți dăm un dar", şi tot acel sobor ceresc începe atunci de a cînta imnuri de bucurie pentru Vasilica Barbu, care este îmbrăcată monahiceşte.

Şi „Mîntuitorul” îi spune că i se arată ei toate acestea pentru „*rîvna şi dragostea ei*”.

La cele de mai sus, socotesc că orice comentarii ar fi de prisos. Se va înțelege destul de bine cît de iscusită este viclenia Ispititorului pentru a parodia împărăția şi slava lui Dumnezeu în chipul unei astfel de arătări cereşti şi în scopul de a momi inimile slabe şi lesne înclinate spre trufie.

Dar aici mai apare şi o altă perspectivă primejdioasă a unei asemenea întreprinderi. Este vorba de faptul că toate acele 37 de fecioare, împinse atît de precipitat spre călugărie, de mirajul nălucirilor tovarăşei lor Vasilica, *nu au dat încă nici o dovadă pînă acum că au în realitate o chemare serioasă spre viața monahicească*. Călugăria reprezintă o viață aspră şi grea, plină de renunțări, bizuită pe o ascultare oarbă şi necesită o chemare firească şi o verificare de mulți ani pentru a se şti şi cunoaşte sufletul cuiva.

Deci ce chezăşie de seriozitate pot aduce cu sine acele tinere fete, încă lipsite de experiența vieții ? Şi ce se va întîmpla cu ele, dacă fiind recrutate pe simplul temei că sînt fecioare, după o trecere de cîțiva ani, multe din ele îşi vor simți pornirile aprinse spre o altă viață ? Unele vor fugi poate din mînăstire ducîndu-se în lume, iar altele vor cădea poate în păcate, dar în ascuns şi sub aceeaşi haină monahicească, pe care vor ca s-o îmbrace acum cu prea multă grabă...

PARTEA A TREIA

XIV

ÎNCHEIERE

Ca si în trecut, de asemenea şi în zilele noastre, multe şi felurite minuni se pot împlini: fie cu oameni în parte, fie cu mulţimi întregi. Deci Dumnezeu ne arată mereu în diferite chipuri semne mari spre a ne trezi din decăderea duhovnicească în care mulţi au căzut.

Cu toate acestea, nici o revelaţie nu mai poate adăuga *nimic* la cuprinsul şi la sensul Sfintei Evanghelii precum şi la învăţătura pe care Sfînta şi Soborniceasca Biserică Apostolică a statornicit-o pentru vecie în primele veacuri creştine.

Adevărul a fost rostit!

Putinţa de mîntuire a fost dată !

Şi proorocii şi-au vestit cuvîntul pentru vremurile şi semnele sfîrşitului.

Biserica Ortodoxă, corabia de mîntuire a neamului omenesc, nu mai aşteaptă dezvăluiri de noi învăţături şi dogme; ea respinge tot ceea ce este potrivnic Sfintei Predanii.

Dar în zilele noastre, alături de unele minuni reale se petrec şi multe false minuni. Aceste înşelăciuni satanice

sînt primejdioase. Ele cuprind erezii, învățături greşite şi felurite abateri de la dreapta cale.

Prin confuziile pe care le produc în lume, asemenea pretinse minuni, provoacă o perturbare în viața duhovnicească a poporului. Revărsarea de multe vedenii în fel de fel de chipuri şi forme, apărînd de aici, de acolo, crează o contaminare colectivă şi aprinde mintea mulțimii doritoare de „semne şi minuni”. Mulți cad astfel în cursa Ispititorului, fiind momiți de năluciri, de vise şi semne înşelătoare. Şi pe măsură ce vrăjmaşul îi leagă în legăturile lui, deşi sub masca moralei creştine, se duce şi harul Domnului de la ei, dovedindu-se unii ca aceştia uşuratici şi lesne crezători la glasul cel rău, căci se prind într-o credință deşartă.

Cît despre cazurile de vedenii şi presupuse profeții pomenite în lucrarea de față, acestea apar toate legate între ele de acelaşi fir nevăzut care le conduce şi le susține deopotrivă. Ca dovadă, iată încă un fapt vrednic de luat în seamă:

Într-una din vedeniile pe care le-a avut Vasilica Barbu, i se arată un moş care îi spune: „Eu sînt Mîntuitorul vostru, care mîntuie toată lumea”. Iar apoi, îi adaugă: „Bagă de seamă: cuvintele mele niciodată să nu le uiți. Să spui la lume şi să nu te ruşinezi. Iar cei care nu vor crede, vor vedea ei cînd va veni moartea cea înfricoşată şi prăpădul cel îngrozitor !”. Atunci vor striga: „*Vai ! De ce n-am ascultat cuvintele lui Petrache Lupu de la Maglavit!*

De ce n-am ascultat cuvintele lui Gheorghe M. Enică de la Vlad Țepeş Ialomița !" etc.

De asemenea se petrece şi cu Gheorghe Enică, vizionarul cu multe vedenii din comuna Vlad Țepeş care povesteşte în cartea cu vedeniile şi minunile din Vlad Țepeş (Tip. Cristescu Călăraşi), despre un vis cu tîlc. Iată povestirea lui:

„Femeia Ancuța lui Petrache Dumitrescu din comuna Vlad Țepeş, a visat cu o seară înainte de vedeniile mele, că venea un nor negru dinspre apus. La un moment dat nourul s-a schimbat în alb şi de la el s-a lăsat o scară pînă la pămînt. Pe scară se scobora lume multă şi femeia a întrebat pe cel dintîi coborît: Unde merge lumea asta aşa de multă pe pămînt ? Ce tu nu ştii că vine Maglavitul la Vlad Țepeş ?". După această convorbire femeia s-a deşteptat (pp. 43-44).

Prin urmare, diferitele aceste cazuri de pretinsă teofanie tind să se îmbine toate unele cu altele; ele au o aceeaşi origine şi sînt călăuzite de o aceeaşi putere. Dar întrucît o singură afirmare sau practică din tot ceea ce ar spune sau ar face un asemenea „prooroc", este greşită, toate celelalte învățături, chiar dacă aparent ar fi bune, se compromit prin învățătura sau practica eretică. Cuvîntul Scripturii spune: „*Cine păzeşte toata Legea şi greşeşte într-o singura porunca, se face vinovat de toate*" (Iacov 2,10).

În cursul ultimilor ani s-au ivit multe locuri cu „minuni" în țara noastră, dar întrucît unul singur din aceste

locuri se înfăţişează ca o lucrare satanică toate celelalte care îl susţin se dovedesc şi ele satanice, întrucît îşi fac echilibru unul altuia şi *se sprijină reciproc*.

Aici este locul de a mai pomeni că se dovedesc drept foarte dubioase şi vătămătoare şi alte cazuri de „minuni" petrecute cu Gheorghe Enică din comuna Vlad Ţepeş Ialomiţa, cu femeia Veta din Ferentari Bucureşti; cu fetiţa Sorica din Prahova şi cu alţii asemănători. Sînt cunoscute astfel în popor şi alte presupuse minuni petrecute cu fetiţa din Sodomeni jud. Baia, cu copilul din Pungeşti, jud. Vaslui, cu omul din Tecuci, cu săteanul din Bălţaţi Iaşi, cu femeia din Satul Nou jud. Tecuci, cu un copil din Corni, jud. Botoşani, cu o femeie din comuna Plopi, jud. Fălciu şi cu alte două femei, una din Iaşi şi alta din Gruia-Oreviţa, jud. Mehedinţi...

În aceeaşi ordine de idei se poate menţiona şi cazul dubioasei „revelaţii", în urma căreia s-a ridicat crucea pentru pace de la Sinaia[24].

A vorbi şi despre aceste întîmplări, ar fi desigur o extindere prea mare a expunerii de faţă. Îndeobşte, elementele constitutive ale unor asemenea pretinse minuni se aşează de la început pe o temelie şubredă, iar la o

24 Cu privire la această cruce, la care s-au făcut şi în anul în curs procesiuni organizate, este de ţinut seama că vizionara de la care a pornit această lucrare - prin anumite vise şi semne - nu este ortodoxă, ci aparţine unei alte confesiuni, iar parte din organizatorii care au luat iniţiativa de a ridica acea cruce sînt spiritişti.

cercetare mai serioasă cele mai multe se scutură ca şi frunzele uscate la vînt.

Faţă de susţinerea că asemenea „minuni" împlinite de atîţia închipuiţi profeţi, nu sînt de fapt minuni adevărate, ci nişte fenomene demonice, s-ar putea ridica obiecţia că şi în vremea Mîntuitorului s-au găsit atîţia farisei care văzînd minunile Domnului pretindeau că El „este stăpînit de Beelzebut" sau că „scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor". În această privinţă şi ca un ultim argument se poate răspunde: Mîntuitorul nu venise să strice Legea şi nici cuvîntul vestit prin prooroci, iar toate învăţăturile Lui nu aduceau vătămare adevărului Sfintelor Scripturi şi nici Templului, ci dimpotrivă, potrivit cu vestirile din Vechiul Testament despre Mesia, El lumina Legea şi o desăvîrşea.

Aşadar, a nu fi recunoscute minunile Lui ca izvorîte din puterea lui Dumnezeu, era într-adevăr o hulă. În schimb, în atîtea cazuri, prin care unii vizionari şi făcători de semne mari, au *adus vătămare Evangheliei şi dreptei credinţe, cu felurite susţineri rătăcite şi cu multe credinţe deşarte*, lucrarea lor se arată de cu totul altă natură, iar prin identităţile ei potrivnice adevărului, se clasează de la sine în categoria manifestărilor demonice. Dar despre falşii profeţi şi despre hristoşii mincinoşi, am fost preveniţi chiar de Mîntuitorul că vor apărea în lume şi am fost îndemnaţi să fim cu luare aminte la semnele şi vestirile lor pentru a nu ne lăsa prinşi în asemenea ispite şi a nu ne pierde mîntuirea. Asemenea îndemnuri ni s-au dat cu toată stăruinţa şi prin Epistolele Sfinţilor Apostoli, prin

Apocalipsă, precum şi prin toate scrierile şi sfătuirile marilor mistici ai Bisericii.

Deci dacă am fost înştiinţaţi că Satana se poate preface în înger de lumină, după cum şi slujitorii lui se pot preface în slujitori ai neprihănirii (II Tesalonicieni 11, 14-15) înseamnă că mai mare ne va fi osînda, dacă preveniţi fiind despre mirajul unor fascinaţii exterioare cu aparenţe mistice, vom cădea totuşi în cursele Ispititorului.

În sfîrşit, faptul că prooroci mincinoşi au apărut în număr aşa de mare în vremurile de faţă - atît la noi cît şi aiurea - nu e de mirare, deoarece tocmai în aceste vremuri, după cum vesteşte şi Sfînta Evanghelie (Matei 24), cînd lumea din pricina fărădelegilor este tulburată de războaie, de foamete, de cutremure şi de molime, urmează să se producă şi multe sminteli de credinţă prin profeţii Satanei, voind vicleanul să zădărnicească o adevărată trezire religioasă a lumii creştine, ce ar purcede dintr-o credinţă curată şi mîntuitoare, în aceste vremi care nu ne mai despart cu mult de sfîrşitul tuturor celor văzute şi de Parusie.

Iată de ce este nevoie ca, în frica lui Dumnezeu şi pentru apărarea Sfintei nostre Biserici, să se cerceteze în viitor asemenea cazuri de falsă teofanie cu cea mai mare grijă, pentru a nu ne mai lăsa înşelaţi la strigarea Ispititorului, crezînd că este glasul Păstorului celui Bun.

Să cercetăm prin urmare, cu mai multă luare aminte duhurile, de la cine vin, după porunca evanghelică, ca să

nu ne dovedim uşuratici şi neascultători. Căci spune Apostolul Pavel: „Să nu vă lăsați clătinați aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi”... (II Tes. 2).

Dar vai de noi toți pentru împietrirea inimilor noastre. Iar slujitorii Bisericii, acelora care ar uita de chemarea lor adevărată, Domnul le spune: „Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufleteşti Mi-au fost necredincioşi. Proorocii au proorocit prin Baal şi au alergat după cei ce nu sînt de nici un ajutor. De aceea Mă voi certa cu voi, zice Domnul, şi Mă voi certa cu copiii copiilor voştri”. (Ieremia 2, 8-9).

Dacă pentru mulți concluziile acestor cercetări vor fi prilej de amărăciune şi tulburare sufletească, după cum au fost şi pentru smeritul semnatar al celor de față - cînd altă dată am crezut şi am susținut şi eu cu multă tărie pretinsele minuni de la Maglavit - să ne fie totuşi bucuria mai mare că, prin mila Domnului, vom putea să ne ferim de asemenea cumplite rătăciri, ca să nu ne mai prindem în undița morții, ci dimpotrivă, să ne aflăm astfel mereu sub adevărata ocrotire a lui Hristos, a adevăratului Hristos, Domnul şi Stăpînul lumii.

Iar acele suflete mărinimoase, care au spijinit cu mult avînt, moralmente şi materialmente, unele din aceste cazuri de presupusă mistică, să lupte şi să se sprijine şi de aici înainte, într-o aceiaşi strădanie cinstită, orice cauză a mîntuirii, *dar slujind numai Adevărului şi dreptei credințe, iar nu lupului răpitor îmbrăcat în blană de oaie*.

Căci dureros şi trist ar fi pentru cine s-ar împietri şi s-ar orbi cu tot dinadinsul pentru a nu recunoaşte evidenţa lucrurilor.

Şi dacă alte persoane vrednice de cinstire din rîndurile Bisericii, s-ar fi înşelat şi ele asupra unor asemenea primejdioase ispite, în măsura în care se vor încredinţa de adevăr - atît pentru binele lor, cît şi pentru binele poporului - să nu se sfiască de a recunoaşte cu bărbăţie greşeala care s-a produs.

Cît despre proorocii mincinoşi care au căzut în mrejele Vicleanului, de le-ar fi cu putinţă, bine ar fi să înţeleagă şi ei tot adevărul despre rătăcirea lor. Şi întrucît vor asculta de cuvîntul Bisericii şi vor renunţa la închipuirile lor, vor da dovadă că într-adevăr îl iubesc pe Hristos. Dar întrucît nu vor ţine seama de această ascultare şi vor înainta după capul lor, vor da dovada unor oameni trufaşi, care s-au abătut cu desăvîrşire de la mîntuire. *Căci ascultarea este cea mai mare virtute, fără de care nu poate exista nici într-un chip smerenia. Iar cine nu se smereşte, este un fiu al Satanei, căci şi Satana a căzut din cauza trufiei*.

„Jertfa lui Dumnezeu este duhul umilit; inima înfrîntă şi smerită, Dumnezeu nu o va urgisi” (Psalmul 50).

Printr-un canon de pocăinţă, cu spovedanie, post aspru şi multe rugăciuni şi cu ajutorul moliftelor Sfîntului Vasile şi a slujbelor unor Sfinte Masluri, desigur că n-ar pregeta nici ajutorul Bunului Dumnezeu ca să îndepărteze de la cei posedaţi duhurile rele.

S-ar duce însă atunci de la aceştia şi toată vorbăria lor uşoară şi toată putinţa lor de ghicitorie şi toate semnele „suprafireşti” cu care s-au împodobit acum, iar ei ar redeveni nişte oameni cu totul obişnuiţi, care cu greu ar mai putea lega o frază. În schimb ar fi nişte suflete recîştigate pentru mîntuire.

Totodată, bine şi necesar ar fi ca orice carte sau tipăritură care face apologia acestor fapte, cu „vedenii” şi „minuni” neîntemeiate, să fie aruncate la foc, de îndată şi fără de urmă. Pentru că fiecare tipăritură care cuprinde o slăvire a acestor rătăciri, circulînd prin lume ca şi un microb al ciumei, poate să piardă încă multe suflete de la dreapta credinţă.

Prin asemenea „semne şi minuni”, purcese din izvorul Necuratului, multă lume poate fi momită către o formă ispititoare de credinţă şi spre o aparentă schimbare de viaţă în bine, dar fără rădăcini adînci duhovniceşti, căci ceea ce nu izvorăşte din harul lui Dumnezeu nu poate avea viaţă.

Asemenea sînt şi sectanţii, care la început se întrec în multă moralitate şi în multe virtuţi, dar după ce s-au rupt de harul sfinţitor se usucă repede şi recad în păcate mai mari ca înainte.

Cu privire la bisericile, paraclisele, troiţele sau crucile ridicate pe locurile unde s-au petrecut false minuni şi vedenii sataniceşti, este de cea mai mare însemnătate să se ţie seama de canonul 83 de la Cartagina care spune:

„Toate altarele care se ridică oriunde în urma visurilor şi descoperirilor false ale unor oameni, în tot chipul trebuie înlăturate”.

Iar dacă poporul s-ar împotrivi *dispoziției* episcopului şi începe să se răzvrătească, atunci, spune canonul: „poporul trebuie lămurit că adunarea în astfel de locuri este păcat şi ortodocşii să nu se lase răpiți de superstiții”... („Canoanele Bisericii Ortodoxe”, Dr. Nicodim Milaş, Arad, Tip. Diecezană).

În sfîrşit, mai rămîn toți credincioşii, care dintr-un avînt cinstit, s-au dus cu gînduri de evlavie la locurile arătărilor, crezînd în acele vedenii şi legîndu-se cu ceva sufleteşte de acele necurate întîmplări. Cît despre ei, este absolută nevoie ca să fie luminați şi îndemnați cu mare stăruință de Biserică, pentru a se spovedi la duhovnici de toate păcatele lor, precum şi de păcatele săvîrşite prin căderea lor în ispitele vrăjmaşului, care i-a legat în urzirile lui pierzătoare, printr-o astfel de credință deşartă.

Dar „cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană; şi cine este sfînt să se sfințească şi mai mult. Iată - spune Domnul - Eu vin curînd şi răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sînt Alfa şi Omega, Cel dintîi şi Cel de pe urmă, începutul şi Sfîrşitul...”.

„*Ferice de acela ce îşi spală hainele ca sa aibă drept la pomul vieții şi să intre pe porți în cetate !*”.

„Afară sînt cîini, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli şi *oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună*” (Apocalipsa 22, 11-15).

ADAUS

XV

DESPRE UNELE SEMNE ŞI MINUNI DIN VREMEA NOASTRĂ

Dacă în cuprinsul celor de faţă s-au combătut atîtea greşite credinţe datorate unor presupuse revelaţii şi minuni ar fi poate nimerit ca să înfăţişăm şi unele pilde despre anumite semne suprafireşti petrecute în vremurile contemporane, într-o ordine diferită de manifestări şi purtînd caracterele unor reale lucrări dumnezeieşti.

Şi tocmai fiindcă aceste lucrări suprafireşti de care va fi vorba, par întru totul de a fi de la Dumnezeu, se va putea vedea cum elementele duhovniceşti care le compun, se rînduiesc de la sine pe planul mare al mînturii.

Între multe altele, iată astfel cîteva exemple întâmplătoare:

Mai întîi un caz trecut.

În anul 1888, în Iaşi, un incendiu cuprinsese Biserica Trei Ierarhi şi o însemnată parte a interiorului se prefăcuse în scrum. Printr-o minune, racla Cuvioasei Paraschiva, a rămas neatinsă. Şi racla Sfintei era de lemn, cu îmbrăcăminte de stofă şi r*ămăsese o noapte întreagă deasupra unei grămezi de cărbuni*. Această minune a uimit pe toţi locuitorii ieşeni, încît, atît credincioşii cît şi

necredincioşii, cu tot poporul de dimprejur au alergat să se încredinţeze, văzînd cu ochii lor minunata izbăvire de ardere a sfintelor moaşte, prin care Dumnezeu a voit să proslăvească cinstirea sfinţilor şi a moaştelor, într-o vreme cînd începuseră să se ivească şi în ţara noastră fel de fel de secte şi erezii care se lepădau de sfinţi, de cruce şi de icoane (Istoricul pe larg în cartea cu „Paraclisul Cuvioasei Paraschiva”, Ed. Schitul Darvari, Bucureşti).

Deopotrivă de cunoscute sînt multora minunile împlinite, către sfîrşitul veacului trecut, de prea cuviosul Calinic al Rîmnicului, cunoscut şi sub numele de Calinic cel Sfînt, care s-a învrednicit şi de anumite deosebite descoperiri dumnezeieşti, înregistrate de diferiţi scriitori bisericeşti[25].

Numeroase semne minunate au continuat să se ivească de peste tot, prin felurite întîmplări suprafireşti, din care se vede mîna lui Dumnezeu ocrotitoare sau osînditoare asupra oamenilor.

În vremurile mai apropiate, o negrăită minune, în chip de parabolă a fost aceea de la Costeşti, cu arderea bisericii din *Vinerea Patimilor*, în anul 1931, cind întregul lăcaş, cu preot şi cu toată lumea aflătoare la slujba deniei mistuindu-se de foc, ca o torţă vie, din mijlocul scrumului nu s-a mai găsit decît Sfînta Evanghelie întreagă şi neatinsă. Înfricoşat semn dumnezeiesc pentru toată lumea creştină, prin care Domnul ne mustră pe toţi cei „căldicei”,

25 „Viaţa şi minunile Episcopului Calinic cel Sfînt” (pr. D. Lungulescu, Ed. Socec, Craiova 1930) etc.

în care duhul credinței abia mai pîlpîie, iar evlavia a devenit o simplă formă exterioară.

Ca o mărturie în veac, prin care s-a vestit că *cerul şi pâmîntul vor trece, dar cuvintele Domnului nu vor trece* (Matei 24, 35) aşa şi din mijlocul acelui rug aprins, mistuit ca o jertfă de curățire spre cer, n-a mai rămas întreagă decît Sfînta Scriptură.

Printr-un semn prevestitor al potopului celui de la urmă, Duhul Sfînt s-a mărturisit acum pe pămînt, prin foc, după cum altă dată Tatăl s-a mărturisit prin apă şi Fiul prin sînge.

Iată acum şi o serie de alte semne şi minuni pline de multă învățătură şi adîncime duhovnicească.

În luna iulie a anului 1938, credincioşii care se închinau la chipul Maicii Domnului de la răscrucea drumului de lîngă comuna Chustchi în Polonia, au fost martorii unei minuni. Un hulitor, oprindu-se în fața icoanei a aruncat într-însa cu o piatră.

Pe locul lovirii, în obraz, s-a ivit un picur de sînge. Credincioşii s-au apropiat şi au şters picurul de sînge, dar îndată a ieşit altul, închegîndu-se pe locul care semăna cu o rană. La locul acelei minuni, mii de oameni de pe întreg cuprinsul Poloniei au pornit în cucernic pelerinaj.

Cu totul deosebită este şi o minune întîmplată lîngă Atena, de care pomeneşte „Universul” din 2 august 1936 povestind următoarele:

„Populația din Amarussi, localitate de lîngă Atena, este

impresionată de un miracol. O icoană veche, care aparține unui lucrător şi reprezintă pe Hristos, prezintă un fenomen uimitor: Mîntuitorul a început să închidă şi să deschidă ochii la fel ca o ființă vie. Comandantul de jandarmi, care a constatat acest fenomen a aşezat icoana în biserica satului. Hristos continuă să deschidă şi să închidă ochii. Biserica din Amarussi s-a transformat într-un loc de pelerinaj invadat de mii de credincioşi şi curioşi".

Cu cîțiva ani înainte, pe cale de revelație s-a descoperit în Moravia mormîntul Sfîntului Metodiu, primul arhiepiscop al acelei Provincii pe care o creştinase dimpreună cu tatăl lui, Sfîntul Chiril.

Împrejurările în care s-a făcut această descoperire sînt suprafireşti. O femeie din regiune numită Clementina Mastalirova, afirma de mai mulți ani că auzea pe Sfîntul Metodiu poruncindu-i să-i caute mormîntul într-un loc ce se afla pe atunci pe proprietatea Contelui Berchtold. În urma reformei agrare din Cehoslovacia, terenul indicat sătencei a devenit proprietatea unei cooperative de țărani; mai puțin sceptici decît contele Berchtold, ei au crezut pe Clementina, au săpat locul arătat de ea şi au descoperit potrivit cu revelația ei, o piatră de mormînt purtînd următoarea inscripție în limba slavonă: „Arhiepiscopul Metodiu săvîrşit la Velehrod". De pe urma acestei minuni s-a putut deci da de moaştele Sfîntului, care sînt acum cinstite de poporul cucernic.

Sub titlul „Minuni în vremea noastră" ziarul Evenimentul din 14 aprilie 1939, scria:

„*Un copil de 15 ani rămas orb de la vîrsta de 6 ani, a deschis fericit ochii în noaptea învierii*”.

Rîmnicul-Vîlcea, 12. „Copilul Grigoraş Nedea de 15 ani, rămas orb de la etatea de 6 ani, căutat zadarnic în clinici cu medici specialişti de părinții săi - oameni cu stare din comuna Pietrari - a venit însoțit de mama lui, la slujba religioasă din noaptea Învierii.

În clipa cînd preotul a păşit din altar cu lumînarea spunînd tradiționala «Primiți lumină», copilul a deschis ochii pe care i-a ținut închişi nouă ani, strigînd mamei lui că vede şi el pe preotul din uşa altarului şi pe toată lumea din biserică. Toți sătenii din sat au rămas uimiți de minunea întîmplată, ştiindu-l pe copil tot satul complet orb”.

Un caz asemănător s-a întîmplat şi la Craiova, la Catedrala Sfîntul Dumitru în 28 iulie 1939, Ziarele relatau: Craiova, 28 „La Catedrala din acest oraş fuseseră aduse cu o săptămînă înainte moaştele Sfîntului Grigorie Decapolitul. Țiganul nomad Radu Alexandru, paralitic de mîna şi piciorul drept, auzind de acest lucru a venit să îngenunchieze şi să se roage lîngă racla sfîntului. Bolnavul era încredințat că suferința lui era o pedeapsă dată de puterea divină, pentru faptul că furase acum cîțiva ani nişte monede de aur. *După ce s-a spovedit* preotului Catedralei, țiganul Radu Alexandru s-a rugat timp îndelungat lîngă racla de argint a Sfîntului Grigorie Decapolitul. Bolnavul s-a sculat apoi singur de jos şi a început să plîngă şi să sărute racla cu sfintele moaşte.

Cazul a făcut vîlvă printre credincioşii care au fost martori la cele petrecute” (Evenimentul, 29 VIII 1939).

Minuni, de cîte şi mai cîte feluri se întîmplă mereu, prin atîtea cazuri care adeseori trec neobservate, prin întîmplări care par „coincidențe” şi prin simple „fapte diverse” de ziar.

Pentru o mai bună lămurire a celor de față, voi reproduce cîteva relatări apărute în ziarul „Universul” din anii trecuți:

„Un fenomen ciudat la Satu Mare” ce poate face trăsnetul...(Universul, 5 iunie 1936)

„Duminică noaptea, în timp ce peste oraşul nostru s-a abătut o puternică furtună cu dezlănțuiri electrice, s-a petrecut un fenomen ciudat. Funcționarul particular Dreissig din serviciul hotelului „Victoria” s-a dus la cinematograf. La plecare şi-a încuiat uşile camerei lăsînd totul în ordine. Întorcîndu-se acasă după spectacol, nu mică i-a fost mirarea găsind uşa descuiată, iar clanța lipsă. Spectacolul care i s-a prezentat era uluitor. Toate cuiele de care atîrnau tablourile pe pereți erau arse, iar tablourile căzute la pămînt, *afară de un singur tablou reprezentînd pe Hristos, care a rămas intact*. Aparatul de radio era spart şi lămpile arse înşirate pe jos. La fel şi o oglindă din perete, numai țăndări... O bicicletă ce se găsea în cameră era intactă, însă cîrma i-a fost îndreptată de parcă aşa ar fi făcut-o fabrica”.

Totul se datorase unui trăznet. Dar Dreissig n-a putut să

înțeleagă cum numai tabloul cu Hristos a rămas intact, cuiul nesuferind nici o stricăciune.

O pisică încuiată în cameră a găsit-o vie fără să i se întîmple nimic”.

Într-adevăr, iată un semn cu caracter suprafiresc, din care lămurit se poate înțelege cum Dumnezeu osîndeşte deşertăciunile în care atît de mult s-a adîncit omenirea, dar Se proslăveşte în cele sfinte şi ne arată din orice împrejurare unde este Adevărul.

O serie de trei cazuri foarte pilduitoare petrecute în trei locuri diferite sînt relatate de ziarul „Universul” în numerele din 29 august 1937, 20 mai 1938 şi 21 iulie 1938.

Iată faptele:

1. „Săteni omorîți de trăznet”. Istambul, 27 (Telor). „Din Smirna se anunță că patru persoane, doi țărani cu soțiile lor au fost loviți de trăznet. Cu toții au fost găsiți complet carbonizați. Interesant este faptul că *ambele femei au ținut în brațe cîte un copil care, ca printr-o minune, au scăpat teferi*”.

2. „Omorîtă de trăznet”. Piatra Neamț, 17. „Femeia Maria Cilic, de 27 de ani, originară din jud. Ciuc, domiciliată în Bicaz, mergea spre casă avînd în brațe pe o fiică a ei Elena de trei ani. Pe drum a fost surprinsă de o ploaie torențială şi femeia s-a adăpostit sub un copac, unde a fost trăznită. Copilul a scăpat cu viață”.

3. „O familie ucisă de trăznet”. Belgrad, 19 (Radio Central).

„În satul Bubuşnica de lingă Niş, a izbucnit azi după amiază o puternică furtună. Membrii unei familii, compusă din tată, mama, o fiică de 20 de ani şi o nepoată de 20 de ani, au fost ucişi de trăznet. *Un copil de un an pe care mama sa îl purta în braţe a scăpat teafăr*”.

Cumplite şi tulburătoare semne cereşti prin care ni se vesteşte cu foc slobozit din cer despre cuvîntul Evangheliei care spune:

„... oricine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş, cu nici un chip nu va intra în ea !” (Marcu 10, 15).

Dacă în cele trei întîmplări similare Dumnezeu a ocrotit în chip vădit pe copii, sînt în schimb atîtea împrejurări prin care Domnul îi bate pe părinţi prin copiii lor şi îi ia pe aceştia la Sine pentru nevrednicia părinţilor.

Abătut din calea Adevărului, omul este pedepsit pentru păcatele lui de care nu vrea să se pocăiască, dar neprihănirea este cruţată.

Iar ca pilda aceasta să fie mai lămurită, un caz de mare tîlcuire s-a petrecut de curînd în Franţa, în localitatea Lapleau, unde trăznetul căzînd asupra unei turme a ucis toate oile negre, iar cele albe au scăpat neatinse.

Nu ne înfăţişează oare acest semn dumnezeiesc, ideea Judecăţii de Apoi, cînd Domnul va aşeza de-a dreapta Lui „oile” iar de-a stînga „caprele” ?

Iată însă şi o altă serie de semne cereşti petrecute în luna august 1938, adică tocmai în toiul „sezonului de băi” şi în plin post al Sfintei Mării.

Prin felul în care s-au desfăşurat aceste semne, pe diferite plaje ale lumii, se va înțelege cu destulă evidență că ele purced dintr-o aceeaşi voință dumnezeiască pentru trezirea şi luminarea omenirii, decăzută în desfrînare şi stricăciune.

Ziarul „Universul” din 9 august 1938 publică următoarele:

„Un fenomen neobişnuit pe mare la Mamaia”.

„S-a format o trombă de dimensiuni uriaşe. Vilegiaturiştii au trecut prin momente de groază”.

Constanța, 8 august.

„Vilegiaturiştii aflați azi pe plaja Mamaia au avut prilejul să asiste la un fenomen neobişnuit pe Marea Neagră şi anume la formarea unei trombe de dimensiuni uriaşe. Pe la ora 10,40 în dreptul pavilionului de la Mamaia, la o depărtare de aproape cinci mile în larg, s-a format un nor negru, prevestitor de furtună şi străbătut de o fîşie luminoasă.

Îndată, apa mării a început să se înalțe clocotind ca lava aruncată de un vulcan, pînă s-a unit cu fîşia luminoasă ce străbătea norul. Tromba a ajuns pe plajă între cabanele ofițerilor de aviație şi hotelul „Rex”. La vuietul produs de trombă, nu puțini au fost aceia care, îngroziți, s-au refugiat pe terasele restaurantului şi în cabine. Este de relevat că

acest fenomen n-a mai fost înregistrat pînă azi pe Marea Neagră”.

Mărginit fenomenul la întîmplarea de mai sus, desigur că n-ar merita să fie pomenit dar faptul deosebit rezultă din simultaneitatea unor aceloraşi semne.

Astfel, în aceeaşi zi şi într-acelaşi număr din prima pagină a ziarului „Universul” (9 august 1938), Agenția Rador transmitea din New-York următoarele:

„Pe o plajă din New-York, trei persoane au fost omorîte de un trăznet, iar 16 au fost grav rănite. Mai multe alte persoane au suferit arsuri. În cursul panicii ce a cuprins mulțimea au fost rănite 9 persoane”.

Totodată, în numărul din 11 august 1938, adică după două zile, se comunica:

„Instalație de băi din Italia pustiită de o trombă marină”.

Roma, 10 (Rador):

„O instalație de băi din orăşelul Pra, situat în apropiere de Genova, a fost pustiită de o trombă marină. În momentul cînd au văzut tromba apropiindu-se, vizitatorii au luat-o la fugă *în costume de baie*.

Patru dintre ei care n-au fugit la timp, au fost răniți. Toate hainele rămase în cabine au fost îngropate sub dărîmăturile stabilimentului care a fost complet distrus”.

În sfîrşit, după o săptămînă, acelaşi ziar, în numărul din 20 august 1938 relata:

„Focul distruge 13 case de lîngă o plajă". Varşovia, 19 (Rador):

„În apropiere de Augustowo, staţiune balneară, s-a declanşat un incendiu. Toate persoanele care se aflau în timpul focului pe plajă, au rămas fără adăpost şi fără alte costume în afară de costumele lor de baie”.

După cum se vede, identitatea şi simultaneitatea acestor cazuri, petrecute în diferite puncte ale lumii, depăşeşte presupunerea unor „simple coincidenţe” şi arată mai degrabă mînia lui Dumnezeu, care prin semne înfricoşate, s-a stîrnit împotriva desfrînării oamenilor. În această privinţă, tocmai plajele, care servesc de-a valma pentru bărbaţi şi pentru femei au devenit locuri de mare stricăciune, unde „nudismul” sau tot „libertinismul modern” prin dansuri aţîţătoare în costume de baie sau prin toată exhibiţia neruşinată a „băilor de soare” înfăţişează o şcoală de adevărată prostituţie pentru tot tineretul[26].

De luat în seamă sînt în această privinţă şi o serie de incendii care au izbucnit în multe săli de spectacole sau în localuri de diferite petreceri vinovate, atît la noi cît şi prin alte părţi.

Într-o zi *de miercuri, din ultima săptămînă a postului Crăciunului* a anului 1937, un incendiu năprasnic a prefăcut în scrum trei săli de spectacol din Bucureşti, între

---

26 Canonul 77 al Sinodului Trulan opreşte neorînduiala băilor în comun sub pedeapsa afurisaniei pentru mireni şi a caterisirii pentru clerici.

care cea mai mare a fost aceea a Eforiei. Se reprezenta acolo „premiera” unei cunoscute companii de reviste. Deci aşa găseau de cuviinţă să se pregătească sufleteşte atîţia creştini pentru ziua mare a Naşterii Domnului, în loc să se pocăiască prin post şi rugăciune, spovedindu-se de păcate şi înălţîndu-şi cugetul spre Dumnezeu !

Dar pedeapsa urîciunii unor petreceri neîngăduite[27] o vedem căzînd necruţătoare şi prin alte părţi ale lumii. La 22 ianuarie 1939, în oraşul Niagarafalls din statul New-York, o puternică explozie a distrus interiorul unui cabaret de noapte. Şase persoane au fost rănite. După explozie s-a produs un violent incendiu care a pricinuit pagube de peste 100.000 $ („Universul”, 23 I 1939).

Totodată, un puternic incendiu s-a declanşat la un dancing din oraşul Mont Vermont, din statul Ohio. Întregul local a fost cuprins de flăcări în cîteva minute. Asistenţa a fost cuprinsă de panică. Numeroase persoane au fost călcate în picioare. Mai multe persoane au sărit pe ferestrele localului. Sînt 30 răniţi grav şi un mort (acelaşi ziar, 24 IV 1939).

O telegramă din Mexic anunţa deopotrivă că „un mare foc a distrus un cinematograf din oraşul Zacatapec. Focul s-a produs în timpul reprezentaţiei, sala fiind plină de public. Sînt 70 de morţi şi 150 de răniţi” (acelaşi ziar, 6 VI 1939).

De pomină a rămas însă incendiul din California, unde

27 Can. VI, 24, 51, 66, 71 pentru spectacole oprite.

focul a pustiit toate împrejurimile localului Santa Monica şi Malibou-Beach, *frecventate de artiştii de cinematograf de la Hollywood*. Mai multe mii de persoane au fost nevoite să-şi părăsească locuințele. Numeroase case au fost nimicite, printre care proprietățile cîtorva stele de cinematograf şi ale cîtorva directori de firme cinematografice, precum şi hotelul Arrowspings, cumpărat de curînd cu un milion de dolari de un mare industriaş al filmului (acelaşi ziar, 26 XI 1938).

S-ar putea ca nu toți să vadă mîna lui Dumnezeu în cazurile pomenite mai sus, făcîndu-se obiecția că „atîtea spectacole sînt deschise în timpul posturilor, sau în genere în tot cursul anului şi totuşi... nu li se întîmplă nimic”.

Iată însă ce ne spune Mîntuitorul:„Credeți voi că aceşti Galileeni au fost mai păcătoşi decît toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel ?

Eu vă spun: nu, dar dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel. Sau cei 18 inşi peste care a căzut turnul din Siloam şi i-a omorît, credeți că au fost mai păcătoşi decît toți ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim ? Eu vă spun: nu, dar dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13).

Aşadar, asemenea pedepse sînt date ca un semn de sus, iar prin împlinirea unei dreptăți dumnezeieşti, osîndindu-se unii păcătoşi, sîntem vestiți şi noi cu toții să ne îndreptăm pentru a nu fi loviți cu aceleaşi urgii.

Din anumite semne neobişnuite rezultă, în chip cu totul vădit, mînia lui Dumnezeu care cu dreptate pedepseşte fărădelegea. Iată două cazuri:

„După faptă şi răsplată”

Ziarul Universul din 19 februarie 1938 publică:

„Un drumeț vrînd să păgubească pe cel care 1-a găzduit, a fost găsit înghețat şi mîncat de ciori”.

Iar cu data de 19 martie 1939, acelaşi ziar scria:

„Dramatica întîmplare a unui criminal”.

„În timp ce asista la deshumarea celui ucis de el, copila lui e îngropată în acelaşi cimitir”.

Din diferitele exemple de semne şi minuni pomenite în cele de mai sus şi alese dinadins la întîmplare, din grămada faptelor zilnice, se înțelege cu prisosință că şi în vremurile de azi, ca şi întotdeauna, Dumnezeu lucrează în lume prin multe şi felurite chipuri care dovedesc atotputernicia Ziditorului.

Dar în afară de cîmpul de manifestări al unor minuni - singuratice sau colective - care ne luminează calea duhovnicească spre mîntuire, Dumnezeu ne-a arătat de cîțiva ani şi continuă să ne arate şi acum, un şir de fenomene înfricoşate, din care se desprind cu atîta cutremur vestirile profeților şi ale Scripturii, pentru fărădelegile în care s-a cufundat omenirea.

Şi deşi acestea au numai o valoare de semne, trebuiesc totuşi privite sub acelaşi unghi metafizic şi mistic ca

semne voite şi cîrmuite de Dumnezeu.

Dar „urechi au şi nu aud, ochi au şi nu văd”...

De pretutindeni se ivesc urgii mari care se abat peste lume. Stihiile îşi dezlănțuiesc puterea prăpădului: revărsări de ape năpraznice, incendii pustiitoare, cutremure, scufundări de pămînt, foamete şi ciume...

Se pare că am ajuns în vremea marilor dezolațiuni cînd s-au rupt cele „şapte peceți” apocaliptice şi au sunat cele „şapte trîmbițe” pentru ca mînia Domnului să se reverse peste toți locuitorii pămîntului.

Iată cîteva pilde izbitoare:

„Pe urmele unui groaznic cataclism”.

„Sodoma de azi în Belucistan”.

(Din ziarul „Universul" din iunie 1936):

„Cum s-a produs un dezastru ca în Biblie”.

„Încă de la 1 iunie a expirat carantina declarată în orăşelul Quetta din Belucistan, în urma groaznicului cutremur produs acolo anul trecut, dar nici azi nu se ştie de soarta acelor oameni îndrăzneți care s-au încumetat să rămînă printre ruinele Sodomei de azi.

Quetta, capitala coloniei engleze Belucistan, din Asia, era situată aproape pe punctul unde se întîlnesc granițele Indiei, Persiei şi Afganistanului.

Oraşul prezenta o curioasă îmbinare a unui lux cu adevărat oriental cu o civilizație europeană. Din Quetta se exportau covoare scumpe de Belucistan, perle din golful

Persiei şi nestemate indiene.

Cazărmile situate în apropierea oraşului adăposteau aproape 100.000 de soldați englezi, iar în centru existau impunătoare clădiri, teatre, restaurante luxoase, baruri etc.

În noaptea de 31 mai anul trecut (1935), s-au auzit pe neaşteptate uriaşe zgomote subterane şi pîrîituri înspăimîntătoare. Pămîntul a început să se cutremure şi în mijlocul străzilor se deschideau prăpăstii înghițind palate, oameni şi animale.

Oamenii cuprinşi de panică alergau în toate părțile în beznă, dar foarte puțini au putut scăpa. Cea mai mare parte a populației oraşului a pierit.

În ajutorul celor rămaşi în viață în oraşul ruinat au fost trimise trupe engleze, comandate de mareşalul Chatwood. În primul rînd s-au luat măsuri împotriva prădătorilor şi a ciumei, căci 25.000 de trupuri erau neîngropate şi milioane de şobolani mişunau peste tot. Cu aprobarea guvernului central, teritoriul oraşului a fost înconjurat cu o rețea de sîrmă ghimpată, iar în diferite locuri au fost instalate mitraliere şi puternice reflectoare. În acelaşi timp, mareşalul a dat ordin ca orice om, care ispitit de bogățiile oraşului distrus de cutremur, nu va pregeta să intre în el, să poată trece liber. Nimeni nu putea însă să iasă decît după un an, cît dura carantina.

Santinelele au primit ordin să tragă în fiecare om care s-ar fi apropiat la mai puțin de 50 de paşi de barajele de sîrmă. Aceia care la 1 iunie 1936 ar fi rămas în viață, ar fi

putut părăsi oraşul, împreună cu toate comorile luate cu ei şi considerate ca proprietatea lor.

Înarmați cu carabine şi revolvere, sute de îndrăzneți, lacomi de bani, au intrat în Quetta.

După o lună sau două, nervii lor nu putuseră să rabde marea încercare şi cîte unii se apropiau de baraje. Încă de departe nenorociții cereau să li se permită să iasă din oraş, ca şi cum erau cuprinşi de furie sau căutau să scape de visuri urîte. Dar santinelele executau ordinul primit, trăgeau în ei, nelăsînd pe nimeni să iasă. După unii, dintre toți căutătorii de comori, care au intrat în Quetta, n-a mai rămas în viață nici unul...

Către sfîrşitul lunii ianuarie a anului 1939 un cutremur catastrofal distrugea mai multe oraşe din Chile. Dar fapt vrednic de luat în seamă este şi concordanța unor împrejurări curioase care apar din mijlocul acestor prăpăduri şi care iau un sens spiritual.

Ziarele anunțau: „Din Chile se află că un puternic seism a fost resimjit la Valparaiso, Santiago Curico, Taica şi Victoria. În localitatea Conception aproape toate casele au fost dărîmate. Situația populației este foarte tragică. Vulcanul Laima a intrat în activitate. După ultimele evaluări, numărul victimelor în urma cutremurului din Chile ar fi de peste 30.000 morți şi peste 50.000 de răniți. Oraşul Chillan, cu peste 55.000 locuitori a avut foarte mult de suferit. Înmormîntarea victimelor continuă fără încetare zi şi noapte.

Cele doua teatre ale oraşului s-au prăbuşit în timpul spectacolului, îngropînd sub ruine pe toți spectatorii.

Localitatea Bulneo a dispărut în întregime, acoperită de masele enorme de pămînt, deplasate. Călătorii sosiți la Santiago fac descrieri înfricoşătoare. Astfel, ei arată că sute de cadavre zac pe uliți, căci echipele de gropari nu mai prididesc.

Oraşul San Carlos este deasemenea complet distrus, *Închisoarea publică a fost înghițita de o crăpătură uriaşă căscată în pămînt cu toți cei aflați înăuntru*" (relatările de mai sus sînt luate din ziarul „Universul" din 26-27 ianuarie 1939).

În acelaşi timp, în 30 aprilie, un puternic cutremur distrugea o parte din insula Solomon de sub protectoratul Marii Britanii, găsindu-şi sfîrşitul în această împrejurare numeroşi indigeni.

Cu două luni mai tîrziu, ziarele au anunțat „un cutremur catastrofal în Peru", de pe urma căruia s-a distrus oraşul Pomacanchi (31 VIII 1939) şi un alt cutremur în Africa, zdruncinînd oraşul Acera şi alte localități de pe coastă. Aproape concomitent în nord-vestul Japoniei zguduiri seismice distrugeau un ținut întreg, iar în cursul aceluiaşi an, alte cutremure groaznice au pustiit insula Iava şi provincia Izmir din Turcia, înregistrîndu-se sute de morți şi mii de răniți. Cît despre dezastrul din Anatolia, din ianuarie 1940, amintirea tragediei este încă proaspătă în mintea tuturor. De luat în seamă e şi faptul că tocmai în

Anatolia, pe al cărui pămînt mahomedanii au martirizat în atîtea rînduri mulțimi nenumărate de creştini au fost răpuse acum zeci de mii de vieți omeneşti printr-o asemenea urgie.

În şirul marilor cataclisme cu care Domnul loveşte pămîntul şi pe locuitorii lui, sînt deosebit de impresionante şi toate revărsările de ape, prăbuşirile de pămînt şi uraganele năprasnice care s-au constatat în ultimii ani în mod neobişnuit în toate părțile lumii. De pomină va rămîne în istorie revărsarea Fluviului Galben din China în iulie 1938, socotit de chinezi drept apa lor „sfîntă", care, ca un blestem, a potopit ținuturi întinse şi a acoperit în două singure zile 2.000 de localități pe o întindere de 3.400 km. pătrați, înecînd în acest răstimp 150.000 de oameni şi lăsînd fără refugiu într-o jale de iad, pe alți aproape un milion de nefericiți. În aceeaşi vreme, alte inundații catastrofale se produceau în Mexic, în regiunea Monterrey, în India în districtul Perhi Garwahla, în Norvegia şi în Egipt lăsînd pretutindeni jale şi doliu. Inundațiile din nord-estul Coreei din acelaşi an, însoțite de un taifun nemaipomenit s-au soldat cu 10.000 de case dărîmate şi cu 2000 de morți, iar revărsarea fluviului Ohio, din America a lăsat fără adăpost mai bine de 50.000 de persoane. Căderile neobişnuite de apă din insula Celebes în districtul Mildar ca şi inundațiile din Transvaal şi Rhodesia au provocat de asemenea un adevărat dezastru precum şi un mare număr de victime.

În timp însă ce o anumită parte a Chinei zăcea sub apă,

alte ținuturi erau bîntuite de o cumplită secetă, aşa că la sfîrşitul anului 1938, mureau zeci de mii de locuitori de foame. Provincia Setşuan a fost prefăcută într-un adevărat deşert.

Relatările ziarelor precizau: „În fiecare săptămînă mor zeci de mii de locuitori de foame. Locuitorii se hrănesc cu coajă de copac, rădăcini şi chiar cu pămînt. După unele ştiri, locuitorii acestei provincii s-au dedat din cauza foamei la acte de canibalism” (Din ziarul „Universul” 17/1938).

Dar anul 1938 a cunoscut în afară de urgia apei şi pe aceea a focului. Într-un incendiu catastrofal au ars în Columbia 40.000 hectare de pădure (VII 1938) iar în sudul Californiei 50.000 hectare de păduri şi peste 700 de case (XI 1938). Două incendii izbucnite în insulele Filipine au lăsat mai multe mii de persoane fără adăpost. Oraşul San Pablo din provincia Laguna a fost distrus aproape în întregime. Un alt incendiu a distrus un întreg cartier din Manilla, unde au căzut pradă focului peste două mii de case şi au rămas fără adăpost 12.000 de persoane (VIII 1938).

În Japonia focul a mistuit oraşele Hili de lîngă Takoaka şi Mimimachi, centru însemnat de pescării, pierind în flăcări peste 100 de oameni, iar restul locuitorilor rămînînd în voia soartei.

Uriaşul incendiu din statul Victoria în Australia este de asemenea considerat ca unul din cele mai tragice

evenimente din istoria Australiei. „Peste 120 de centre locuite au fost distruse din pricina focului".

În aceeaşi comunicare a ziarului „Universul" (16 I 1939) se anunță: „140.000 km. pătrați de teren arabil sînt cuprinse de flăcări care pe o întindere de front de 65 km. de la marginea pădurilor înaintează cu o iuțeală vertiginoasă. Nu se vede decît fumul care sufocă tot ce întîlneşte în cale. Jalea şi groaza sînt nemărginite".

„În regiunea Tormbullup s-a pierdut pînă acum din rădăcină o întindere de 500 de mii de „acre" de pădure. Nimeni nu poate şti ce au devenit locuitorii acestor sate şi ferme. După o ultimă ştire primită din orăşelul Healesville, la nord de Melbourne$_5$ n-au mai rămas decît 17 locuințe. Cît priveşte soarta locuitorilor acestui orăşel, pînă în prezent nu se ştie nimic despre ei".

Totodată, în august 1938, un munte de peste o mie de metri la Huejucan, în ținutul Jalisco din Mexic, s-a surpat în întregime cu un zgomot asurzitor. La noi în țară se produceau la aceeaşi dată mari scufundări de teren în jud. Vîlcea la Roeşti, precum şi în județul Buzău la Nehoiaşi; la Cheia, rîul Buzău fiind barat din cauza alunecărilor de pămînt a format un bazin de cîteva sute de mii de metri cubi de apă.

În sfîrşit, în munții Anzi, un lac mare, indicat pe hărți geografice, a dispărut într-o noapte pe neaşteptate, spre surprinderea tuturor.

Iată vremurile despre care putem începe a spune:

„Munții ca ceara s-au' topit în fața Domnului[55] (Psalmul 96, 5, 5).

„Şi se vor cutremura munții sub Dînsul şi văile se vor topi ca ceara de fața focului şi ca apa vor curge în jos” (Pr. Miheia cap. I, 5, 4).

Printr-o anomalie a timpului, în mijlocul lunii august 1938, la Yorkshire în Anglia a nins ca în toiul iernii, iar către sfîrşitul aceluiaşi an, în jurul lui 1 decembrie în comitatul Surrey (Anglia) s-a făcut cald ca vara şi au înflorit pomii. În multe iazuri cu peşti s-a observat că aceştia şi-au depus din nou ouăle, iar albinele erau în plină activitate şi zburau din floare în floare dimpreună cu fluturii.

Pentru semnele sfîrşitului - spune însă Sfîntul Nil din Aton - „şi timpurile anului cele patru cu multă prefacere se vor schimba”.

Pentru nelegiuirea lumii, semne înfricoşate s-au arătat peste tot pămîntul, din pricina mîniei Domnului. Dar oamenii de pretutindeni „nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor”.

Iată atunci că din potirul mîniei Domnului s-au vărsat alte urgii.

„Şi s-a arătat un cal, un cal roşu ca focul. Cel ce sta pe el, a primit puterea să ia pacea de pe pămînt, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții; şi i s-a dat o sabie mare” (Apocalipsa 6, 4).

De peste năruirea fumegîndă a lumii se aude însă glasul Domnului care vorbeşte ucenicilor Lui:

„Băgați de seamă să nu vă înşele cineva !

Fiindcă vor veni mulți în numele Meu şi vor zice: Eu sînt Hristosul. Şi vor înşela pe mulți.

Veți auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeți să nu vă spăimîntați, căci toate aceste lucuri trebuie să se întîmple. Dar sfîrşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăție împotriva altei împărății; şi pe alocuri vor fi cutremure de pămînt, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi de-cît jnceputul durerilor" (Matei 24, 4-8).

În prăvălirea lumii pe panta unor asemenea mari zdruncinături se cuvine ca fiecare să vegheze asupra căii sale, căci „cine nu veghează asupra căii sale va muri" şi „cine nesocoteşte Cuvîntul Domnului se va pierde" (Pilde Solomon 19, 16; 13, 13).

Să luăm deci seama cu toții ! O îngrozitoare gură de monstru, gura Satanei, vrea să ne piardă. Stăpînirile întunericului şi domniile iadului se războiesc cu întregul neam omenesc şi vor să ne smulgă din moştenirea lui Dumnezeu.

Pe măsură ce se deapănă firul vieții şi ne apropiem de sfîrşitul celor trecătoare, de sfîrşitul lumii acesteia şi de înfricoşata Judecată, se grăbeşte şi cernutul tuturor făpturilor omeneşti; de o parte se strîng cei buni,

împlinitorii voii Domnului, iar de cealaltă parte cei răi, răzvrătiții de Dumnezeu.

În vederea încheierii epopeii creştine, care va duce la încununarea de slavă a Bisericii, biruitoarea porților iadului, cei buni vor deveni mai buni, cei răi vor deveni mai răi. Cei bine credincioşi se vor ridica pînă la înălțimea sfinților, iar cei hulitori se vor pogorî pînă în adîncul demonilor. Între aceste două cete, cei „căldicei" nu-şi mai au locul; căci, ori se vor înflăcăra de mai multă credință, ori se vor răci cu totul.

Iar soarta lor, în ziua Judecății, se rînduieşte în cea mai mare parte de pe acum; ori la dreapta lui Hristos, în împărăția Lui de pace, ori la stînga lu: Hristos, în focul Gheenei.

Ca fii ai Tatălui Ceresc, nu ne este însă îngăduit de a fi şi cu Dumnezeu şi cu Mamona. Vom dovedi deci dragostea către Făcătorul nostru, în măsura în care ne vom dărui Lui, printr-o trăire curată şi neprihănită, prin împlinirea binelui şi prin mărturisirea fără de osteneală a *dreptei noastre credințe ortodoxe*. Iar pentru Dumnezeu nu este nimic prea mult şi nici o jertfă prea mare. Să ne arătăm deci vrednici de chemarea Domnului.